

SUMAR

ISTORIE LITERARĂ

- Andrei ȚURCANU. *Anii '60: critica literară și criticii față în față cu Dogmatica oficială* 3
- Iraida BĂICEAN. „Lumea pe dos” și paznicul subversiv (Vlad Ioviță în dialog intertextual cu Ion Creangă) 8
- Dan VEREJANU. *Eminescu în viziunea lui Lucian Blaga* 15

TEORIE LITERARĂ

- Anatol GAVRILOV. *Structura cronotopică a universului artistic în „Hanu Ancuței”. Timp istoric, timp mitic sau timp ciclic? (3)* 24

SOCIOLINGVISTICĂ

- Teodor COTELNIC. *Rusificarea Basarabiei sub dominația țaristă (1812–1918)* 47

GRAMATICĂ

- Marcu GABINSCHI. *Formează oare articolul o clasă de cuvinte (o „parte de vorbire”?)* 60

ISTORIA LIMBII

- Galaction VEREBCEANU. *O variantă moldovenească a cărții populare „Alexandria”. Morfologia (3)* 80

FOLCLORISTICĂ

- Victor CIRIMPEI. *Merite aparte ale unei vechi cărțițe cu narațiuni glumețe* 104
- Iulian FILIP. *Dihotomii în teatrul comic popular; valoarea efortului depus și parabola sfârâiacului la Ion Creangă și Victor Cirimpei* 113

RECENZII

<i>Doi basarabeni: Nicolae Băieșu și Victor Cîrîmpei</i> (Iordan DATCU)	119
---	-----

ANIVERSĂRI

<i>Un academician fără titlu sau cu tristețe despre scriitorul și savantul Ion Ciocanu</i> (Ion BURUIANĂ)	122
---	-----

IN MEMORIAM

<i>La plecarea unui coleg. In memoriam Tiberiu Avramescu</i> (Iordan DATCU)	134
<i>Alexandru Dîrul (21.03.1929-20.04.2015)</i> (Teodor COTELNIC, Ion EȚCU)	137

Andrei ȚURCANU
Institutul de Filologie al AȘM
(Chișinău)

ANII '60: CRITICA LITERARĂ ȘI CRITICII FAȚĂ ÎN FAȚĂ CU DOGMATICA OFICIALĂ

Abstract. In the labyrinthine hierarchies of the totalitarian communist pyramid, the literary criticism had the status of civil instance, designed to subject „the literary product” to a social control and to give it the deserved „ideological and artistic” appreciation. In this gearing of ambiguous, ideological and aesthetic tasks, the literary criticism are divided on the one hand, into the officious guards of the totalitarian dogma’s purity in the literary writings, and, on the other hand, into the militants of the aesthetic status specific of the literature. The '60s brought in the literary criticism too, a revival of the power of resistance to the dogmatic principles. The example of critics as Vasile Coroban, Mihai Cimpoi and Ion Ciocanu is self-evident by the individual way of each one to focus on the value and to repudiate non-values. To the ardent militancy and the scholarly erudition of Vasile Coroban are added the evanescences of appreciation, of style and language of Mihai Cimpoi, and the „health-giving” action of Ion Ciocanu.

Keywords: totalitarian dogma, aesthetic, ideological, artistic value, resistance, allusive style, value’s hierarchy.

Să pornim cu o aserțiune de principiu. Care era statutul criticii literare în cadrul ierarhiilor labirintice ale piramidei totalitare comuniste? În marele front ideologic, literaturii îi era atribuit, simplu spus, doar un rol umil de „slujnică”, de executor al comenzilor Partidului cu o sarcină expresă: să facă din sâmburele rigid și incomedibil al Dogmei ideologice un fruct apetisant, atractiv pentru „masele largi”. O servitoare însă cam libertină (ca toate „artistele”!), mereu suspectată de infidelitate, gata mereu să se abată sau să desfigureze ideile sacrosancte prin înțelesuri și, mai ales, subînțelesuri derivate. Or, tocmai aceste înțelesuri și subînțelesuri derivate constituiau teritoriul travaliului critic. După armatele de forfecari – redactori, lectori interni și externi, cenזורi (inclusiv străjerul cel mai teribil – cenזורul intim al scriitorului) venea criticul literar. Scrierile literare trebuiau să treacă o ultimă probă, ca produse deja devenite un „bun” social cu interacțiunile și efectele, „pozitive” sau „nocive”, pe care le-ar fi putut declanșa într-un for public. Or, într-un for public era nevoie de judecata unei instanțe civile. Acesta părea să fie sensul necorupt admis al criticii literare. Dar în totalitarism cuvintele sunt într-o permanentă agonie, mai exact, într-o întrecere continuă cu antonimul lor care se interpune între sensul primar și realitate ca adevăr de partid. Instanța civilă – critica literară – făcea corp comun cu marele Front Ideologic, căruia, de altfel,

îi aparținea, prin misiunea impusă, și literatura. Ideea de Front este o idee funciarmamente ierarhică și tocmai aici apare diferența dintre locul și rolul literaturii și al criticii literare în sistemul de „valori” și funcții prestabilit. Critica literară și criticul literar au un statut superior pe această scară socială a ierarhiei ideologice. Critica este aceea care concretizează directivele generale, strategice de partid, le acordă un statut nemijlocit, tactic, de „indicații”, de acțiune imediată. Și tot ea deține și sarcinile de control, supraveghează modul cum aceste indicații sunt executate. În termeni militari, specifici pentru limbajul războiului permanent al ideologiei comuniste, dacă literații sunt numai soldații partidului, criticii reprezintă o treaptă ierarhică superioară, sunt plutonierii săi neadormiți și perseverenți, aflați întotdeauna la straja purității ideologice a literaturii.

Aceasta nu înseamnă că în realitatea de fiecare zi „gradele” nu se amestecă și că din ostașii de rând sau dintre plutonieri nu se recrutează „generali” cu un statut cu totul aparte, de nomenclatură infailibilă, sau, invers, că plutonierii nu sunt țistuiți cu brutalitate și ținuți alături de soldați în condiții de paria societății. Firește, în toate respectându-se cu strictețe regulile și cutumele verticalei labirintice totalitare, toate fiind în strânsă legătură cu „valoarea” de soldat credincios, cu disponibilitatea și gradul de subordonare a fiecăruia față de linia diriguitoare a Partidului. Mercenariatul celor înrolați în front nu mai poate azi interesa pe nimeni. Menirea lor fiind una cu totul străină de literatură și de critica literară, ei au lăsat în urmă doar mormane de var. Niciun zid, niciun perete din cei care se vroiau clădiți pentru vecie, ridicați pe argumentul de forță al „concepției sănătoase”, n-a rezistat. Druță, nativul și liricul de la începuturi, nu putea să înțeleagă ce vrea critica de la dânsul, când i se reproșa deficitul de „concepție”. L-a lămurit cineva prin comparația operei literare cu o nucă. Miezul nucii, i-a spus acesta, și este concepția. Explicația e bună, dar cu o rectificare de principiu. Urmând aceeași logică inversată a coruperii conceptelor, vedem că „miezul” (sau concepția) apărută cu atâta tenacitate de cerberii și clopoței criticii oficioase nu era decât un surrogat ideologic, un miez prin definiție incapabil să rodească ori să mai fie și un indiciu al unor scrieri viabile. Pentru oportuniști, grafomani sau simpli veleitari literari „puritatea” concepției ori, mai simplu spus, teza goală oferea un teren larg și fertil. Cu lozinci de-a gata se scrie ușor, la kilogram, precum și făcea unul din campionii mercenariatului literar, Em. Bucov, dar și mulți-mulți alții. Poate prea mulți pentru o literatură ca cea „moldovenească” de mică.

În contrasens, cei care simțeau și gândeau în termenii *originari* ai literaturii și ai teoriei literare și care nu acceptau ochelarii de cal pe care regimul îi vroia bine înfipți pe cerbicea fiecărui cetățean sovietic cu un cât de neînsemnat rol în forul public, nu puteau accepta statutul de Centaur și măcar uneori se lăsau apucați de vertijele anarhice antisistem: „Atunci desfac tot ce-ați voit să fac,/ Atunci dezgrop ce trebuie să-ngrop,/ Atunci vorbesc ce trebuia să tac,/ Și-n loc de ploaie vă aduc potop” (am citat din aceeași poezie a lui Liviu Damian, „Centaur”, la care am mai făcut referință). De o atitudine consecventă antisistem putea fi vorba doar în două cazuri: când scriitorul,

conștient de datele realității, se resemna la scrisul pentru sertar sau, varianta a doua, când le dădea toate pe una și încerca imposibilul, sfârșind la închisoare, iar, mai târziu, printr-o practică machiavelică de „umanizare” a sancțiunilor punitive, la casa de nebuni. Majoritatea nu-și însă putea asuma asemenea riscuri și atunci intrau în „danț” subterfugiile, prinderea momentului oportun, limbajul esopic, stilul aluziv cu o transparență suficientă ca să prindă la cititorul (încă) nesupus masificării, conștient de valoarea adevărului și prețuindu-i raritatea.

La jegul teoriilor literare oficioase ori la ignoranța crasă a „purtătorilor” acestor teorii, de exemplu, Vasile Coroban răspundea cu trimiteri la surse de teorie și critică literară și citări savante din autori străini, cu teme de studiu „specifice” oferite de literatura universală, în care ușor se întrezărea o țintă concretă autohtonă (satira lui Jonathan Swift sau „Arta poetică” a lui Nicolas Boileau). Cel mai adesea însă folosea tribuna, în special, adunările generale anuale ale Uniunii Scriitorilor, unde se totalizau „realizările” și se sancționau „scăderile”. Cuvintele trebuie luate între ghilimele, deoarece adesea în referatul de bază lucrurile se inversau conform logicii de partid de care am mai vorbit: rebutul artistic fiind prezentat drept performanță literară, iar ceea ce arăta semne de originalitate și talent trecut la „nebulozități” de concepție, imaturitate artistică, tribut unor căutări „formaliste” etc. Partea pitorească a lucrurilor, savurată ca un spectacol literar pantagruelic, începea (iar uneori și sfârșea) cu luarea de cuvânt a lui Vasile Coroban. Aburit deja cu câteva pahare de vin, „moșneagul” începea cu o „sagacitate bătrânească”, ca să mă exprim în termenii lui Nietzsche, a așeza lucrurile la locul lor, mucalit, țărănește, fără înconjur și – ferească sfântul! – fără vreo referință la „operele” stabilor din prezidiu. Mai mult, el întorcea mereu lucrurile într-un mod swiftian, având o plăcere aproape sadică să-i pună pe acești preținși Guliveri într-o lumină ridicolă de liliputani mărunți. La una din adunările de la Uniunea Scriitorilor, ca să dau un exemplu, vine cu niște plachete ale debutanților, subțiri și pricăjite, cum „le ședea bine” unor începători. Coroban le scoate dintr-un buzunar, se face a le răsfoi și începe: „În aceste cărțuții este cu mult mai multă literatură decât în zeci de tomuri voluminoase ale literaturii moldovenești”. Or, în prezidiu stătea țeapăn întreg Leviathanul unei literaturi de dilogii și trilogii, în proză sau în versuri, în același mod sancționa el și jegul moral al vieții literare. La un congres al scriitorilor, Bucov, cu o glumă lichelistă de slugă bătrână, l-a făcut pe satrapul, veterinar de profesie și cu veleități de mare cunoscător în ale literaturii, Ivan Bodiul, „poet în suflet, un mare poet”. Imediat, Vasile Coroban vine cu o replică. Într-un articol nevinovat despre critica literară, inserează cu o inocență jucată perfect un citat din Ibrăileanu despre „veterinarii” care se amestecă în literatură cu tupeul că aceasta n-ar avea nevoie, pentru o înțelegere adecvată, de o pregătire specială și de disponibilitățile interioare de rigoare. Altul a fost „materialul” lui Mihai Cîmpoi, deși, în punctele nevralgice care privesc specificul esteticului, se afla, cu Vasile Coroban, în consonanță deplină. Vasile Coroban era întruchiparea însăși a toreadorului în arenă, înfierbântat mereu (mai mult totuși de plăcerea tauromahiei la care se expunea

decât de vin) și cu toate umorile în clocot, fără niciun respect față de grade și ierarhii. Confratele său mai tânăr a preferat mai degrabă sustragerea din timp, refuzul oricăror confruntări deschise, asumându-și discursul critic emasculat de orice agresivitate, tonalitatea atemporală și perspectiva distanțării estetice față de cacofonia dogmaticii oficiale în niște sfere eterate ale percepției și gândirii. Evanescențele de apreciere, de stil, de limbaj, filosofia subțire cu trimeri la existențialiștii Kierkegaard și Heidegger, citați din cărțile (bune de altfel) unor interpreți sovietici la rubrica „critica marxistă a curentelor de filosofie burgheză occidentală contemporană”, aduceau în atmosfera îmbâcsită de dogmatism sovietic, primitivism autohton și ignoranță funciară (toate acestea trădându-se printr-un limbaj de lemn indigerabil și o rectitudine plată de expresie, fără nicio rezonanță cu simțul estetic și chiar cu literatura în genere) o atmosferă de destindere, o senzație puternică de aerisire și chiar de înnobilare a peisajului literar „moldovenesc”. Până la un punct, acest „asalt estetizant” a avut un efect reconfortant, benefic, deschizând ecluzele pentru o reabilitare a esteticului în literatură (atât cât se putea în limitele impuse de ideologie), dar, mai ales, pentru descătușarea și urbanizarea limbajului critic autohton. Mai puțin fericite au fost consecințele sustragerii din arenă. De acolo de sus, din „excelsior-ul” în care se situase criticul față de procesul literar, sau, cu o vorbă a filosofului citat mai sus, din lumea „de ipoteze englezești construite în vid, în azur”, toate au început după un timp a semăna cu o fericită Arcadie. O Arcadie ambalată, cu prețiozitate, în crisalida stilului criptic-imaginativ specific lui Mihai Cimpoi. Până la urmă, *evanescenta eseistico-poetică* a demonstrat și în critică o efectivă putere de *supraviețuire* literară. Mai mult, în cadrul obișnuit al „betonului” terorizant, ea s-a acomodat de minune într-o coabitare tacită cu acesta. Pe lângă grajdurile lui Augias al Dogmaticii oficiale, ea făcea figura distinctă a unui odorant inofensiv, acceptabil, poate chiar necesar pentru salvarea unor aparențe. Era un parfum cu dichis, dorit se pare – ca dulce ofrandă „la masa lor” îmbelșugată, la care s-a nimerit și Cioclea o dată, după care a „vomat” o poezie feroce – și de unii din ștabii cu un anumit talent, miruiți darnic de criticul nostru cu busuiocul esteticului nobiliar. Ca putere de rezistență însă, echivocul evazionist impune o mare-mare doză de melancolie, inconsistența sa solară și festivă făcând corp comun cu același, unic, material, pe care îl regăsim cu îmbelșugare în toate genurile literare din lunga perioadă de stagnare a comunismului sovietic de după 1970. E și acesta un paradox al acestui totalitarism în crepuscul. „Cruzimile spiritului de geometrie”, remarcat de Andrei Pleșu în „Toleranța și intolerabilul” are nevoie, ca legitimare sau ca o autoconsolare că toate merg bine, de narcoticul tandreței al unui dichisit *l'esprit de finesse*.

Ion Ciocanu mi-a fost profesor la Universitate, iar Gheorghe Mazilu – conducător de grupă. N-aș putea spune că vreunul din ei a avut asupra mea acțiune formatoare. Ghidul meu universitar (și nu numai!) a fost un instinct interior de „fiară” nobilă crescută până la 14 ani în pădure, un aristocratism al spiritului refuzând categoric morga raționantă, o predispoziție nativă față de speculațiile gândirii care erupe direct din cele

mai teribile străfunduri ale simțurilor dezlănțuite. În această privință, Gheorghe Mazilu, care improviza mereu, la catedră sau oriunde s-ar fi aflat, a avut asupra mea totuși, prin perorațiile sale „socratice”, dar și prin nihilismul lui funciar față de literatura curentă, o anumită forță de iradiere ori, mai curând, de trezire și impulsioneare a instinctelor mele native pentru lecturi fundamentale. Ion Ciocanu chiar că n-a avut cu ce să mă fascineze. Luasem deja un zbor razant de lecturi și de formare spirituală prea sus față de nivelul prelegerilor sale destinate cititorului mediocru care dormita (și mai picură până azi, din păcate) în studentul de rând al universităților noastre. Pe când eu, de exemplu, citeam și conspectam deja din scrierile filosofice ale lui Lucian Blaga, îmbătat pur și simplu de profunzimea amănunțite ce mi se deschideau înainte, la lecțiile de teorie literară dl profesor Ciocanu ne bombardă cu Belinski și Dobroliubov. Îi citisem și pe aceștia, dar publicistica lor pedestră și stufoasă nu mă încântase defel. Ceva parcă m-a surprins la Pisarev, o gândire mai elevată mi s-a părut, și, mai cu seamă, mi-a plăcut Herzen prin acidul din pamfletele sale îndreptate împotriva autocrației țariste. Aici chiar că aveam o consonanță de sentimente, în acest sens, pot să afirm categoric că (poate spre binele meu) sunt un autodidact absolut. Aula universitară nu m-a atras deloc. Biblioteca a fost ocna benevolă a studenției mele. Așa că Ion Ciocanu are dreptate să remarce într-o carte că la prelegerile Domniei Sale nu am fost studentul cel mai activ. Nu am fost. Cum poate fi activ un absent? Deși șefa grupei îmi nota lipsa de la lecții numai în cazul unor apeluri inopinate, eram mereu studentul cu cel mai mare număr de absențe, motiv serios pentru a se pune periodic la decanat problema exmatriculării mele din universitate. Numai notele maxime de la examene mă salvau de fiecare dată.

Rolul „salubrizant” al lui Ion Ciocanu în critica basarabeană l-am înțeles mai târziu, precum mai târziu am înțeles și inconsistența gesticii lui Gheorghe Mazilu, reducerea de către adulatul (de mulți studenți) profesor a speculației intelectuale la un statut superficial de gratuități sclipitoare, la o atitudine de frondă și bravadă ieftină, fără nevoia de aprofundare și de lecturi sistematice. De fapt, așa zice că rolul lui Ion Ciocanu e mai degrabă unul „minor”, socialmente necesar fără doar și poate într-un regim totalitar, de alfabetizare sau, în terminologia regimului, de „likbez” (în traducere – lichidarea analfabetismului), de îndrumare a cititorului de rând în descifrarea *abc*-ului literar: specificul esteticului, ierarhia valorică de autori și de creații și, îndeosebi, oferirea unor chei pentru dezvoltarea sensurilor subversive, ascunse în subtextul operelor artistice. Toate acestea, să recunoaștem, nu sunt „materii durabile”. Prea mult aflându-se „sub vremi”, sub imperiul necesarului imediat, ele sunt perisabile, lăsând însă să rezoneze în timp ecoul lor de „lămurire” a cititorului de rând în probleme și aspecte literare stringente și, haideți să adăugăm, în „principii și valori” (aici sintagma este tocmai la locul ei potrivit!) artistice de primă necesitate. Lângă „cozonacii” vanilați ai lui Cimpoi era nevoie și de mălaiul crăpat al lui Ion Ciocanu, mai puțin arătos poate, dar în vremuri de foame ținând bine de saț.

IRAIIDA BĂICEAN

Universitatea de Stat
„Alec Russo” din Bălți**„LUMEA PE DOS” ȘI PAZNICUL
SUBVERSIV (Vlad Ioviță în dialog
intertextual cu Ion Creangă)**

Abstract. „Looking for a guard” by Vlad Ioviță is an intertextual rewrite of the Ion Creangă’s story „Ivan Turbincă”. The novel is printed in the Nr. 1 magazine „Nistru” from 1966. In the struggle with the censorship, the writers resort to different strategies of the subversiveness. Between sixties stands Vlad Ioviță who succeed in passing the censorship in an intertextual dialogue with Creangă. It is true that shortly, in April 1970, the film is prohibited. In the story of Creangă, Ivan Turbincă guards the heaven against the evil and sinners; in Ioviță’s text, on the contrary, the world is „upside down” and is looking for a guard to stop the running away of the saints from the heaven (to read the communist heaven). For the political context of the totalitarian regime which launched the utopia that the world will live under communism in the ’80s, the God’s inability to make head of the worldly and heavenly affairs was a clear allusion to the society’s crises and its miseries, to the appearances and essences of an adrift world.

Keywords: The subversive literature, the model Creangă, intertextual relationships, censorship, totalitarian regime.

Nuvela cinematografică „Se caută un paznic” de Vlad Ioviță este o rescriere intertextuală a poveștii lui Ion Creangă „Ivan Turbincă”. Nuvela vede lumina tiparului în revista „Nistru” nr. 1 din 1966, anul în care apar cele mai valoroase opere semnate de Vasile Vasilache „Povestea cu cocoșul roșu”, Vladimir Beșleagă „Zbor frânt”, Aureliu Busuioc „Singur în fața dragostei” ș.a. În centrul imperiului, dezghețul hrușciopian lua sfârșit, dar la periferiile lui destinderea ideologică s-a mai prelungit un timp. În perioada regimului totalitar nu am avut o disidență literară sau o importantă „literatură de sertar”. Am avut, în schimb, o enormă literatură oportunistă. Cei mai valoroși scriitori basarabeni au dat totuși câteva opere subversive. În lupta cu cenzura, aceștia recurg la diferite strategii ale subversivității.

În generația șaizecistă se remarcă Vlad Ioviță care, într-un dialog intertextual cu Creangă, a reușit să treacă cenzura. Este adevărat că în scurt timp, în aprilie 1970, pelicula este interzisă. În povestea lui Creangă Ivan Turbincă păzește raiul de rele, de cei păcătoși; în textul lui Ioviță, dimpotrivă, lumea e „pe dos” pentru că se caută un paznic care să oprească evadarea din rai a sfinților (a se citi din raiul comunist). Pentru contextul politic al regimului totalitar care lansase utopia că în anii ’80 lumea va trăi în comunism, neputința lui Dumnezeu de a se descurca în treburile lumești și cerești era o aluzie transparentă la crizele societății și la mizeriile ei, la aparențele și esențele unei lumi în derivă.

Ceea ce sare în ochi chiar în debutul nuvelei sunt scenele de luptă a îngerilor cu câteva zmeie de hârtie: „Arhanghelul, care zbura în fruntea alaiului, vru să le ocolească, dar, avântându-se în sus, dădu peste altele. Și nu izbuti nici să treacă printre ele, nici să se retragă îndărăt: își încâlcise aripile în sfori. La fel pățiră și ceilalți îngeri. Și, ca să-și descâlcească aripile și să-și poată continua zborul, ei scoaseră săbiile și se apucară de hăcuit jucăriile...

Dumnezeu și sfântul Petru vorbeau despre viitorul păzitor al raiului.

– O să fie greu să găsim omul de care avem nevoie.

– Foarte greu, zise sfântul Petru... Păzitorul raiului trebuie să aibă multe însușiri bune. Mai întâi să fie un credincios adevărat.

– Apoi să fie răbdător și să nu cârtească, pentru că va trebui să păzească porțile zi și noapte, singur, fără schimb...

– Păzitorul trebuie să fie aproape un sfânt, deoarece printre sfinți are să trăiască”.

În cer și pe pământ o lipsă totală a ordinii divine:

„Arhanghelul ațipise.

Și de cum ațipise, îngerii săriră în picioare, dându-se de-a berbeleacul, stropindu-se cu apă și jucându-se de-a mijatca. Unii se năpustiră după fluturi, alți în harbuzăria de pe coasta văgăunii...

– Iaca!... izbucni apostolul, urmărindu-i zborul. E destul să-i părăsești pe o clipă și se împrăștie ca iepurii, lua-i-ar... Parcă dă strechea întrânșii. Eu cred, Doamne, că viitorul păzitor al raiului trebuie să mai aibă o însușire. Și anume: să nu doarmă. Deloc. Să nu închidă un ochi.

– Ar fi mai bine, apostole, zise Dumnezeu, dar unde s-a văzut om să nu doarmă?

– Trebuie să găsim, stăruia sfântul Petru, altfel o să ne pomenim într-o bună zi cu toți sfinții fugiți din rai. Căci de la o vreme fug cu duiumul, Doamne. Eu nu-i mai pot păzi. Am îmbătrânit”.

Povestea lui Ion Creangă „Ivan Turbincă” este un model stimulator în transfigurarea realităților crunte ale regimului totalitar. Personajul crengian devine un reper fascinant în nuvela cinematografică „Se caută un paznic”. Este primul scenariu amplu, realizat de Ioviță imediat după absolvirea Cursurilor Superioare de Scenariști de la Moscova (atelierul lui Leonid Trauberg) în 1964 [1, p. 7]. Trecem peste calitățile artistice ale peliculei „Se caută un paznic” (1967) în regia lui Gheorghe Vodă, care alături de alte două dintre cele mai reușite filme, „Gustul pâinii” și „Ultima lună de toamnă”, sunt criticate dur și interzise.

Ca orice rescriere necanonică, textul a trezit mai multe ecouri în critica timpului. Vasile Coroban, spre exemplu, nota: „Printre scriitorii noștri se află unii care manifestă un fel de condescendență aristocratică față de stilul sau imaginile clasice. Ba unii încearcă să-i corecteze și să-i completeze (scenariul „Ivan Turbincă” de V. Ioviță) pe clasici, atârând de bronzul peren al operei lor tinichele. Clasicii trebuie să fie mereu călăuză pentru scriitor, iar nu model de exerciții literare” [2, p. 138-139].

O transpunere intertextuală a lui Creangă, raportată la procesul anevoios de valorificare a marilor clasici, era concepută ca un adevărat sacrilegiu. Este adevărat,

reputabilul critic își va revizui parțial observațiile ironice precizând că în „Se caută un paznic” „bizareriile au o justificare firească, ele fiind cerute de elementele de basm ale povestirii. În genere, procedeele artistice în proza lui V. Ioviță nu țin să-l dezorienteze pe cititor, ci caută să-i lase o impresie de real cât mai puternică” [3, p. 4]. Ceea ce trebuie remarcat aici sunt „bizareriile” comportamentale ale protagonistului, care sunt totuși ușor ambigue.

În anii '60 ai secolului trecut fenomenul „evadării din rai”, se știe, a luat proporții. Iată de ce literatura subversivă a revenit la tipologia personajului ratat, învins, inadaptat. De regulă, ratarea eroului e însoțită de dezbateri intime, mici drame și tragedii, iar proza lui Ioviță are o marcă specifică: mai multe personaje se înfățișează ca învingători și învinși în același timp (Hadibadi, Magdalena și Grig din „Dans în trei”). Ioviță a dat o întreagă galerie de personaje „sucite”, „bizare”. În categoria acestora se evidențiază Vaniuța Milionaru, protagonistul din „Dincolo de ploaie”, al cărui comportament sfidează normele în vigoare ale societății închistate în preceptele dogmelor utopiste. Intuiția prozatorului a mers pe devianțele normalității, pe simptomele crizei în desfășurare a regimului totalitar. Din această perspectivă, Ivan Turbincă din „Se caută un paznic” apare într-o cu totul altă lumină, e un „om pe dos”. Ciudățeniile lui, chiar dacă sunt „cerute de elementele de basm” (V. Coroban), au un sens explicit în raportul omului cu societatea. Viața i-a dat dreptate nu numai lui Vaniuța Milionaru, dar și protagonistului din „Se caută un paznic”. Acesta nu poate face ordine nici în iad, nici în rai, dar, spre finalul nuvelei, lui Ivan Turbincă nu-i venea să creadă că „a scăpat cu zile, că prietenii lui, aduși unul din iad și altul din rai, se află lângă dânsul, pe pământ”. El este un fals învingător, mai exact, un învins și un învingător, în același timp. Ceea ce le-a scăpat criticilor, la analiza nuvelei, a fost tocmai titlul ei. Anume în „căutare” se află încărcătura global-simbolică a nuvelei, Ivan Turbincă nu a făcut față împrejurărilor, se caută un nou salvator. Aici e cheia descifrării semnificațiilor simbolice ale personajelor, situațiilor, evenimentelor, într-un cuvânt, ale „lucrurilor sfinte” ale „lumii de sus”.

Reușita nuvelei rezidă în inventivitatea novelistului de a scrie un text în baza altor texte. Din povestea lui Ion Creangă „Ivan Turbincă” s-au preluat personaje, scene, acțiuni, pe care le-a încărcat cu alt conținut. Mai întâi, s-a ales o poveste cunoscută, de largă circulație, mai apoi, a potrivit-o pentru „raiul sovietic”, cum se știe, aflat după „cortina de fier” (completând lumea cu alte personaje crengiene sau inventate: Michiduță, Îngeruța), a recurs la magia jocului, la „cultura populară a răsului”, iar pentru a adormi vigilența cenzurii, a răspuns la „comanda socială”: lupta cu cultul religios, apelând la interpretarea ambiguă, echivocă, în doi peri.

Ar fi greșit să credem că fenomenul intertextualității este totalmente necunoscut criticilor anilor '60. Chiar la data apariției nuvelei, Haralambie Corbu remarca: „Folosirea unor subiecte din creația populară sau mitologică, din opere artistice, e un fapt atestat în literatura universală destul de des. E suficient să pomenim în această ordine de idei numele lui Boccaccio sau Shakespeare. Exemplele ar putea fi citate și din literatura noastră clasică. În literatura sovietică moldovenească «Se caută un paznic» pare

a fi deocamdată una din puținele (dacă nu chiar unica!) încercări de acest fel” [4, p. 210]. Din păcate, fenomenul intertextualității este conceput mult prea unilateral, la modul general.

Cu referire la dificultățile care apar în fața scriitorului tentat să trateze un subiect dintr-o operă cunoscută, criticul evidențiază următoarele: „În primul rând, autorul care se inspiră, trebuie «să țină piept» prestigiului, de care se bucură numele înaintașului său, cât și de valoarea artistică intrinsecă a scrierii folosite drept punct de plecare. Ca să capete certificat de viață și independență literară lucrarea inspirată, dacă nu-și depășește «predecesoarea», trebuie cel puțin să conțină puncte de vedere noi, interpretări artistice originale și substanțiale” [4, p. 211].

Nimeni nu era înclinat să observe puncte de vedere noi, interpretări originale și inedite. Uneori se fac distincții între povestea lui Creangă și nuvela lui Ioviță, dar fără a se insista pe semnificația diferențelor. Dumnezeu în nuvela lui Ioviță e un amnezic, neputincios, nu poate face multe minuni, stând la sfat cu apostolii, mărturiseste: „Am trecut prin multe, povestea el, am tras foame, am suferit de sete, am fost adesea batjocoriți și împróscați cu pietre. Dar, până la urmă, tot am găsit ceea ce ne trebuia. Omul e de nădejde. E ostaș. Putem avea încredere în el. Acum sfântul Petru se va odihni în pace”. Dumnezeu are grijă să nu fugă sfinții din rai. Iată dialogul cu mai multe subtexte:

„– Stai, nu te grăbi. Uite, noi aici cu apostolii am hotărât să nu păzești raiul pe dinafară, ci să treci înăuntru, la cald.

– Mulțumesc, Doamne.

– Dar trebuie să lepezi straiile ostășești. Noi ți-om da altele mai frumoase.

– *Horoșo.*

– Și de arme trebuie să te lepezi, Ivane, că raiul nu-i cazarmă. Raiul trebuie păzit altfel.

– Înțeleg, Doamne. Trebuie să mă ascund după o tufă.

– Ori să te faci a te plimba pe lângă poartă c-o psaltire în mână. Înțelegi?...

– Da, da.

– Și de cum o să-l vezi pe vreun drept-credincios repezindu-se spre poartă, și de aceștia sunt mulți, fiindcă prostiile lumești ne ispitesc pe toți întruna, tu înhață-l de barbă și trage-i două sănătoase. Bine?

– Bine, Doamne.

– Du-te dar. Ba nu, stai. Mai e ceva. Uite apostolii zic, precum că tu l-ai fi adus din iad pe Michiduță și-l ții în turbincă. Poți să-l ții, treaba ta. Ia seama, însă să nu-l mai scapi în rai. Ne-am înțeles?

– *Tac toc 'no!*

– Nu de altceva, da o să-i mai rupă sfinții vreun picior, vreo mână, ori o să-i spargă capul!... Știi, toate se pot întâmpla! Ei, hai noroc!

– Ivan se întoarce la datorie.

– De data asta Dumnezeu ți-a poruncit să mănânci trei luni de zile numai pădure tânără, îi spuse cotoroanței păzitorul.

– Of! Măselele mele!... se încreți la față Moartea”.

Cei mai mulți dintre critici glisează pe suprafața liniei de subiect, insistând pe aparențele situațiilor cu caracter simbolic, iar aceasta cu atât mai mult cu cât orientarea pretins ateistă era susținută și de isteriile și practicile regimului totalitar în lupta cu „rămășițele religioase” ale vechii societăți. Excelează, pe dimensiunea pur antireligioasă, interpretarea lui H. Corbu, care rămâne cea mai reprezentativă formă de denaturare, de deformare a caracterului intim al nuvelei. „Spre deosebire de «Ivan Turbincă», susține H. Corbu, care se menține în genere în cadrul unei maniere realiste, păstrând însă o anumită atmosferă de basm și elemente accentuate de simbolică populară, «Se caută un paznic» e o satiră fără compromis, împinsă până la grotesc, îndreptată împotriva cultului religios, ca și a oricărui cult în general. Dumnezeu și cei care îl înconjoară nu numai că nu sunt înzestrați cu anumite calități supranaturale, dar sunt coborâți până la rangul de filistini ordinari. Creangă e un neîntrecut maestru al umorului și satirei realiste; el își râde în barbă și își bate joc de absurditățile cerești cu o finețe nemaîntâlnită. Lui Ioviță «nu-i arde» de veselie, de răs. În atitudinea sa el e categoric, liniar. Și limbajul nuvelei e intenționat coborât, pe alocuri naturalist chiar. În măsura în care «Se caută un paznic» se conturează ca o satiră a fățarniciei și falsității cerești, ea conține o serioasă doză de dinamică antireligioasă” [4, p. 211-212]. Ingenioasă este scena în care Dumnezeu și cei care îl înconjoară nu numai că nu sunt înzestrați cu calități excepționale, dar sunt mărginiți, fățarnici, lași. Dumnezeu atotputernicul și atotștiutorul în raiul lui Ioviță nimic nu poate înțelege ce se întâmplă cu lumea lui, e amnezic și neputincios:

„Îngeruța se ghemui la picioarele lui, tremurând ca varga.

– Nu te teme, zise apostolul și-i puse mâna pe pântec. Apoi se îndreptă din spete, strigând: Măi, măi, măi!

– Lămurește-ne, Doamne, că nu mai înțelegem nimic, îl rugară apostolii pe Dumnezeu.

– Nici eu, dădu din umeri Dumnezeu, întunecându-se la față.

– Cine altul să știe, dacă nu tu, Doamne, se năpustiră atunci apostolii asupra lui. Tu le-ai făcut pe toate, nu noi.

– Da, zise Dumnezeu, frecându-și fruntea cu pumnul. Așa-i... Dar nu țin minte. Am uitat. Demult a fost asta. Șapte mii de ani în urmă. Pare-mi-se totuși că înger-femeie și înger-bărbat n-am făcut. Am făcut ceva din mijloc...

– Să fi făcut femeie și bărbat cu aripi, îi luă apărarea lui Dumnezeu sfântul Petru, ne-am fi pomenit cu ceea ce ne-am pomenit mai demult, nu azi, după șapte mii de ani trecuți.

– Și acesta-i un adevăr, zise apostolul Matei, dar eu cred că Domnul putea să facă înger-femeie și să nu facă înger-bărbat... Și asta putea să se întâmple... Fiindcă înțelegem cu toții că nu-i un lucru ușor să faci lumea în șapte zile.

– Întocmai, zise sfântul Petru”.

Scena este foarte transparentă și destul de elocventă pentru modul de luare a deciziilor în forurile superioare. Mai mult, imaginea „lunii pe dos” se potrivește de minune la realitățile politice ale societății sovietice ale anilor '50-'70 (dar și de mai târziu) și nu numai ale secolului trecut. Aluzia cu Dumnezeu și apostolii săi la o ședință (a „biroului politic”) este cât se poate de sugestivă:

„– Și acum, uite-te și în altă parte, Doamne, zise Matei după ce Toma îi părăsi, colo ia, de-o pildă, sub tufarul cela. Vezi? Pare-mi-se că sfinții noștri, printre care și Ivan, joacă... Da, da... cărți. Iar dincoace? Dincoace sfinții fumează. Și-i învață să fumeze tot Ivan. Dacă o să mă întreb de unde iau tutun domniile lor, o să te rog, Doamne, să te uiți îndărăt, spre lanul cela. E un lan de tutun. Așadar, de la o vreme, în raiul nostru crește și tutun. Îl cresc drept-credincioșii. Îl cresc împreună cu Ivan, îl culeg cu ajutorul lui Ivan, îl înșiră – vezi?! Ivan nu lipsește nici aici, îl usucă, îl păpușesc cu Ivan, Ivan, Ivan, Ivan, peste tot Ivan! Și apoi îl vând. Îl vând sfinților, îngerilor, arhanghelilor, unor apostoli – mă iertați, fraților, că – o spun verde-n ochi! și chiar... nu te mânia, Doamne, dar îmi pare că nu o dată te-am văzut mirosind tutun și pe tine”.

Ivan e de vină de toate. E pedepsit pentru faetonul boierului, pentru țiganul care nu a ajuns la iad, pentru guleaiul pe care l-a tras acolo, pentru răul ce l-a făcut în rai și este alungat de la slujbă. Critica lui Dumnezeu nu putea constitui obiectul discuției, la fel și o critică a cultului personalității, puterea abia se schimbuse. Iată de ce toate păcatele cad pe capul lui Ivan Turbincă.

Punctul slab al nuvelei lui Ioviță, în viziunea vigenților, nu e în critica lui Dumnezeu, ci în comportamentul protagonistului: „Ivan Turbincă din nuvela lui Vlad Ioviță în enunțarea programului său pozitiv e foarte zgârcit, iar acțiunile lui sunt îndreptate aproape exclusiv într-o singură direcție: detronarea cu orice preț a cultului lui Dumnezeu, demistificarea noțiunii de rai ceresc și a tuturor celorlalte atribute așa-zise «sfinte»” [4, p. 213]. Toate acestea ne conduc la ideea că într-un nou context lucrurile se pot schimba radical.

Dacă admitem că „Ivan Turbincă” de Ion Creangă instituie o dublă răsturnare a „lumii pe dos”, atunci „Se caută un paznic” de Vlad Ioviță ar fi nu numai o parodiare a modelului consacrat, dar și o răsturnare a răsturnării, căci, în viziunea populară, e „pe dos” mai întâi lumea de „dincolo”. Reflectând asupra poveștii „Ivan Turbincă” de Ion Creangă, Constantin Trandafir afirmă că „avem de-a face tot cu o dublă răsturnare: o lume întoarsă față de a noastră, dar și față de imaginea convențională, prinsă în dogma creștină”. Mai mult: „Optica populară, a lui Ivan Turbincă, a lui Ion Creangă, care adoptă această optică, presupune o nouă răsturnare, o «românizare», o «moldovenizare», o reumanizare și, mai mult, o schimbare a «semnelor»: raiul e plictisitor, de o «sărăcie lucie»; iadul are tot ce pofteste corpul uman, poftitor de regenerare: tabacioc, votci, femei, lăutari” [5, p. 135].

În acest sens, lumea lui Ioviță, cu toate contrastele ei spectaculoase, are o anumită „normalitate”, care e tălmăcită în înțelesul profan al protagonistului, dar care sens, din punctul de vedere al „celor de sus”, e considerat bizar, anormal. În finalul nuvelei aflăm că lui Ivan „nu-i venea să creadă că a scăpat cu zile, că prietenii lui, aduși unul din iad și altul din rai, se află lângă dânsul, pe pământ” desprimăvărat, pământ care „își zvânta arăturile”. Iată de ce, în logica finalului sunt stânjenitoare constatările și concluziile unor critici care se întrebă: „Cine-i Ivan Turbincă, ce reprezintă el ca ideal și caracter uman? Să zicem că Dumnezeu e detronat, iar raiul fals – desfințat. Dar cu ce ne alegem noi mai departe? Instrumentele de «lucru» ale lui Ivan au fost poate acceptabile atâta timp, cât a fost nevoie de distrus o lume falsă și antiumană. Dar aceste

instrumente distrugătoare continuă și mai departe să rămână intacte și deci esența lor antiumană devine evidentă. Fiindcă Ivan Turbincă din «Se caută un paznic» în perspectiva prezentului și a viitorului se profilează mai mult ca un personaj încărcat cu vicii, decât un purtător al unor mari idealuri umaniste. Fiindcă Ivan Turbincă a devenit în cele din urmă o figură grotescă, de rând cu celelalte personaje satirizate în nuvelă” [4, p. 216].

În contrasens cu pretinsa lipsă de integritate a mesajului artistic, Mihai Cimpoi susține că „pornind de la schema epică a basmului crengian, Ioviță a urmărit un alt obiectiv: capacitatea lui Ivan Turbincă de a înfrunta Moartea...” [6, p. 14].

Mai categorică în tratarea nuvelei este Viorica Zaharia, care observă că „Vlad Ioviță a descoperit în povestea crengiană ecourile unor teme obsedante ale literaturii dintotdeauna: moartea și nemurirea, veșnica căutare, ascensiunea și căderea... dar le-a ancorat în expansiunea grotescului, a ironiei și a satirei. Concepția antropocentrică a viziunii crengiene l-a ajutat pe autor să demonstreze încă o dată superioritatea omului în confruntările sale cu oricare dintre formele totalitarismului” [7, p. 130]. Ceea ce trebuie remarcat e că „dacă în «Ivan Turbincă» paznicul se află la poarta raiului pentru a o păzi de rele, să nu intre cei păcătoși, în «Se caută un paznic», dimpotrivă, divinitatea pornește în căutarea unui muritor care să supravegheze încercările de evadare a îngerilor din rai...” [8, p. 133].

Într-un dialog inspirat cu modelul crengian nuvela „Se caută un paznic” de Vlad Ioviță ilustrează unul dintre puținele exemple de luptă, într-o masivă literatură oportunistă, cu „omniprezenta cenzură” (Vladimir Beșleagă), ea rămâne a fi o „operă deschisă” și pentru alte interpretări, luând ca repere imaginea „lumii pe dos” și a paznicului subversiv.

Referințe bibliografice

1. Andon, Victor. *Vlad Ioviță și „raiul” anilor șazeci*// Literatura și arta, 1993, 18 martie.
2. Coroban, Vasile. *Romanul moldovenesc contemporan*. Chișinău, Editura „Cartea Moldovenească”, 1974.
3. Coroban, Vasile. *Proza lui Vlad Ioviță*, în V. Ioviță. *Dincolo de ploaie. Nuvele*. Chișinău, Editura „Literatura artistică”, 1979.
4. Corbu, Haralambie. *Integritatea mesajului artistic*, în Haralambie Corbu. *Interpretări. Articole de istorie și critică literară*. Chișinău, Editura „Cartea Moldovenească”, 1970.
5. Trandafir, Constantin. *Ion Creangă – spectacolul lumii*. Galați, Editura „Porto-Franco”, 1996.
6. Cimpoi, Mihai. *Nostalgia spațiului epic*, în Vlad Ioviță. *Friguri. Nuvele*. Chișinău, Editura „Literatura artistică”, 1985.
7. Zaharia, Viorica. *Ion Creangă și strategiile subversivității lui Vlad Ioviță*, în *Ion Creangă în spațiu și timp. Aniversarea a 175-a din ziua nașterii*. Materialele conferinței științifice. Chișinău, UPS „Ion Creangă”, 2012.

Dan VEREJANU
Institutul de Filologie al AȘM
(Chișinău)

EMINESCU ÎN VIZIUNEA LUI LUCIAN BLAGA

Abstract. Lucian Blaga has identified several moments of contact with the German culture. Everyone can observe a similarity with the lyrical works of Lucian Blaga, who meditated on a great passage, in a book with the same title. In the Eminescu's exegetics it was often mentioned that there was a constellation of poets in the Romanian literature, marked by the Eminescu's pattern. Analyzing Eminescu's poetry, Blaga applies systematically, as himself said, all the theoretical principles and especially the determinative stylistical present in the Trilogy of culture. All these reflections and observations are a proof that Eminescu's idea was an obsessive direction during Blaga's diplomatic activity.

Keywords: stylistic matrix, transcendence, unconscious, mystery, corrugated space, art, metaphor, ethnic, value.

Perioada diplomației lui Lucian Blaga îi permite – prin înseși obligațiile oficiale ce le avea, dar și prin deschiderea sa spre alte culturi și spre diferite aspecte ale culturii universale privite ca un tot – să fie o **personalitate multiplicată**, pe care o vedea întruchipată în Hermann Keysserling. Acesta avea „darul empatic” de a trăi pe rand mai multe culturi și de a se transpune în sufletul altora, de a traduce înconștientul în formă de conștiință. Conștiința lui devine aproape conștiința pământului, consemnează Blaga [1, p. 435].

În mod evident poetul-filosof constată o astfel de personalitate și în cazul lui Eminescu, la care se referă în special în **Trilogia culturii**, în aforisme și în diverse însemnări, unele cu caracter autobiografic.

Eminescu ilustrează, prin excelență, după părerea lui Blaga, fenomenul „hotărâței incorporări” în cultura și civilizația europeană, care survine în secolul al XIX, când se atestă mai multe etape ale emancipării poporului român, ale renașterii lui, care au făcut posibile și anumite influențe, el trecând printr-un „proces de autoconstituire și de imitație” [2, p. 240]. Este schițat și un anumit tablou fenomenologic al acestor influențe – cele ancestrale ce vin sub formă de amintiri de la popoarele romanice, cele sporadice ce apar din Italia, cele cu caracter mai masiv pe care le produce contactul cu Franța și cele care s-au manifestat ca „o solie” din partea țărilor germanice.

Urmează o mai detaliată disociere de natură tipologică a acestor influențe, Blaga găsiind o deosebire mai pronunțată, de esență între influența franceză și cea germană.

Diferențele se configurează mai cu seamă în cadrul procesului de succesiune a stilurilor care o mențin neschimbată. Goticul, barocul, naturalismul, romantismul și simbolismul aduc dovada unor mărci stilistice care se exprimă în cazul francezilor prin măsură, discreție și sobrietate, iar în cazul germanilor prin „demăsură” (termenul e a lui Blaga), exces. Cele două stiluri se remarcă respectiv prin prevalarea universalului, a tipicului și al particularului, individualului: „francezul ca „ins” e absorbit de un tip generic; germanul crește lăuntric, debordând legea, umplându-și cadrele individualității sale ca „atare” [2, p. 242].

Este definit și caracterul impactului pe care le au cele două culturi asupra altor culturi europene: cultura franceză lansează îndemnul „fii cum sunt eu”, iar cultura germană sfătuiește: „fii tu însuși”.

Referindu-se la istoria literaturii și spiritualității românești, Lucian Blaga identifică mai multe momente de contact „catalitic” cu cultura germană, care stimulează și dinamizează anume procesul de căutare și cristalizare a specificului, identității, a „românescului”, după cum zice el.

Natura catalitică a impactului culturii germane asupra „duhului românesc” e ilustrată de Gheorghe Lazăr, Titu Maiorescu și, bineînțeles, de Eminescu, a cărui conștiință etnică a fost formată „grație unei ample inducțiuni germane”, manifestată în descoperirea factorului inconștient al creației populare românești.

Ca și Călinescu, Blaga dezaprobă râvna cu care unii istorici și critici literari caută sursele anumitor opere ale poetului, configurându-i un portret printr-o tehnică de mozaic și prin formule convenționale de tipul „duhul eminescian”, „sufletul românesc”.

De aceea, filosoful se vede obligat să vorbească despre modul în care s-a revelat **matricea stilistică românească** în Eminescu. Operabile sunt, după cum reflectă el, nu schopenhauerismul și budismul, care au luat proporții grotești, de „elefantiază”, ci factorii ce țin de inconștient, de „personanță”: „În inconștientul lui Eminescu întrezărim prezența tuturor determinantelor stilistice, pe care le-am descoperit în stratul duhului nostru popular, doar altfel dozate și constelate, din pricina factorului personal. Acel orizont al spațiului ondulat, specific duhului nostru popular, apare personant și foarte insistent în poezia lui Eminescu” [2, p. 246].

Se face însă precizarea că „structura orizontală ondulată” nu e simbolizată de „plai”, de alternanța specifică suis/coborâș, ci de „mare” și „apă”. Aceste elemente, care se găsesc în **Stelele-n cer**, în **Luceafărul** sau **La mijloc de codru des**, exprimă anume ritmul universal al **ondulării** și **legănării**, însoțit de un puternic sentiment al destinului, generator de o discretă melancolie.

Se impune în mod firesc o paralelă cu creația lirică a lui Lucian Blaga care medita și el la **marea trecere**, într-un volum care purta acest generic. Începând cu imaginea vizualizată a soarelui care, fiind în zenit, ține cântarul zilei, filosoful sugerează că el „se dăruiește apelor de jos” împreună cu privirea cumintelor dobitoace în trecere și cu „frunzarele ce se boltesc adânci peste o întregă poveste”. Totul este așa cum este,

doar sângele strigă prin păduri după îndepărtata copilărie. Cine răspunde la această chemare ancestrală? Numai peșterile pline de răsunet și pâraiele care se cer în adânc. Neauzind niciun răspuns și spunând că dacă ar fi liniște „cât de bine s-ar auzi ciutura călcând prin moarte”, apare identificarea fantezistă cu „ucigașul” pornit să închidă „cu pumnul toate izvoarele,/ pentru totdeauna să tacă,/ să tacă”. Găsim aici expresia concentrată a trăirii paroxistice a **marii treceri**, a curgerii apelor în care se răsfrâng ritmurile legănătoare ale universului. De aceea, poetul se identifică unui om peste margine unde ascultă apa ce se apleacă bătând într-un țărm („altceva nimic, nimic, nimic, nimic”) sau lui Heraclit lângă un lac: „spini azvârl de pe țărm în lac/ cu ei în cercuri mă desfac” [1, II, p. 117].

Așa cum Blaga vede în propria poezie reflexele destinului și ale transcendenței, tot astfel găsește și în **Luceafărul** lui Eminescu „reflexele aurii ale transcendenței coborâtoare în lume”.

Făcând trimiteri la psihologia abisală, autorul **Spațiului mioritic** identifică un ideal subconștient în **tânărul voievod**, acesta apărând ca o „parte integrantă a structurii și substructurii sufletești ale lui Eminescu” [2, p. 249].

Toate elementele naturii – pădurea, marea, lacul, dealul – se găsesc reunite de imaginea **tânărului voievod**, care este un **alter ego** al poetului („Împărat slăvit e codru...”).

Reiterând că poezia lui Eminescu „e clădită pe mai multe portative” și că „e plină de complexe personante” ale unor structuri inconștiente, care nu se limitează la accidentalele influențe schopenhaueriene-budiste, Blaga conchide: „Există o idee Eminescu și aceasta s-a zămislit sub zodii românești. Ea poate fi lesne dezghiocată de aparențe derutante, și nu mai puțin lesne ea poate fi periată de cenușa unor vulcani de aiurea ce i-a căzut pe umeri. Eminescu, din moment ce a izbutit să-și realizeze într-o seamă de bucăți poetice substanța proprie, urmează să fie judecat în primul rând pentru aceste bucăți, nu după acelea, unde el nu e el. Există o idee Eminescu; ea s-a împlinit când i-a bătut ceasul, întâi fiindcă omul, care o purta, s-a născut așa ca substanță și aptitudini, și al doilea, fiindcă înflorirea a fost prielnic ocrotită de acea atmosferă educativă a culturii, în a cărei școală omul și-a făcut ucenicia” [2, p. 253].

Analiza pe care o face operei eminesciene sub aspectul complexității și acel al reflectării „sofianice” a transcendenței în contingent, și paralela dintre motive, teme și modul de a medita asupra **marii treceri** (topos existențial) demonstrează prezența unor influențe catalitice în creația lirosifică blagiană. Avem în acest sens și o mărturie documentară: „Se știe că toți poeții români au un ideal și o măsură: Eminescu. Toți vor, dacă nu să-l întrecă, cel puțin să-l ajungă. Și mi se pare că însumi am fost atins de o asemenea boală încă de la vârsta de treisprezece ani. Nu cred că această ambiție naivă, ce ar părea să umple nu o singură viață, ci o sută, ar fi chiar un păcat. O atare naivitate ar putea să constituie, deopotrivă, o condiție a existenței creatoare” [3, p. 329].

La **personalitatea multiplicată** „pe mai multe portative” și registre de „personanță” Lucian Blaga se referă și în culegerile sale de aforisme. O bună parte din expresiile

aforistice au fost dictate în ultimii ani ai vieții sale, când era bolnav și marginalizat. Una din culegeri, intitulată **Discobolul**, a fost tipărită de poetul însuși în 1945; cea de a doua a rămas într-un caiet dactilografiat și în manuscris, un număr de șaptezeci de **Aforisme și însemnări** formează un manuscris cu același generic [1, II, p. 573]. Evident că o parte din ele datează din perioada diplomației.

Una din cugetări, inserată în **Din duhul crezului**, vorbește despre forța poetului de a surprinde într-un singur vers substanțele întregii lumi: „Dacă, printr-un accident, din opera poetică a lui Eminescu ne-ar fi rămas un singur vers ca acesta: «Povești și doine, ghicitori, eresuri», figura poetului s-ar putea reconstitui. Versul reușește să evoce, poetic și musical, printr-o simplă enumerare, toate substanțele încântătoare ale acestei lumi” [1, II, p. 460].

O altă însemnare aforistică, ce precede finala „limba este întâiul mare poem al unui popor” conține o afirmație privind modul în care românii au „conlucrat” cu Eminescu la crearea operei lui: „Toți românii anonimi cari de-a lungul secolelor noastre primordiale au creat limba românească au colaborat cu poezia lui Eminescu” [1, II, p. 491].

În exegeza eminesciană s-a vorbit adesea că în contextul literaturii române a apărut o constelație de poeți care pare să fie marcată de modelul Eminescu: Arghezi, Blaga, Adrian Maniu, Philippide, Pillat, Vinea, Voiculescu. „Dincolo de toate deosebirile de formație culturală, de opțiune estetică și formulă poetică, notează George Gană, ei au în spate o tradiție comună, în centrul căreia se află pentru toți, Eminescu. El este, va scrie unul dintre ei, Blaga, «marele copac din care noi ne tragem». Metafora sugerează legăturile subterane inaparente ale poezilor acestei generații cu opera lui Eminescu. Aceasta nu mai reprezenta pentru ei un model stilistic, dar ilustra exemplar o viziune asupra lumii, o sensibilitate metaforică, și, ca unul dintre corolarele ei, atracția mitului, afinitățile poeziei cu filosofia, deschiderea spre orizonturi culturale vaste, idealul perfecțiunii artistice, curajul originalității, al creării de noi limbaje poetice. Un alt fel de model așa dar, mai complex, cu care poezii acestei epoci au comunicat pe porțiuni și în măsuri diferite, fără a deveni eminescieni” [4, p. 329].

„Am putea spune, conchide G. Gană, citându-l de data aceasta pe filosoful Blaga, că influența lui Eminescu asupra lor a fost una «catalitică», nu «modelatoare». Unii au devenit ei înșiși modele, centre de iradiere, repere în structura tot mai diversificată și mai densă în valori, care este poezia română modernă, un edificiu care – slava Domnului – nu se sprijină pe o singură coloană” [4, p. 329].

O referință la Eminescu găsim și în **Trilogia valorilor**, în care se reia discuția asupra raportului dintre „artă și etnic”. Blaga face încă o dată o schiță a modului în care problema a fost dezbătută în ultimele două secole, perioadă în care a persistat convingerea că anume caracterul etnic al operei îi asigură valoarea. Această opinie este primejdioasă, autorul **Trilogiei valorilor** precizând că numai unele categorii abisale au o anumită legătură cu arta, aceasta valorificând în primul rând inconștientul colectiv.

Nu toate operele trebuie să aibă un caracter etnic, fapt ce nu este înțeles de promotorii sămănătorismului, care pun preț în linii mari pe un etnicism școlăresc, pe un „naturalism idilic îmblânzit”, pe „istoria convențională idealizată”. Acestui curent i se recunoaște doar meritul de a atrage atenția cititorului asupra realităților naționale.

Blaga supune unei critici vehemente actul revendicării de către semănătoriști a descendenței din Eminescu: „Ciudat că estetica semănătoristă își închipuie că descinde, cel puțin în parte, și de la Eminescu, câtă vreme ea reprezintă, sub toate fețele, doar o gravă abatere de la estetica implicată a poeziei eminesciene. Eminescu n-ar fi recunoscut pe unii urmași decât poate cu sentimentul de nedumerire ce-l stârnește prezența unor bastarzi, care reclamă niște drepturi, de care părintele se îndoiește” [3, p. 619].

În analiza poeziei lui Eminescu, Lucian Blaga aplică, după cum el însuși recunoaște, toate principiile teoretice și în mod prioritar determinantele stilistice expuse sistematic în **Trilogia culturii**. Printr-o astfel de abordare este demonstrată apropierea autorului **Luceafărului** de „duhul românesc”, identitatea structurală cu acesta și, prin urmare, exponențialitatea sa. El reprezintă ca atare spiritualitatea românească în dimensiunile ei esențiale, specificul ei în contextul european și universal, la care se referă mereu filosoful, făcând trimiteri frecvente la culturile „majore” sau „monumentale” și la culturile „minore” sau „etnografice”.

Putem desprinde chiar un **plan arhitectonic sistematic**, cu care opera în construirea trilogiilor sale. În câteva manuscrise apărute postum în revista „Manuscriptum” și în „Revista de filosofie” se află și schița unei autoprezentări filosofice, în care **Geneza metaforei și sensul culturii** sunt considerate ca „întâia încercare în literatura filosofică de a da o metafizică a fenomenului stilistic”: „În studiul despre care vorbesc arăt că aspectele fundamentale ale oricărei creații de cultură sunt „metaforicul” și „stilul”. Orice creație de cultură este o încercare a omului de a-și revela un mister. Revelarea aceasta prin plâsmuiri, fie artistice, fie teoretice, fie viziunare are însă constituțional totdeauna un caracter metaforic și se face în coordonate și forme stilistice. Ceea ce înseamnă că relevarea misterului nu are un caracter adecvațional. (...) Omul spre deosebire de animal, are un mod de existență cu totul specific: este modul de a exista, în orizontul misterului și în vederea revelării acestuia. Dar actele sale revelatorii au numai un caracter metaforic în raport cu misterul și sunt transcendent limitate prin frânele categoriilor abisale” [5, p. 17].

Planul arhitectonic sistematic, care se axează pe acest concept-cheie, explicat de însuși filosoful, conține și alte principii teoretice formulate în mai multe compartimente ale **Trilogiei culturii**. El ar putea fi reprezentat prin următoarea „schemă”:

– prezența la Eminescu a „matricei stilistice”, ce se definește printr-un complex de categorii stilistice care, deși se manifestă independent, se leagă între ele ca o rețea de interconexiuni, ca o unitate bazată pe complementaritate; ea cuprinde, de fapt, factori înconștienți care determină pecetea stilistică a unei colectivități sau a unui individ situat într-o anumită zonă geografică;

– exprimarea de către Eminescu a „personanței”, termen cu care Blaga denumеște inconștientul, întreaga garnitură de atitudini și reacții tainice, larvare care caută anumite forme de manifestare, acestea răzbătând până în „bolțile conștientului”;

– surprinderea, în opera eminesciană, a coborârii sofianicului, a transcendentului într-un mod spontan, firea omului pătrunzându-se de acest sentiment care se prezintă în forma de „gând metafizic”, iar într-o metafizică latentă, precizează Blaga, „se amestecă întotdeauna și sentimentul raportului posibil între transcendență și lumea concretă” [3, p. 160];

– înfățișarea în opera eminesciană a **spațiului ondulat**, a ritmurilor legănate ale naturii, spațiul mioritic prin configurarea lui de „plai”, deal-vale (suiș-coborâș) și prin accentele pe care le imprimă sentimentul destinului „spațiului ondulat”;

– folosirea mitului pe care Blaga în consideră un mod esențial de revelare a misterelor existențiale cu ajutorul mijloacelor de imaginație; în concepția sa, miturile sunt plăsmuiri de intuiție revelatoare și mari manifestări ale unei culturi, purtând pecetea unor determinante stilistice, „ele vor fi modelate, ulterior, de categoriile abisale ale unui popor” [3, p. 301];

– înclinarea lui Eminescu spre „nuanță” și „discreție”, prezente nu doar în ornamentică, ci și în muzică și poezie, în exprimarea **dorului**, pe care Blaga îl concepe nu ca pe o personificare, ci ca o „ipostazare”, ca o putere impersonală devastatoare.

Citatele din poeziile lui Eminescu, însoțite de comentarii desfășurate în care se revine la principiile teoretice expuse în **Trilogia culturii**, demonstrează acest **plan arhitectonic sistematic**.

Poezia **Stelele în cer** ilustrează însăși „matricea stilistică” străbătută de un puternic sentiment al destinului, acea alternanță specifică deal-vale (suiș-coborâș) apele fiind surprinse într-o legănare măiestrit ritmată, sugerând o „dinamică furtunoasă” universală și o topire în „mișcătoarele justietăți”, adică într-un orizont infinit:

Stelele-n cer
Deasupra mărilor
Ard depărtărilor
Până ce pier.

După un semn,
Clătind catargele,
Tremură largele
Vase de lemn;

Niște cetăți
Plutind pe marile
Și mișcătoarele
Pustietăți.

Expresia „peisajului orizontic” apare și-n **Luceafărul**, din care Blaga citează:

„El tremură ca alte dăți,
În codri și pe dealuri,
Călăuzind singurătăți
De mișcătoare valuri” [3, p. 246-247].

Modul în care Lucian Blaga descifrează semnificațiile simbolice ale apei la Eminescu corespunde întru totul explicării psihanalitice a ei, pe care ne-o oferă Gaston Bachelard: este „elementul lichid ce nu se va mai scurge, ducând la dialectica finței în substanța însăși”; asemenea cuceritorului, poetul vrea să pună pecetea pe univers; natura de poet creează imaginea mării în fața naturii: „ceea ce ni se pare nesăbuit în istorie, în trecut – este acum, într-un prezent etern, un adevăr profund al imaginației libere. Metafora, fizic inadmisibilă, psihologic nesăbuită este totuși un adevăr poetic. Căci metafora este fenomenul poetic. E tot un fenomen al naturii, o proiecție a naturii omenesci asupra naturii universale” [6. p. 207].

Lucian Blaga distinge în poezia lui Eminescu anume aceste semnificații ale apei: ea exprimă fința, ducând dialectica până în substanța ei însăși; ea este o metaforă, care e totuși un adevăr poetic, demonstrând că e „o proiecție a naturii omenesci asupra naturii universale”. Este și o dovadă indiscutabilă că gândirea poetică e o gândire profund metaforică.

Modelul de structură orizontică, bazat pe imaginea „legănării”, care contaminează întregul cosmos e poezia în manieră folclorică **Ce te legeni**:

„– Ce te legeni, codrule,
Fără ploaie, fără vânt,
Cu crengile la pământ?
– De ce nu m-aș legăna,
Dacă trece vremea mea!
Ziua scade, noaptea crește
Și frunzișul mi-l rărește.
Bate vântu frunza-n dungă –
Cântăreții mi-i alungă;
Bate vântul dintr-o parte –
Iarna-i ici, vara-i departe.
Și de ce să nu mai plec,
Dacă păsările trec!
Peste vârf de rămurele
Trec în stoluri rândurile
Ducând gândurile mele
Și norocul meu cu ele” [7, p. 706].

Finalul poeziei surprinde analogia între trecerea rândunelelor (transcrise: rândurelele) și gândurilor poetului care se cufundă, asemenea păsărilor, în zarea întunecată a lumii, producând un gol în sufletul său. Sentimentul răvășitor al singurătății este generat de un crescendo ritmic, ajutat și de aliterația ce sugerează în continuare **legănarea** și căderea inevitabilă în mrejele dorului, rămas „singurel”, cu care se îngână poetul:

„Și se duc pe rând, pe rând,
Zarea lumii întunecând,
Și se duc ca clipele,
Scuturând aripile,
Și mă lasă pustiit,
Vestejit și amorțit
Și cu doru-mi singurel,
De mă-ngân numai cu el!” [7, p. 706].

Un ritm desăvârșit al legănării distinge Lucian Blaga în poezia **La mijloc de codru des**:

„La mijloc de codru des
Toate păsările ies,
Din hogoag de aluniș,
La voiosul luminiș,
Luminiș de lângă baltă,
Care-n trestia înaltă
Legănându-se din unde,
În adâncu-i se pătrunde
Și de lună și de soare
Și de păsări călătoare,
Și de lună și de stele
Și de zbor de rândurele
Și de chipul dragii mele” [7, p. 707].

Poemul **Luceafărul**, în ciuda atmosferei și motivelor de poveste, care stau la baza lui, i se pare lui Lucian Blaga o ilustrare a actului coborârii transcendenței în lume, coborâre sofianică. Filosoful mai surprinde și reflecții ale gândirii gnostice, Hiperion fiind „frate bun” cu Eonii ce călătoresc între cer și pământ, figuri existente în gnosticism.

Cât privește simțul de nuanță, discreție și pitoresc, acesta este ilustrat de basmul în versuri **Călin**, de poeziile **Și dacă...** și **Sara pe deal**. Toate aceste determinante stilistice îl leagă organic de matricea etnică.

Așa cum americanul se proiectează în căpetenia indiană ca figură arhetipală ce vine din subconștient, popoarele balcanice au ca ideal colectiv „haiducul”. La Eminescu, acest ideal subconștient este „voievodul”, „tânărul voievod”, acesta apărând fie ca o figură concretă, fie ca una „personantă”, în **Doină**, este invocat Ștefan cel Mare, iar în **Lucefărul** Hyperion se întrupează în drumul său spre pământ, ca un „tânăr voievod/ cu păr de aur moale”. În **Scrisori**, și-n alte poeme (ciclul Mușatinilor, proiectele dramatice de tinerețe) este evocată legendara perioadă voievodală. Un voievod i se pare poetului și codrul (**Împărat slăvit e codrul...**).

Referindu-se la piesa lirică de o deosebită finețe **Peste vârfuri** Lucian Blaga comentează: „Proiectați peste figura lui Eminescu aura voievodală și veți înțelege liniștea sacrală a acestei melancolii. În multe din poeziile lui Eminescu și poate că-n cele mai caracteristice, transfigurarea lirică se datorează unei tainice contopiri cu un vis voievodal” [3, p. 251]. Lucian Blaga face în acest sens o paralelă cu un alt mare poet, Ștefan George, care-i obsedat, în subconștient, de figura unui împărat medieval roman-german.

Toate aceste reflecții și însemnări aforistice sunt o dovadă că **Ideea Eminescu** a fost o idee obsedantă în perioada activității diplomatice a lui Blaga.

Referințe bibliografice

1. Lucian Blaga. *Opere*, vol. I-II. Chișinău, Ed. Știința, 1995.
2. Lucian Blaga. *Trilogia culturii*. Orizont și stil. Spațiul mioritic. Geneza metaforei și sensul culturii. București, Editura pentru literatură universală, 1969.
3. Lucian Blaga. *Opere*, X, *Trilogia valorilor*. București, Ed. Minerva, 1987.
4. George Gană. *Melancolia lui Eminescu*. București, Ed. Fundației Culturale Române, 2002.
5. Florica Diaconu, Marin Diaconu. *Dicționar de termeni filosofici ai lui Lucian Blaga*. București, 2000.
6. Gaston Bachelard. *Apa și visele*, eseu despre imaginația materiei. București, Ed. Univers, 1995.
7. Mihai Eminescu. *Integrala operei poetice*. București, Ed. Semne, 2006.

Anatol GAVRILOV
Institutul de Filologie al AȘM
(Chișinău)

**STRUCTURA CRONOTOPICĂ
A UNIVERSULUI ARTISTIC
ÎN *HANU ANCUȚEI*
Timp istoric, timp mitic sau timp ciclic? (3)**

Abstract. The main functions of literary chronotope (compositional, thematic, axiological (evaluative), figurative) form the axis of the aesthetic-literary whole in the literary work, through their structural-functional interaction, conditioned by the literary genre and the author's artistic personality. In the literature, as temporal art, the functional structures of the artistic chronotope are determined also by the dominant artistic time. In *Hanu Ancuței* the cyclic and idyllic time is dominant. It is revealed the correlation of the cyclic time with the thematic axis of the compositional unity of this „story framed in frame”, employing 9 stories with different chronotopes, with the retrospective vision of the author and with his specific way of presence, as stylist of the „foreign word”, his relationship with each storyteller.

Keywords: axis (thematic and compositional), completeness of events of the work, chronotope (authorial, creative, real), dialogical relationship (between chronotopes), structure (chronotopical, layered, in the making); artistic time (complete, historical, mythical, cyclical, idyllic); own retracted speech (rendered in the foreign speech).

Funcțiile principale ale cronotopului artistic (tematică, compozițională, axiologică și figurativă) în ansamblul lor formează în opera literară o anumită structură poli-funcțională. Aceasta este determinată de tema, concepția și personalitatea artistică a autorului, de curentul stilistic ș.a., dar în primul rând de genul literar. Analiza comparată a structurii cronotopice din *Moara cu noroc* și *Hanu Ancuței** face mai evidentă legătura esențială dintre structura cronotopului principal și structura genurială a acestor două opere.

Evident, ultima este mult diferită de prima sub câteva aspecte. Diferența sare în ochi prin structura ei compozițională de povestire în ramă. Modelele clasice tradiționale multisekulare ale acestei structuri compoziționale în literatura universală au fost identificate de mai mulți comentatori: *Decameron* de Boccaccio de către George Călinescu [1, p. 622], la care au fost alăturate „celebrele *Povestiri din Kanterbury* de Choser, *Heptameronul* Margaretei de Navara și ciclurile orientale *O mie și una de nopți*” [Ion Vlad, 2, p. 236], „cărțile populare de felul *Sindipei* (prelucrată de Sadoveanu însuși în *Divanul Persian*), *Halima*, din care scriitorul moldovean lasă de asemeni, o versiune proprie” [Ion Rotaru, 2, p. 238], la aceste modele făcând referințe comparatiste

* Vezi articolul *Cronotopul hanului la I. Slavici și M. Sadoveanu (Analiză comparată)* în: *Philologia*, nr. 3-4; nr. 5-6, 2014.

și A. Săndulescu, N. Manolescu ș.a. Structura narativă în *Hanu Ancuței* este mult mai complexă decât în *Moara cu noroc*, ea fiind alcătuită dintr-o suită de nouă povestiri care, fiind relatate de nouă povestitori, sunt încadrate în povestirea celui de-al zecelea povestitor, autorul fictiv sau „pseudoautorul” povestirii-cadru. Spre deosebire de *Moara cu noroc*, unde cuvântul direct al autorului sună distinct, chiar și în construcțiile stilistice hibride, în *Hanu Ancuței* autorul nu e prezent prin cuvântul său direct, ci numai prin „vorbirea refractată” printr-o rețea complexă de cuvinte străine ale celor zece povestitori, precum și ale personajelor din cele nouă istorisiri. Autorul fictiv al povestirii-cadru, care relatează cititorului cele nouă povestiri auzite de el, nu participă cu propria poveste la competiția care va spune „o poveste mai strașnică și minunată”. Autorul povestirii-cadru este un narator-mediu de rezonanță amplificată a impresiilor produse asupra ascultătorilor care au fost de față în acea seară memorabilă de „toamnă aurie”. Este singurul personaj povestitor care vorbește fie ca un „eu” anonim, fie ca unul dintre „noi cei din Țara-de-Sus”. Însă tocmai prin această lipsă de individualitate el este exponentul unei mentalități colective, un fel de corifeu al corului din tragedie, care prin cântecele din strofe și antistrofe înrăma și comenta dialogul dramatic dintre protagoniști. Astfel, această formă compozițională, devenită convențională în tradiția literară seculară, își dezvăluie, la Sadoveanu, originea arhaică de povestire populară orală spusă în situația comunicării nemijlocite, în coprezență, dintre povestitorul-rapsod și auditorul-comentator emotiv spontan. Ceea ce era implicit în structura conversațională a poveștilor lui Creangă, Sadoveanu a făcut explicit prin reconstituirea situației originare a poveștii orale – popasul călătorilor care în jurul rugului din curtea „Hanului-cetate”, sub cerul liber cu ulcelele pline cu vin nou în mâini, ca în symposionul filosofilor vechi, rostesc-rostuiesc rosturile evenimentelor și datinilor țării Moldovei. Maestru al stilizării ușor arhaizante a vorbirii personajului, Sadoveanu face ca narațiunea să se miște, fără grabă într-o solemnitate ceremonioasă, ca și apele line ale Moldovei ce curg de veacuri printre văi și munți, pe trecătoarele înguste dintre convențional și autenticitatea artistică. În răspăr cu tendința sincronizării cu modernitatea europeană, Sadoveanu știe să apropie trecutul legendar prin distanțarea cvasiistorică. În poetica prozei sale epice rădăcinile scoase ale trunchiului ars de stejar din pădurea veche în *Moara cu noroc* nu sunt încă uscate.

Totuși structura cronotopică a universului artistic este determinată nu de structura compozițională a subiectului, ci de **structura arhitectonică a genului literar**, în primul rând de modul de a concepe și reprezenta dimensiunile cronospațiale ale lumii istorice reflectate în lumea reprezentată, adică întruchipată în întregul sistem de imagini artistice care constituie tabloul artistic al lumii în opera literară.

Aceste două opere au fost abordate sub aspectul genului lor literar de către G. Călinescu fără vreo tentă comparatistică, în două capitole monografice aparte în *Istoria literaturii române...* (1941; 1985). *Moara cu noroc* a fost definită ca „o nuvelă solidă cu subiect de roman” și ca „o dramă analizată magistral” [1, p. 509, 510]. Această definiție laconică a fost reluată de mai mulți comentatori de mai târziu, fără a se preciza în ce constă fondul romanesc al subiectului și al conflictului dramatic, ci insistându-se

mai mult pe dimensiunea cantitativă a desfășurării episoadelor. Or, pentru G. Călinescu tocmai „povestirile lungi” sadoveniene care, fiind considerate doar formal romane, „în substanța lor sunt cu totul altceva decât niște romane”, inclusiv romanele istorice *Zodia Cancerului*, trilogia *Frații Jderi*, *Viața lui Ștefan*, *Noaptea de Sânziene* care prezintă o „romanțare a istoriei” nemulțumitoare sub aspect documentar. Inspirare mai mult din legende eroice, ele sunt „mai aproape de formula epicului eroic”, dar tocmai „epicul este neîndestulător în romanul istoric sadovenian” [1, p. 625]. Și în cazul povestirilor care nu au un subiect din trecutul istoric ca *Baltagul*, sau „romanele balzaciene eșuate” *Oamenii din lună*, *Cazul Eugeniței Costea*, *Faceri de bine* ș.a., doar „numai întrebuițând cuvintele «roman» și «intrigă» într-un chip cu totul convențional, putem să clasificăm romanele lui Sadoveanu”. Toate ele nu au făcut opinia publică să-i atribue scriitorului „calitatea de romancier”, prețuindu-l însă ca „un mare povestitor asemănător lui Creangă și Caragiale, mai inventiv decât cel dintâi, mai poet decât cel de-al doilea” [1, p. 631].

Deci contestarea calității de romancier a lui Sadoveanu nu înseamnă câtuși de puțin diminuarea marelui talent artistic al povestitorului, ci revelează anumite exigențe ale genului romanesc privind concepția filosofico-artistică, construirea subiectului, intriga dramatică a acțiunii, structura imaginii omului și a lumii lui istorice. Deși nu definește genul povestirii *Hanu Ancuței*, apreciind-o oximoronic ca fiind „capodopera idilicului jovial și a subtilității barbare” [1, p. 622], este clar că și ea se înscrie în caracterizarea generală a prozei epice sadoveniene care se află la polul opus al romanului în general și al romanului social balzacian, în special, al cărui promotor activ a fost George Călinescu, ca teoretician al romanului, dar și ca romancier. De aici și spiritul critic polemic, ironia incisivă a comentariului său critic al textelor sadoveniene în care și-a găsit o expresie artistică superioară o altă concepție ideologică și orientare artistică, una tradiționalistă conservatoare, mai curând protocronistă decât sincronistă. Fără a subscrie întru totul la concepția clasicistă despre romanul social al lui Balzac ca „Moliere al secolului al XIX-lea” și despre romanul proustian, al cărui valoare s-ar reduce la balzacianism, restul nefiind decât un „album de senzații subiective incidentale”, trebuie să recunoaștem că esteticianul, istoricul literar și exponentul strălucit al „criticii totale” George Călinescu a avut dreptate în ceea ce privește fondul neromanesc al prozei epice a marelui povestitor în general, al povestirii *Hanu Ancuței*, în particular. „Insuficiența romanescului” în prozele sadoveniene de proporții a fost relevată critic și de istoricul și teoreticianul romanului românesc Nicolae Manolescu [3, p. 579]. De altfel, aceasta din urmă, a fost apreciată și de alți comentatori ca o scriere de cotitură spre marele sale opere prin care „să însuflețească miturile naționale și care vor forma epopeea românească” [Zaharia Sângeorzan, 2, p. 255], însă fără a se face o delimitare dintre aceste două genuri – epopeea și romanul – ambele confundându-se în noțiunea generală „epică”.

Or, structura cronotopică a universului artistic al operei literare este determinată, cum am spus, nu de structura ei compozițională exterioară, ci de arhitectonica interioară a genului literar. Structura cronotopului operei de artă literară (ca artă temporală) este

determinată de tipul principal al timpului artistic, iar acesta, de genul literar ca memorie istorică a literaturii. Poetica romanului ca formă genurilor ce structurează un anumit mod de a vedea lumea, implică istoricitatea intrinsecă a existenței omului în această lume, și stilistica ce structurează acest mod de a vedea lumea într-un „întreg verbal” (Bahtin) reprezintă orientarea omului în coordonatele temporal-valorice ale spațiului cultural al **locuirii poetice a omului** pe acest pământ [4, p. 230]. Prin ce se deosebește „cronotopul specific românesc” de cronotopul epopeii eroice din care descind toate genurile poetice înalte?

În studiile de poetică istorică din anii 1930-1940 *Discursul în roman* (1934-1935), *Romanul educației și importanța lui în istoria realismului* (1936-1938), *Formele timpului și ale cronotopului în roman* (1937-1938), *Din preistoria discursului în roman* (1940), *Rabelais și Gogol* (1940), cele două redacții ale manuscrisului *Francois Rabelais în istoria realismului* (R – 1940, R – 1946) Bahtin a făcut o analiză comparată multiaspectuală și la toate nivelurile structurii literare atât de gen poetic, cât și de gen românesc în evoluția lor multiseclară. Pentru interdependența dintre structura funcțională a cronotopului și genul literar, care este problema acestui articol, prezintă un interes deosebit eseuul său *Eposul și romanul. Despre metodologia analizei romanului* [5, p. 535-574]. Aici sunt definite trei trăsături esențiale care deosebesc epopeea și romanul ca două genuri diferite în ceea ce privește 1) obiectul reprezentării artistice; 2) sursa inspirației artistice; 3) raportul temporal dintre „realitatea istorică creatoare” și „realitatea reprezentată”, adică deosebirea dintre coordonatele temporale în care în aceste două genuri se creează imaginea lumii și a omului. Vom rezuma observațiile lui Bahtin referitoare la fiecare din aceste trei puncte:

1) În epopee obiectul principal este trecutul național, conceput și reprezentat ca un „trecut absolut” (după definiția lui Goethe și Schiller), adică un trecut al eroilor care s-a săvârșit în modul cel mai perfect cu putință, inaccesibil pentru prezentul contemporaneității rapsodului și ascultătorilor săi. În roman însă obiectul este prezentul nedesăvârșit al realității contemporane în proces continuu de devenire istorică, lumea reală în care există realmente romancierul și cititorul. Contemporaneitatea este obiectul principal al reprezentării artistice și în „romanul istoric” (în sensul îngust de specie românescă cu un subiect din trecut), pentru că trecutul istoric nu este aici un „trecut absolut”, închis în sine și contrapus prezentului ca o „altă lume”, cea a zeilor și eroilor-semizeii, a „secolului de aur”. În roman, trecutul, prezentul și în cele din urmă viitorul istoric au devenit dimensiuni inseparabile ale „timpului autentic” (Heidegger), al „istoricității existenței umane” (K. Jaspers) într-o lume intramundă întregită. Începând cu Bildungsromanul de la mijlocul sec. al XVIII-lea scindarea tabloului general al lumii în lumea transcendențială, de dincolo, și lumea intramundă, este depășită în „realitatea românescă” care reprezintă un tablou artistic întregit al lumii, inclusiv la scriitorii religioși [6, p. 224-236].

2) Sursa inspirației în epopee, ca și în celelalte genuri poetice înalte (poezia lirică, tragedia, comedia clasică, retorica etc.), care s-au format și evoluat în tradiția eposului

eroic, este mitul sau legenda populară, riturile religioase, viețile sfinților în povestirile hagiografice etc., care cultivă o atitudine evlavioasă, incantația poetică, categoria dominantă fiind poeticul îngemănat cu sublimul, eroicul supraomenesc, entuziasmul (în sensul original al cuvântului grecesc *enthousiazein*: a fi posedat de un zeu) [7, p. 284]. În roman – experiența existențială personală și cunoașterea. Evoluția romanului și a teoriei cunoașterii în filosofie au fost sincronice și interferente, relevă Bahtin. Deja primul tip de roman, romanul grec din sec. II-IV al e.n. – a fost numit „roman sofistic”, iar „dialogul socratic” este considerat una din originile cele mai importante ale genului românesc.

În proza de gen românesc se afirmă o nouă categorie estetică – cea a „prozaicului” această categorie este atât de importantă în concepția filosofico-literară a lui Bahtin, încât bahtinologii C.S. Morson și C. Emerson în cartea *M. Bakhtin. Creation of a Prosaics* afirmă că Bahtin este fondatorul unei noi poetici – „prozaica”, adică poetica prozei artistice*. Fiind determinată de obiectul inspirației artistice, estetica și poetica prozaicului își găsește expresie în toate componentele structurale ale imaginii românești specifice, în primul rând în structura estetic-artistică a personajului românesc. În roman se constituie un nou „erou” prozaic reprezentat în realitatea românească ca om întreg, complex, contradictoriu și structural unitar în manifestările cele mai contradictorii ale comportamentului, ca imagine completă a dualității ontice a ființei în om, implicit și a limbajului prozastic prin bivocitatea cuvântului românesc, ale cărui origini arhaice Bahtin le identifică în bivalența imaginii din carnavalul folcloric preistoric.

3) Schimbarea obiectului reprezentării într-o evoluție multiseclară a însemnat o transformare radicală a modelului temporal-valoric al tabloului lumii în roman, o mutare a centrului axiologic din „trecutul absolut” poetizat, eroizat, mitizat, în prezentul realității contemporane, în „structurile cotidianului” (Fernand Braudel) prozaic. Această mutație a fost o „revoluție estetică” (Fr. Schiller) în atitudinea axiologică a omului față de existența sa în coordonatele ei temporal-spațiale istorice reale, în care prezentul nedesăvârșit devine o punte de trecere de la trecutul istoric (pe atât pe cât poate fi cunoscut) la viitorul istoric (pe atât pe cât poate fi prevăzut). Astfel s-a ajuns în structura cronotopică a Bildungsromanului din a doua jumătate a sec. al XVIII-lea la cunoașterea artistică a completudinei timpului autentic al ființei, implicit la întregirea tabloului artistic al lumii, respectiv a conștiinței estetic-literare. Dacă perfecțiunea absolută a formei artistice a săvârșitului a fost criteriul estetic suprem al clasicității perene, devenirea nedesăvârșită a devenit principiul filosofico-estetic și metodologic de evaluare a creației artistice pe care ideologia artistică, poetica și stilistica romanului l-au afirmat în conștiința demnității istorice a contemporanului, care își găsește locul său de locuitor real nu în panteonul marilor eroi zeificați, nici în trecutul eroic, nici în viitorul utopismului ideologiilor totalitare, ci în istoricitatea *Dasein*-ului (adică a ființei prezente). De aceea nedesăvârșirea

* De altfel, G. Ibrăileanu a definit mai înainte, încă în 1907, categoria estetic-artistică a prozaicului pe care o considera esențială pentru roman. Vezi Gavrilov Anatol, *Conceptul de roman la Garabet Ibrăileanu și structura stratiformă a operei literare* II, 2, *Ce este un roman?*, Chișinău, 2006, p. 64-75.

omului în devenire nu trebuie înțeleasă ca o insuficiență de perfecțiune artistică, ci dimpotrivă, ca o calitate ontică a modului său de a fi mereu deschis pentru „devenirea întru ființă” (C. Noica), este calitatea superioară a omului în ființă în raport cu „oamenii care au fost” (N. Iorga), pentru că faptele săvârșite de personalitățile istorice din trecut pot fi reprezentate – reprezentificate numai din perspectiva viitorului istoric, viitor ce se dezvăluie realmente în prezentul contemporaneității nedesăvârșite. Dacă săvârșirea definitivă aduce cu sine sfârșitul, prezentul contemporaneității nedesăvârșibile – viitorul istoric în care orice sens, odată dobândit de cunoașterea umană și reprezentat artistic, are mereu șansa renașterii în contemporaneitatea prezentă, adică deschisă către viitor.

Disocierile bahtiniene între epos și roman, după cum releva însuși Bahtin, au valoarea unor criterii teoretice care, dacă nu sunt luate drept calapoade de croire a materialului istoric-literar, ne ajută să definim dominanta genurilor literare hibride, direcția vectorială a evoluției lor. În realitatea istorică genurile literare nu au evoluat în forme pure, conform teoriei clasiciste. Și tocmai romanul a cunoscut forma cea mai complexă, mixtă de evoluție, ceea ce și face cercetarea lui deosebit de complicată. Romanul a asimilat în structura lui experiențele tuturor genurilor literare, inclusiv cele ale epopeii, însă ea, ca și toate genurile încadrate în roman, a fost supusă „romanizării”, adică unei transformări tematic-funcționale, și în primul rând a modelului temporal-axiologic al tabloului artistic al lumii istorice reflectate. Așa-numitul roman-epopee al lui Tolstoi *Război și pace* nu este o sinteză dintre *Iliada* și *Odiseea* în forma unui roman, ci este o viziune și reprezentare specific romanescă a vieții omului și în război, și în familie, este o deeroizare a războiului și o prozaizare a dragostei romantice și a idilei familiale. La fel stau lucrurile și în cele mai bune romane despre război din literatura română interbelică *Pădurea spânzuraților* de Liviu Rebreanu și *Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război* de Camil Petrescu.

Structura cronotopică a universului artistic în opera literară se constituie dintr-o rețea complexă de mici cronotopi, practic fiecare motiv tematic, relevă Bahtin, are propriul cronotop. Însă diversitatea de relații dintre acești cronotopi este determinată de tipul timpului artistic al cronotopului principal care cuprinde toți micii cronotopi într-un întreg tematic-compozițional. Povestirea în ramă *Hanu Ancuței* are o rețea foarte complexă de cronotopi: acțiunea în fiecare din cele nouă povestiri încadrate se desfășoară în timpuri și locuri diferite, doar timpul și locul povestirii și ascultării lor sunt identice: „Într-o toamnă aurie am auzit multe povești la hanul Ancuței. Dar asta s-a întâmplat într-o depărtată vreme, de mult, în anul când au căzut de Sânt Ilie ploi năprasnice și spuneau oamenii că ar fi văzut balaur negru în nouri, deasupra puhoaielor Moldovei. Iar niște paseri cum nu s-au mai pomenit s-au învolburat pe furtună, vâslind spre răsărit și moș Leonte, cercetând în cartea lui de zodii și tălmăcind semnele lui Ieraclie-împărat, a dovedit cum că acele paseri cu penele ca bruma s-au ridicat rătăcite din ostroavele de la marginea lumii și arată veste de război între împărați și belșug la viță de vie.

Apoi într-adevăr, Împăratul Alb și-a ridicat muscalii lui împotriva limbilor păgâne, și, ca să se împlinescă zodiile, a dăruit Dumnezeu rod în podgoriile din Țara-de-Jos

de nu mai aveau vierii unde să puie mustul (...) și atunci a fost la hanul Ancuței vremea petrecerilor și poveștilor”. Lumina toamnei aurii* în care parcă iradiază un secol de aur este ca un leitmotiv tematic din uvertură care va fi reluat cu variațiuni tematice în toate povestirile.

Unii comentatori au încercat să încadreze mai exact cronologic acest „atuncea” în timpul unei realități istorice, dar au constatat că abordarea istorică este neadecvată acestui gen de povestire. „După câteva repere istorice, timpul întâmplărilor e începutul secolului trecut [al XIX-lea]... iar timpul povestirii lor la hanul Ancuței, ajunul războiului de la 1877-1878. Și unul și celălalt sunt însă frecvent, am spune, dezistoricizate. Timpul întâmplărilor devine «vremea veche»”, conchide cu deplină temei George Gană [2, p. 243].

Într-adevăr, între timpul întâmplărilor povestite și timpul povestirii și ascultării poveștilor nu există unitatea unei realități istorice, între aceste două coordonate temporale ale realității reprezentate apar asincronisme. Acest fapt este mai evident în povestirea negustorului Lipsan care relatează impresiile sale de călătorie imediat la întoarcerea din „Țara nemțească” (adică în ajunul Războiului de Independență de la 1877-1878), însă reacțiile și comentariile ascultătorilor, stârnite de așa „ticăloșenii nemțești” ca „mașina cu foc” care trage după ea, fără cai și boi, mai multe căsuțe cu roți pe șine de fier, clădiri cu mai multe case deasupra și, lucrul cel mai nepomenit și revoltător, școli în care învață și fete, toate ele configurează o mentalitate arhaică deplasată într-un trecut mult mai îndepărtat: școli în care învățau băieți și fete existau în Moldova încă din prima jumătate a secolului XIX, până și în satele cele mai departe de Iași, precum Humuleștii din *Amintiri din copilărie*.

Despre faptul că în *Hanu Ancuței* nu poate fi vorba de un timp istoric determinat au scris și alți critici: Basil Munteanu, Perpessicius, Constantin Ciopraga, Edgar Papu, Ion Rotaru, Nicolae Manolescu ș.a. Unii ca de o insuficiență de conținut românesc și de veridicitate istorică, alții ca de o calitate epică superioară a artei sadoveniene și ca de o mare contribuție la renașterea miturilor naționale și la crearea epopeii românești. Această din urmă concepție a epopeii ca formă clasică superioară a romanului își trage obârșia încă de la Hegel, care definise romanul ca formă modernă, burgheză a epopeii. Or, adepții conceptului de roman ca epopee modernă omiteau tocmai această precizare: „o formă burgheză”. În critica românească interbelică această concepție genurială o susținea activ E. Lovinescu, pentru care însă epopeea era, înainte de toate, realizarea artistică a „principiului absolut al obiectivității” contrapus lirismului subiectivist

* Sunt interesante observațiile lui E. Papu despre „imaginea aurului” în descrierea zilei de toamnă aurie ca un leitmotiv care revine din imaginea peisagistică în portretizarea tinerei stăpână a hanului, căreia „soarele îi aurește jumătate de obraz”. Mai departe în *Fântâna dintre plopi*, „pe șleahul Romanului se vedea venind un călăreț în lumină și-n pulberi”. Această asocieră, văzută de departe, a luminii cu „pulberile” care-l învăluie pe călăreț, îl și încunună totodată cu un „nimb relicviar”, cu suflarea de aur a vechimii. Iată, în sfârșit, și imaginea Moldovei, care curge la depărtare, în fața hanului: „Moldova curgea lin în soarele auriu, într-o singurătată și-ntr-o liniște ca din veacuri. După cum se vede la imaginea acestui moment privilegiat – «ca din veacuri» contribuie, în mare parte, *auriul solar*” [2, p. 258-259].

ce invade încă romanul românesc interbelic, ținta principală a criticii sale fiind anume proza lirică a lui Sadoveanu. Și alți critici ai epocii au diagnosticat „poezismul” (Ibrăileanu), „metaforismul” (T. Vianu), „calofilismul” (Camil Petrescu) ca simptome ale bolii copilăriei lui.

În lectura unui text narativ, relevă Bahtin, avem „totdeauna în fața noastră două evenimente – evenimentul despre care se povestește în operă și evenimentul narațiunii înseși (în acesta din urmă participăm și noi ca ascultători-cititori); aceste două evenimente au loc în timpuri diferite (diferite și ca durată) și în locuri diferite: totodată ele sunt inseparabile într-un eveniment unitar, dar complex, pe care-l putem defini ca opera în plenitudinea evenimentială, incluzând aici și realitatea materială exterioară, și textul, și lumea reprezentată în ea, și autorul-creator, și ascultătorul-cititor. Noi percepem această plenitudine în unitatea și individualitatea ei, dar, concomitent, înțelegem și deosebirea dintre elementele care o alcătuiesc” [5, p. 486-487]. În lectura textului narativ al povestirii *Hanu Ancuței* hermeneutica se confruntă cu o structură cronotopică mai complexă, în raportul dintre aceste două evenimente fiind interpus evenimentul povestirii-cadru. Astfel aici trebuie să înțelegem deosebirea și unitatea dintre trei evenimente: 1. Timpul și locul povestirii autorului real care este refractată (răsfrântă) în povestirea-cadru a autorului fictiv (pseudoautorul). Povestirea autorului real, care are „un cronotop creator specific”, nu se realizează prin cuvântul auctorial direct, absent în text; 2. Timpul și locul povestirii și ascultării celor nouă povestiri încadrate în povestirea-cadru a autorului fictiv; 3. Raporturile dintre cronotopul fiecărui povestitor fictiv al poveștii respective și cronotopii acțiunilor personajelor din povestea respectivă. Din aceste trei tipuri diferite de cronotopi doar primul, cronotopul creator al autorului, a putut fi stabilit cu exactitate. După cum precizează Paul Georgescu: „*Hanu Ancuței* a fost tipărită în 1928, iar povestiri izolate au apărut în *Viața românească* în 1922-1927; prima povestire a ciclului, *Iapa lui Vodă*, a fost publicată în *Adevărul literar și artistic* în 1921. Deci elaborarea propriu-zisă a durat șapte ani” [2, p. 233]. Importanța acestei precizări nu se reduce la aspectul ei istoric-literar, în special la cel biobibliografic al unui studiu monografic. Pentru metalingvistica dialogistică a textului ea are, înainte de toate, o importanță ontologică și epistemologică-metodologică care implică necesitatea de a lua în considerare raportul dintre cronotopul istoric real al autorului, (prezentul realității contemporane din anii 1920 în contextul literar și social-cultural mai larg al „atmosferei spirituale a epocii” (K. Jaspers) interbelice, în care a fost concepută și scrisă această operă), pe de o parte, și cronotopul istoric real al cititorului din această epocă, dar și cel al cititorului-interpretului de astăzi, pe de altă parte.

Importanța teoretico-metodologică a acestei precizări istorico-literare vizează, în primul rând, problema controversată, dar și mai des ignorată, cea a situării cronotopice atât a autorului, pe de o parte, cât și a cititorului, pe de altă parte, care, ca oameni reali cu cronotopi istorici reali, se află în afara realității reprezentate în opera literară, dar totodată ei sunt și în „plenitudinea evenimentială a operei literare” care este mai largă decât realitatea reprezentată. Mai precis, autorul și cititorul se află la frontiera dintre lumea istorică creatoare și realitatea reprezentată, creată de autor și concreată de cititor. Anume

la această frontieră se produce cel mai intens comunicarea dialogică dintre aceste două lumi: una reală și alta fictivă (imaginară). Cu alte cuvinte, situarea exotopică a autorului real și a cititorului real în raport cu realitatea reprezentată, nu trebuie confundată cu „autorul fictiv” și „cititorul fictiv”, care sunt componente structurale ale sistemului de imagini, ca și povestitorii fictivi și personajele literare. Autorul—creator și cititorul concreator*, fiind ambii în plenitudinea evenimentială a operei, participă activ la crearea și recrearea operei, adică la existența ei istorică obiectivă. Fără de această participare, care este un dialog existențial, extratextual și intratextual, fără de care existența operei ca fenomen cultural-artistic obiectiv este de neconceput sau supusă unor interpretări metafizice mistificatoare ca ființare în afară de timpul și spațiul cultural-istoric, interpretări ce sunt „ficțiuni științifice”, produse ale „teoretismului abstract”.

Hanu Ancuței tipărită în 1928 nu a fost o simplă adunare a nouă povestiri publicate izolat mai înainte între copertele unui volum de culegere sub un titlu generic. Fiind încadrate într-o „povestire în ramă” a unui narator fictiv, ciclul a căpătat unitatea unui întreg tematic-compozițional (tot așa cum s-a întâmplat și cu ciclul de romane și povestiri din momentul în care Balzac a ajuns la ideea unei opere integrale – *Comedia umană*). Care este raportul dintre cronotopul creator al autorului (anii 1921-1928 și mai larg realitatea României interbelice) cu ceilalți doi cronotopi în structura cronotopică integrală a „plenitudinii evenimentiale a operei literare”? Comentatorii care și-au pus această întrebare au dat răspunsuri diferite la ea. Unii i-au reproșat autorului ruptura totală dintre trecutul idilic și prezentul care nu-și găsește o reflectare cât de cât recognoscibilă în realitatea reprezentată**. Din punct de vedere al reflectării evenimentiale

* Vezi mai concret despre rolul concreator al cititorului *Conceptul bahtinian de cititor* în, Anatol Gavrilov. *În căutarea de noi repere pe drumul gândirii*. Chișinău: Profesional Service, 2013, p. 368-380.

** Zaharia Sângeorzan: „Hanul, crâșma, moara dovedesc nu numai exaltarea vieții, ci și o anumită indiferență față de condiția socială. Personajele se întreabă rar de tot de ce toate acestea? Conștiința lor e pierdută... în automatismul rural și reflecția dramatică nu are ce căuta într-un astfel de ceremonial... Sadoveanu se pregătește, neîndoielnic, pentru altceva: să însuflețească miturile naționale... care vor forma epopeea românească” [2, p. 255].

Nicolae Manolescu: „Ni se vorbește, în *Hanu Ancuței* despre «o vreme a petrecerilor și a poveștilor», într-o toamnă rodnică, în care era «pace în țară și între oameni bună învoire»... iată deci semne de statornicie socială, în care conflicte de clasă par a se fi suspendat și oamenii se bucură de o libertate nesfârșită... Se pune problema dacă aceasta e cu adevărat «Țara Moldovei»... Unde sunt țăranii, cei ce trudesc din greu, din *Dureri înăbușite* sau din *Bordeienii?* Sadoveanu își alege aici eroii dintre cei care știu să se bucure de roadele pământului, nu dintre cei care muncesc” [2, p. 247, 249].

Al. Săndulescu: „Prin structura sa temperamentală Sadoveanu se definește ca un povestitor romantic... El are cultul vechimii și al amintirii, ca și poetul, timpurile revoluate constituind un fel de pământ pierdut al Canaanului... Toți eroii adunați la *Hanu Ancuței* coboară din vremuri parcă imemorabile și nu-și găsesc bucuria decât în evocarea lor. Ei trăiesc de fapt în retrospectivă, existând mai mult prin ceea ce istorisesc, decât prin acțiuni efective... Narațiunea privește un moment de anterioritate. Uneori foarte îndepărtată. Motivul central, nucleul germinativ este *întâmplarea de demult*, situată într-un trecut pe care curgerea vremii l-a idealizat, prefăcându-l în izvor de nostalgie și de priviri melancolice...” [2, p. 245].

a prezentului contemporaneității, aceste observații, care consună cu acele făcute mai înainte de George Călinescu, sunt incontestabile. Într-adevăr nu există o continuitate istorică evenimentială dintre trecutul idilic al hanului ca imagine cronotopică simbolică a vechii Moldove și prezentul evenimentului narării auctoriale care are loc în realitatea istorică a României interbelice, cea de după unirea celor două principate, cea din regatul românesc, recunoscut ca stat european al monarhiei constituționale și al democrației liberale, cea de după marea unire a tuturor românilor din imperiul austro-ungar și din imperiul rus și în care s-au realizat reformele agrare și democratice, a fost lărgită rețeaua de școli în orașe și sate, au fost fondate primele universități și totodată confruntându-se cu grave probleme de ordin economic, social, politic din preajma primei crize economice mondiale. Nu e vorba ca aceste evenimente și probleme să fie abordate tematic în povestirea *Hanu Ancuței*, ci de faptul că între trecutul reprezentat în ea și „lumea istorică creatoare” a prezentului, în care a fost scrisă această operă, este o ruptură, un hiatus, o distanță absolută între timpul idilic al vechii Moldove și între prezentul contemporaneității cronotopului creator al autorului. În consecință povestea hanului este scoasă din istorie, este proiectată într-un „altundeva neguros, dinaintea de vremi (...). Lucrurile iau chipul misterios al unor amintiri dintr-un alt ev, unde realul se confundă cu irealul, fantasticul, se dizolvă în mister” [8, p. 167.]. Totodată și prezentul contemporaneității cronotopului creator de asemenea este scos din istorie, fiindcă rămâne inexplicabil cum din acea idilică Moldovă feudală s-a ajuns la anul 1866, când reformele agrare, inițiate de Al. I. Cuza, primul domnitor al principatelor unite, și Mihail Kogălniceanu, au fost stopate, domnitorul exilat din țară și, în cele din urmă, la anul tragic 1907. Însă, cu toate aceste discontinuități și anacronisme, cronotopul creator, poziția autorului în prezentul contemporaneității sale nu poate să nu-și găsească reflectare în opera creată. Dacă ea nu-și găsește expresie în conținutul evenimential al realității reprezentate, aceasta nu înseamnă că autorul cu viziunea lui filosofico-artistică lipsește din completudinea evenimentială a operei create de el, viziune care s-a format în întreaga „atmosferă spirituală a epocii sale”, în contextul intensificării luptelor mitologice, ideologice, politice și literare, ca lupte dintre dacism și latinism, dintre creștinismul răsăritean și creștinismul occidental („iriticii”), dintre umanism și democratism și ideologiile totalitariste (fascism, nazism, comunism), dintre sincronism și protocronism, dintre liberalism și conservatorism etc. Tabloul idilic arhaizant al Moldovei vechi patriarhale are, nu poate să nu aibă legătură cu prezentul contemporaneității în care a fost zămislită și plăsmuită realitatea reprezentată în întregul tematic-compozițional al ciclului de povestiri *Hanu Ancuței*, chiar dacă acest legământ dintre timpuri nu a fost obiectivul conștient al autorului și nu și-a găsit o expresie explicită și consecventă. Personalitatea autorului creator se manifestă nu numai în sfera intenționalității directe și a conștiinței lui ideologice, unde de obicei se cantonează interpretarea criticii, ci în toate straturile structurii stratiforme a tabloului artistic al întregului ontic și compozițional, începând cu percepția senzorial-afectivă. Anume în acest întreg estetic-artistic își găsește expresie artistică interdependența dintre memoria multiseculară a genului literar în „timpul mare”

al istoricității existenței umane și memoria individuală a autorului în „timpul mic” al epocii respective, adică interdependența dintre structura cronotopică a genului epic și cea a operei concrete.

Întrucât a devenit evident că nu timpul istoric guvernează în lumea reprezentată în povestirea *Hanu Ancuței*, precum nu guvernează nici în „romanele istorice sadoveniene”, mai mulți comentatori au definit timpul principal în această povestire, în opera sadoveniană în general, ca fiind „timp absolut”, „timp mitic”, prin care au apropiat-o de genul epopeii clasice, neglijând deosebirile esențiale de fond și de formă dintre roman și epopeile și mitologiile antice. „Basm, epopee, roman – structurile literare își vădesc, în viziunea lui Sadoveanu, continuitatea” [2 p. 3-8], continuitatea identității genurilor este evidentă. Identitatea dintre „timpul absolut, care este Timpul lui Sadoveanu” și timpul mitic se îngemănează, releva Edgar Papu, cu limbajul lui poetic. „Aceste conținuturi ale expresiilor lexicale *demult, odinioară, îndepărtată vreme* întregesc o țesătură descântată, magică, de taină. Urzeala unei asemenea țesături, în care ne prinde Sadoveanu, se vede alcătuită exclusiv din indiciile unei vechi indeterminări temporale (...) Această constelație unică de cuvinte, alcătuind o criptogramă de transgresări între realitate și năluciri, este limbajul însuși al aceluși timp absolut care ne trimite spre mit” [2 p. 266]. Această plăcere estetist-hedonistă a cititorului-interpretului de a se lăsa prins în țesătura magică a „verbului înflorit cu alesături de flori de câmp unduind dintr-o vâlcea și aromată de mireasmă arhaică” o mărturisise încă în 1928 în ecoul său liric Perpersicius: „Înțelegem că toată această feerie epică a trăit, ca un miraj, grație vrăjitoreștei evocări a povestitorului” care și prin „grația vetust-duioasă (...) ne amintește epopeile naționale străine”, iar povestitorul a fost numit „rapsodul” înzestrat cu „acel dar de evocare epică”. Această identificare a prozatorului cu rapsodul epopeilor a fost preluată de alți exegeți și ridicată la rangul de „rapsodul rapsozilor”, „Homer românesc” etc. Despre faptul că universul artistic din romanele lui Sadoveanu există mai mult prin limbajul poetic a scris și George Călinescu încă în *Istoria literaturii române* din 1941, ceea ce nu este suficient, releva însă el, pentru „calitatea de romancier”. Ceva mai înainte și Basil Munteanu în *Panorama literaturii române* (publicată în limba franceză în 1938) în care aprecia foarte înalt darul artistic și stilistic de „narator genial” al lui Sadoveanu, a vorbit totodată și despre unele „păcate ale realismului” său, printre care și faptul că „la aceste fruntarii ale realului arta povestitorului își pierde siguranța”. Sadoveanu se adâncește prea mult în concretul senzorial, pentru a izbuti să-l transfigureze” [8, p. 167].

O dată cu renunțarea la termenul mistificator „realism socialist” de fapt critica din anii 1960-1980 a renunțat nu la utopia comunistă a ideologiei socialismului birocratic, ci la marea tradiție a realismului adevărului artistic, la rolul primordial al imaginației creatoare în orientarea omului în lumea de valori culturale și de rosturi existențiale majore, care devin problematice și surse de conflicte, mai ales, la răspântiile istorice ale civilizației. Or, în epoca dintre cele două războaie mondiale „ciocnirea civilizațiilor” (S. Huntington), care a început încă în epoca Renașterii, a atins cota maximă a tensiunilor conflictuale în toate sferile – socială, morală, politică, familială, literară, – ale existenței

umane. „Prin structura sa temperamentală Sadoveanu se definește ca un povestitor romantic, mai aproape de folclor și de Eminescu decât de cronicari și de Ion Creangă”, constata Al. Săndulescu [2, p. 245]. Mai exact, personalitatea ideologico-artistică a lui Sadoveanu s-a format în cadrul mișcării sămănătoriste în care s-a manifestat orientarea unui romantism paseist, mai conservator decât junimismul, dar el este mai aproape de poetul romantic decât de publicistul Eminescu prin *eskapism*-ul față de prezentul realității istorice din secolul XX. Din prezentul istoric imaginația sa creatoare nu se întoarce în trecutul istoric real, ci într-un trecut imaginar sublimat al „secolului de aur”. Chiar și atunci când reprezintă evenimente din viața contemporanilor „Sadoveanu se apropie cu o simpatie specială de acele comunități omenești care-i păstrează oarecum sufletul românesc patriarhal, scria Ov. S. Crohmălniceanu. Ei se retrag spre a trăi într-o fortăreață naturală...

Acest fel de existență în mijlocul «sălbătăciei» impune o anumită conduită umană. Aici, banul nu mai are aproape nicio putere” [2, p. 281]. Și incapacitatea lui Sadoveanu de a-și individualiza personajele, despre care scria B. Munteanu, își găsește o explicație „sociologist” reală în atitudinea negativistă a povestitorului romantic față de civilizația burgheză ce se instaura tot mai dominant în sec. XX. „Scriitorul înfățișează individul în societate, în luptă nemijlocită cu natura, nicidecum, releva și G. Călinescu, pe acela care, datorită civilizației burgheze, începe să aibă o psihologie diferențiată și personalistă” [2, p. 270]. În răspăr cu această evoluție istorică a civilizației burgheze, „instinctiv, dar și conștient, dl. Sadoveanu își urmează planul descrierii lumii preistorice sau mai bine zis neistorice, descoperind în mijlocul civilizației neschimbarea unei cete pecenege sau imobilitatea vieții muntenești (adică de munte)” [Ibid.]. De aceea în această lume neistorică, reprezentată într-un timp abstract, atemporală în esență, unde „mișcarea societății este lent evoluționară, transmisă din generație în generație, eroul statornic al celor mai bune scrieri e un popor, ... poporul românesc îndeobște în toate”, este un „erou colectiv”, pentru că „întreaga intrigă a romanului se întemeiază pe automatismul vieții pastorale” [2, p. 270-271].

Noțiunea de „timp mitic” este, s-ar părea, mai aproape de timpul principal din *Hanu Ancuței* decât „timpul istoric nedeterminat” (Ion Rotaru). Atâta doar că „timpul mitic”, ca timp al eternității zeilor ca ființe nemuritoare, este *contradictio in adjecto*, fiindcă e lipsit de trăsătura esențială a temporalității – schimbarea, metamorfoza, devenirea – adică este impropriu existenței omului ca ființă muritoare.

De notat că exegeții operei sadoveniene care susțin că „Timpul lui Sadoveanu” este timpul absolut sau mitic, propriu genului poetic înalt al epopeii, au scos din discuție problema veridicității istorice a universului poetic, adică raportarea realității reprezentate la prezentul contemporaneității rapsodului și ascultătorilor. Criteriul suprem este vechimea cât mai mare a originilor imaginilor și motivelor. Ei, lăsându-se prinși de vraja „feeriei epice”, au renunțat la propria poziție istorică, la discursul axiologic al judecății critice și au adoptat tacit criteriul axiologic al timpului absolut al povestirii vrăjitoarești sadoveniene: vechimea imemorabilă a originilor mitice ale imaginii omului și acțiunii lui

în situații de când lumea. Analiza și interpretarea textului sunt subordonate identificării unor modele antice cât mai vechi. De exemplu, Vitoria Lipan este asociată și cu Antigona și cu Electra, și cu Siegfried. Subiectul acțiunii în *Baltagul* ar fi, după Marin Mincu, o transpunere a poveștii lui Tezeu care a coborât în labirint pentru a ucide Minotaurul. Sau, după Alexandru Paleologu, „Povestea Vitoriei Lipan în căutarea rămășițelor lui Nechifor este povestea lui Isis în căutarea trupului dezmembrat al lui Osiris” și analiza textului sadovenian se face pentru a dovedi că „mitul acesta se suprapune cu subiectul *Baltagului* în chip desăvârșit, până în cele mai mici amănunte” [2, p. 318], astfel încât să fie decriptată o „erudiție ingenios ascunsă” a autorului. Comentarii dovedesc propria lor erudiție mitologică și ingeniozitate în descoperirea unor analogii ale personajelor sadoveniene cu personajele din miturile antice: Isis – Vitoria, Gheorghiu recte Horus, câinele Lupu recte Anibus, Seth – ucigașul, Nichifor – Osiris, precum și a analogiei semantice dintre „baltag”, „labrys”, „secure dublă” și „labirint”, precum și de la o „herminette”, ceea ce înseamnă o „teslă” sau „toporișcă”, în altă interpretare „baltag este un topor cu coadă lungă”.

În „polimorfismul” textului literar al unei opere moderne se pot găsi într-adevăr elemente de orice gen, după cum constată Al. Paleologu: roman de dragoste, roman al unei acțiuni justițiare sau polițiste, roman de observație caracterologică, roman cu o temă simbolică legată de unul din marile mituri ale umanității. Problema însă este alta: dacă textul ca „întreg verbal” cuprinde o lume fictivă, creată prin punerea imaginației autorului, fie într-o formă simbolică, fie fantastică, fie una realistă, reprezintă o lume închisă într-un trecut absolut în desăvârșirea lui epică monumentală, sau ea ni se revelează în procesul devenirii ei istorice prin prezentul nedesăvârșit, adică deschis către viitorul istoric, al contemporaneității nonfinite atât al cronotopului creator al autorului, cât și al cronotopului concreator al cititorului. Cu alte cuvinte, ne oferă sau nu realitatea reprezentată imaginea completă a timpului autentic al ființei prezente, aici și acum, în fața cititorului generând un dialog existențial între autor și cititor ca două ființe-în-lumea istorică, intramundană.

Lectura textului literar produce „miracolul eminescian” (C. Noica) al „reînvierii cuvântului” (V. Șklovski) și al retrăirii unei experiențe existențiale deja trăite, dar neconsumată prin adâncimea nepuizabilă a sensurilor-zăcăminte în genurile „esteticii creației verbale” (Bahtin). De aceea nu miturile hrănesc imaginația creatoare a artistului cuvântului, ci dimpotrivă, trăirea lui profundă a experienței existențiale în prezentul viu, nedesăvârșit al contemporaneității, reînvie sensurile fundamentale ale umanității cunoscute și întrupate în formele povestirilor fondatoare din toate timpurile și locurile existenței umane. Toate reînvie în prezentul cronotopului creator care este „nervul viu al istoriei” (Dostoievski). Dacă acest nerv moare, se întrerupe comunicarea dintre trecut și viitor, nu mai are loc „iluminarea existențială” (Jaspers) a sensurilor fundamentale atunci se lasă și „amurgul zeilor”.

Recurerile puritaniste care aveau loc periodic, începând cu epoca Reformei, doar au frânat temporar, dar nu au putut întoarce înapoi tranziția de la cultura medievală

a răbdării și ascetismului la cultura plăcerilor trupești și sufletești „păgâne”, căci poetul modern poate oscila pe plan ideal între înger și demon, dar iubește totuși cu „ochi păgâni”. Promotorii orientării neomitologice în istoria și teoria literară, ca și criticii care au încercat să ridice fortuit personajele sadoveniene la nivelul unor eroi-semizeii, ignoră două deosebiri esențiale dintre civilizația antică și literatura corespunzătoare conținutului ei culturologic, pe de o parte, și civilizația și literatura nouă ce se afirmă începând cu Renașterea, pe de altă parte.

Prima: fantezia populară care a creat miturile grecilor antici avea rădăcini adânci în societatea greacă. Hegel a observat că numărul zeilor pe Olimp creștea odată cu sporirea diversității meșteșugurilor, artelor, științelor și instituțiilor sociale. Credința grecilor în zeii lor își avea temeiul real atât în biruințele obținute pe câmpurile de luptă, cât și în produsele creației unor valori materiale, spirituale și artistice superioare pentru epoca respectivă. Așadar, între planul fantastic al zeilor și eroilor mitici, pe de o parte, și planul artistic al poemelor lor eroice, pe de altă parte, era o deplină corespundere. Panteonul lor era o enciclopedie deschisă a izbânzilor reale. Trecutul mitic era un „trecut absolut” în sensul de galerie de sculpturi, picturi, cântece epice eroice etc. ce reprezentau valori superioare colective, care însă erauenerate ca propriile lor valori reale pe care le întruchipau operele fanteziei lor creatoare. De aceea istoricii culturii și literaturii antice vorbesc cu deplin temei de un „realism mitologic”. Odată cu Renașterea, când începe valorificarea literaturii și culturii antice greco-romane în contextul culturii creștine, zeii și eroii „păgânismului”, conținutul lor religios fiind epurat, au devenit forme simbolice convenționale de amplă generalizare artistică cu un conținut laic ce se infiltra corosiv în ascetismul creștinismului medieval, care era tot mai puțin respectat pe la curțile papale, regale și ale marilor seniori.

A doua deosebire esențială dintre realitatea reprezentată în epopeea clasică și cea din *Hanu Ancuței*: în prima nu există vreo contradicție axiologică dintre trecutul eroilor și prezentul contemporaneității povestitorului și ascultătorului. În epopeea clasică, deși între trecutul eroic și prezentul rapsodului există o frontieră temporală absolută, coordonatele axiologice ale trecutului mitizat și ale prezentului sunt unitare, iar în *Hanu Ancuței* contradicția axiologică dintre prezent și trecut a pătruns în însăși realitatea reprezentată. Această contradicție se manifestă mai fățiș în povestirea coropcarului Enache *Cealaltă Ancuță*, și în cea a negustorului Lipsan. Dar ea apare într-o formă latentă și în celelalte. De exemplu, Ioniță Comisul a moștenit de la străbunul său doar numele și demnitatea, nu și privilegiile de curtean al domnitorului. În prezent el este un boiernaș scăpătat, un răzeș neîndreptățit de boierul care îi taie cu plugul o parte după alta din moșie. El nu poate spera decât la mila noului domnitor, în fața căruia se înclină în genunchi sărutându-i poala hainei: „Pe loc am înțeles, relatează el că trebuie să închid ochii și să fiu înfricoșat. Mi-am aplecat mai adânc fruntea...”. În fond, el cerșește dreptatea sa, arătând semne de supușenie, asemenea calicilor cerșetori din *Orbul sârman*. Totodată, însuși Ioniță comisul își manifestă sentimentul de superioritate de rang față de ciobanul de la munte, pe care îl privește cu „oarecare dispreț, căci îl astupase așa

tam-nisam un om de rând și din proști, când domnia sa avea de povestit lucruri mari”, relatează pseudoautorul povestirii-cadru. Toderiță Catană, „un răzăș nebun și nemernic care a avut așa neobrăzare, încât și-a ridicat ochii asupra surorii luminăției sale Vornicul Bobeica” este crunt bătut „ca să înțeleagă asemenea ticălos că nu se cade să îndrăznească!”. Și Lița Salomia, când orbul sărac i se adresează „Soră Salomie” se simte ofensată „Nu-ți sunt soră, se scutură baba, făcându-și gura pungă și întorcându-și capul de către el”. De aceea afirmația că „Aici, banul nu mai are aproape nicio putere; sunt prețuite, în schimb, bărbăția, iscusința, tăria de caracter” nu este decât parțial justă referitor la societatea reprezentată în *Hanu Ancuței*. Aici rangul joacă un rol primordial în relațiile sociale dintre membrii unei societăți feudale, gerontocratice, strict ierarhizate. Aproape ca la Eminescu: „Și se așează toți la masă, cum li-s anii, cum li-i rangul”.

Deși G. Călinescu i-a reproșat ironic autorului *Fraților Jderi* că îl prezintă pe Ștefan Vodă ca pe un semizeu binecuvântat și susținut de către Dumnezeu asemenea eroilor *Iliadei*, totuși universul artistic în *Hanu Ancuței* nu are această dimensiune transmندانă a existenței umane. „Trecutul absolut” este și aici un centru axiologic superior, dar el nu este reprezentat de zei și eroi mitici, ci de părinții personajelor ca „oameni care au fost” (N. Iorga) în lumea istorică reală. Însă, după cum a observat B. Munteanu, „evocarea se prelungește în fantastic”, umbrele trecutului întind asupra realului un zăbranic „subțire”, astfel încât „ființe și lucruri se descompun și se cufundă într-o negură vrăjită”. Arta de povestitor a lui Sadoveanu este a „unui narator de geniu care nu are nimic metafizic și mai puțin încă religios. Iar reculegerea sa dinaintea Creațiunii este într-un totu laică” [8, p. 166-167]. Poate că nu este tocmai laică, ci, mai curând e o religiozitate în spiritul panteismului lui Goethe, Tolstoi și Einstein, decât una a miturilor arhaice. Credem că timpul principal în cronotopul hanului poate fi definit mai exact ca timp ciclic.

Acest tip de timp nu este specific cronotopului românesc. El este anterior și cronotopului eposului, fiind poate cel mai arhaic din toate timpurile culturale. Reprezentarea lui culturală s-a format încă în preistoria literaturii, în creația folclorică legată de ciclul natural a anotimpurilor, de sărbătorile și ritualurile religioase, de *Munci și zile* (Hesiod) și de *Zile și plăceri* (M. Proust), în care au luat naștere și s-au dezvoltat toate meșteșugurile, artele și genurile de creație verbală. Anume prin activitatea sa creatoare în timp și spațiu legată de ciclicitatea proceselor în natură, floră, faună, și de succesiunea generațiilor în existența umană, omul a învățat să cunoască conținutul cultural-valoric al interdependențelor dintre unitățile de timp și de spațiu, reprezentându-le în jocuri, cântece, înscenări și transmițându-le tinerilor generații prin povestiri orale. Această idee a lui Goethe despre rolul muncii creatoare a omului în reprezentarea dinamică a tabloului cronospațial al lumii și al propriei existențe, Bahtin o considera una din marile contribuții ale lui ca filosof, savant, poet și prozator la întemeierea poeziei romanului german al devenirii (Bildungsroman).

Reprezentarea artistică a timpului ciclic natural s-a dezvoltat în toate genurile și speciile literare din toate epocile literaturii noi. După clasicismul francez, unde, alături

de genurile principale (tragedia, comedia, oda, fabula, satira, aforismul) se cultiva și mult gustata idilă pastorală, cronotopul ciclului natural ia amploare în poezia lirică a naturii din preromantismul englez, unde el capătă o anumită orientare tematică, cea a ruinelor castelurilor și a mormintelor (*Anotimpurile* de J. Thompson, *Mormântul* de R. Blair, *Tânguirea, sau gânduri de noapte despre viață, moarte și nemurire* de E. Young, *Elegie scrisă într-un cimitir de la țară* de Th. Gray), precum și căutările și „descoperirile” mistificatoare în creațiile folclorice arhaice a unor epopei naționale, precum cele ale bardului gaelic Ossian publicate de James Macpherson. Ecurile acestor motive le regăsim în elegiile lui Gheorghe Asachi, precum și în preocupările folclorice ale lui Alecu Russo și Vasile Alecsandri, iar *Hanu Ancuței* este direct legat de motivul ruinelor castelurilor. După propria mărturisire a lui Mihail Sadoveanu imboldul pentru scrierea acestei povestiri a venit de la contemplarea ruinelor vestitului cândva han al Ancuței. În roman timpul ciclic este valorificat în „cronotopul castelului” Bahtin din romanul „gotic” (*Castelul din Otranto* de Horace Walpol, *Misterele din Udolphe* de Ann Radcliffe ș.a.) ca un ciclu al generațiilor ce s-au perindat în castelul unui nobil de viță veche. Un pas important în constituirea cronotopului specific românesc în Bildungsroman s-a făcut în specia romanului educației unde timpul biografic este prezentat ca ciclul vârstelor în viața personajului. De exemplu, în romanul picaresc din sec. XVI-XVIII, „istoria vieții” personajului principal începe de la naștere și copilărie și este urmărită până la maturitate. Totuși abia în Bildungsroman se produce simbioza dintre timpul (auto)biografic cu timpul istoric, devenirea personalității individuale a omului este scoasă din ciclul închis al devenirii biologice a individului uman, dar și din ciclul închis al evoluției istorice în cadrul unei formațiuni socioculturale deja formate și este descoperit timpul istoric al „devenirii întru ființă” (C. Noica) și prezentat „în preajma revoluției” (C. Stere), când personajul nu este „în” societate, ci „între” două societăți și „întru” devenirea omului întreg în comunicarea dintre timpul trecut și timpul viitor în prezentul nedesăvârșit, adică deschis către viitorul istoric al contemporaneității reale. Astfel întregirea tabloului artistic al lumii (scindată într-o lume fantastică transcendentă, transmundană, pe de o parte, și într-o lume intramundană, reală, cotidiană, pe de altă parte) s-a produs treptat de la epoca Renașterii (în romanele lui Rabelais și Cervantes) în interdependență strânsă cu descoperirea completudinii reale a timpului și cu formarea imaginii omului întreg în devenire nedesăvârșită și principial nedesăvârșibilă.

Însă *Hanu Ancuței* nu se înscrie în această tradiție a devenirii cronotopului specific românesc, în care timpul dominant este timpul – simbioză organică dintre timpul (auto) biografic și timpul istoric, adică este timpul devenirii istorice a omului în istoricitatea intrinsecă a existenței lui în „structurile cotidianului”. În *Hanu Ancuței* domină timpul ciclului natural și al celui biologic (ciclul generațiilor ca în cronotopul castelului bântuit de stafii din „romanul gotic”) în interdependența lor, fapt constatat de mai mulți istorici și critici literari (B. Munteanu, G. Călinescu, Perpessicius, C. Ciopraga, N. Manolescu, Ion Rotaru ș.a.). Acest tip de timp artistic are în comun cu timpul mitic principiul lui

Parmenide al continuității identității ființei. Acest laitmotiv al continuității identității și repetabilității mișcării în ciclu, în același loc („hanul-cetate”), deși în timpuri diferite, este anunțat, ca și în *Moara cu noroc*, din prologul povestirii-cadru prin asemănarea hanğiței cu maică-sa, ambele purtând și același nume: „Iar Ancuța cea tânără, tot ca măsă de sprâncenată și de vicleană umbla ca un spiriduș încolo și încoace, rumână la obraji, cu catrința-n brâu și cu mânicile suflecate, împărțea vin și mâncări, râsete și vorbe bune”. Acest laitmotiv al identității în portretizarea și caracterizarea axiologică a hanğiței prin asemănarea ei cu „Ancuța cealaltă” este reluat și dezvoltat în prima povestire a comisului Ionuț *Iapa lui Vodă* despre o poveste de demult: „Pe vremea aceea tot în acest loc ne aflam, în preajma focurilor și a carălor cu must, cu alți oameni care acuma-s oale și ulcele; și-n jurul nostru umbla Ancuța cealaltă, mama acesteia... Și Ancuța cealaltă ședea ca și asta tot în locul acela rezemată de ușorul ușii, și asculta ce spuneam eu, ...”. Aceeași poveste despre întâlnirea și convorbirea cu boierul care s-a dovedit apoi a fi tocmai domnitorul de atunci al Moldovei, poveste întâmplată „atunci” și povestită „acum” este ascultată la fel de „Ancuța cea tânără” tot așa stând în prag și rezemată de ușor; și-o bătea soarele de toamnă pieziș, aurindu-i jumătatea de obraz. Ambele reacționează întocmai la „vorba asta mare, fără înconjur, așa cum vorbesc oamenii la noi în Țara-de-Sus” („dacă nici Vodă nu i-a face dreptate, atunci să poftească măriia sa să-i pupe iapa nu departe de coadă...”): Ancuța cea tânără, „cum făcuse odinioară cealaltă, împungind într-o parte capul întinse urechea și auzi ceea ce trebuia să se întâmple (...) și-a strâns buzele și s-a prefăcut că se uită cu luare aminte în lungul șleahului...”, așa cum și Ancuța cea de atunci și-a dus palma la gură și s-a făcut a se uita încolo unde „în vale, aproape sticlea Moldova și departe se vedeau munții – talazuri de cremene sub pâcle albastre”. Semnificativă asociere dintre valurile line ale râului care i-a dat numele țării și „talazurile de cremene” carpatine. Spre deosebire de apele curgătoare ale fluviului – ființei lui Heraclit, în apele Moldovei se poate intra a doua oară. E o caracteristică metaforă ontologică pentru sămănătorismul moldovenesc, care, după observația lui E. Lovinescu, se distingea de cel muntenesc și ardelenesc printr-un conservatorism mult mai rigid.

Această asemănare dintre Ancuța de atunci și Ancuța de acum, „leit maică-sa” în toate: înfățișare fizică, mișcări, gesturi, portul hainelor, pregătirea și servirea bucatelor, în atitudini emotive (de exemplu, față de nechezatul iepei de atunci care trăiește și se aude în nechezatul mînzului ei: „Aha! Vorbi comisul; iaca așa râncheza și râdea și iapa cea bătrână...”, dar răsul ei tot trăiește și se sperie de el altă Ancuță”), asemănare pe care o revelează și ceilalți povestitori în *Balaurul*, *Cealaltă Ancuță*, *Fântâna dintre plopi*, *Zaharia Fântânaru*, e mai mult decât o asemănare biologică dintre mamă și fiică. În ea își găsește expresie o concepție filosofico-artistică despre unitatea ființei propriie nu numai personalității artistice a lui Sadoveanu, ci și memoriei milenare a genului poeziei epice. Este semnificativ că în prima povestire *Iapa lui Vodă*, care nu este doar o anecdotă umoristică, se face o paralelă ontică dintre perechea Ancuța de acum și cealaltă Ancuță, pe de o parte, și perechea iapa roaibă cea bătrână și mînzul ei „roib și pintenat”, „un cal vrednic de mirare”, „numai pielea și ciolanele, mai mult amintind

de Rocinanta bătrânului hidalgo Don Quijote decât de armăsarul lui Alisandru Machidon, pe de altă parte. Declarația răzășului de la Drăgănești „cal ca mine n-are nimeni”, urmată de replica ironică „numai pielea lui câte parale face!”, la care comisul parează „Aista-i cal dintr-o viță aleasă. Se trage dintr-o iapă tot pintenoagă... la care s-a uitat cu mare uimire chiar măria sa Mihalache Vodă. – Cum cucoane Ioniță? Era tot așa de slabă?”. Vița de rasă, din care se trage armăsarul slăbănog, nu e atât de ordin biologic, ci e determinată de faptul că a fost un „actant” (Greimas) al poveștii întâlnirii comisului cu măria sa Vodă Mihalache Sturza. Istorisirea acestei povești produce efectul magic al metamorfozei miraculoase a „calului din poveste” de înainte de a mânca tipsia cu jar și de după, astfel încât declarația prietenului căpitanului de mazili: „Pe urmă mă ridic în șa ca Lisandru Machidon și nu mă opresc decât la Iași” nu mai trezește ironia nimăunii dintre ascultători. Aceasta este și credința autorului în forța magică a povestirii. În finalul povestirii-cadru autorul ei fictiv adeverește originea acestui „cal de-a mirării” din vița aleasă a calului năzdrăvan din povestea populară. Și totodată se justifică reacția sperioasă la nechezatul iepei a Ancuței de atunci și la nechezatul armăsarului a Ancuței cea de acum, când prin acesta din urmă „veni deodată nechezatul iepei celei slabe a răzășului. Așafel a țipat – spăriat și ascuțit – încât am răsărit din locul meu, de groază” relatează autorul fictiv, pentru că prin acest nechezat a fost adulmecat demonul pe care „îl simțise și hanul, căci se înfioră lung”. De la iapă la mânz s-a transmis adulmecarea necuratului ce dă târcoale hanului, iar de la Ancuța de atunci la Ancuța de acum presimțirea pericolului prevestit de alarma ce răsună prin acest nechezat fatidic, care îi deșteaptă pe călătorii cărora „în ceas târziu când și cloșca cu pui trecuse de crucea nopții... de trudă și somn le asfințeau ochii...” și „Lița Salomeea stupi în spuză de trei ori: Ptiu, ptiu! ptiu! și-și făcu cruce... Și demonul trecu în pustietățile apelor și codrilor, căci nu l-am mai simțit”. Spre deosebire de hanul de la Moara cu noroc din care a rămas numai cenușă, hanul Ancuței din poveste nu se face ruine, ca hanul istoric real, ci rămâne o cetate care stă pavază la răscrucea încercărilor tuturor drumurilor încercărilor istorice reale.

Chezășia acestei paveze este continuitatea tradițiilor de la o generație la alta. Aceasta este **funcția tematică principală a timpului ciclic** în cronotopul hanului din povestirea lui Sadoveanu. Nu numai Ancuța cea tânără este hangiță ca și maică-sa, ci și celelalte personaje moștenesc meseria sau îndeletnicirea părinților împreună cu numele de familie care adeseori indică condiția socială și ocupația familială a omului. Pe răzeșul de la Drăgănești toți îl cheamă Ioniță comisul, el fiind o stirpă scăpătată ce se trage dintr-o veche familie de dregător care avea în sarcina lui grajdul domnitorului, ca și personajul omonim din *Ucenicia lui Ionuț*, fiu al unui Comis din vremea lui Ștefan Vodă. Și Neculai Isac din *Fântâna dintre plopi* este supranumit „căpitan de mazili”. Acești doi prieteni din anii tinereții au cai năzdrăvani, iuți ca vântul și nu au nevoie de „ticăloșenia nemțească” de tren. Moș Leonte Zoderu mărturisește cu mândrie: „Am cartea veche întru care se spune tot adevărul” de la părintele meu care mă învăța meșteșugul lui, căci și el a fost zodier și vraci care nu se mai află pe lume”, un „solomonar cuminte” ce știa să prezică ce are să i se întâmple omului și din zodia lui, dar și „pe obrazul lui”. Nu e de mirare

că lumea credea că „părintele meu ar fi chemat balaurul din sălașul lui” pentru a-l pedepsi pe „boierul mare și fudul care băgase în mormânt două soții” și se căsătorii cu copila de 17 ani pe care „babele au prins a o căina și a o plânge” că „are s-o răpuie și pe asta, bărbosul”.

Zaharia Fântânanu are un instrument misterios – „două bețișoare rotunde și îngemănate de lemn vechi și lustruit... cu un buburuz de argint” – pe care îl numește „cumpăna” și pe care numai el știe să-l folosească, pentru că l-a moștenit „de la bătrânii cei vechi, care au fost tot fântânari ș-au aflat cu dânsa fântânile și izvoarele, cum am aflat și eu...”. Lița Solomia știe probabil tot de la maică-sa cum se alungă demonul.

În această lume sadoveniană nu poate să apară un conflict dintre „părinți și copii”, ca în *Moara cu noroc*, pentru că în ea își găsește reprezentare dominarea absolută a „cuvântului autoritar paternal” ca în orice societate arhaică gerontocratică în care este imposibilă afirmarea „cuvântului lăuntric convingător”, adică orice inițiativă ideologică individuală, inclusiv în alegerea meseriei.

Deci ca și pentru Ancuța cea tânără meseria nu este nici pentru celelalte personaje o profesie socială însușită în cadrul diviziunii sociale a muncii, ci reprezintă mai curând o unitate indisolubilă dintre sfera de activitate socială și continuitatea ciclului biologic reproductiv al transmiterii experienței de la părinți la copii prin școala inițierii, așa cum procedează în *Baltagul* și Vitoria Lipan cu fiul său. Paralela dintre hangița-mamă și hangița-fică, leit mă-sa, exprimă exemplar ideea unității armonioase dintre „fenomenul uman” (P. de Shardin) și fenomenul natural, idee care nu numai că este axa fiecărei povestiri din ciclul *Hanu Ancuței*, ci este filosofia autorului din toate operele sale reprezentative. B. Munteanu, caracterizând personajele din această povestire în ramă, ca fiind „primitivi, supraviețuitori simbolici ai unei civilizații patriarhale...”, extrapolează această caracterizare asupra întregii opere sadoveniene: „Primitivii săi au nevoie de natură. Omul de la câmpie, cel din Deltă, cel de la munte și de la pădure, poartă însemnele de neșters ale habitatului lor natal. Toți întrețin cu natura o legătură statornică și aproape ocultă... această poezie a trecutului și a naturii se înconjoară de mister al vechii mori singuratică și al hanului de la marile răspântii... Toate sunt tainice, iar cel mai neliniștitor este destinul” [8, p. 166-167].

Deși în *Hanu Ancuței* nu avem o scindare a universului artistic în două lumi: lumea transcendentă a trecutului absolut și cea a prezentului realității contemporane, raportul dintre copii și părinți este similar celui din eposul eroic, unul de inferioritate față de trecut. Și povestitorii, și personajele din poveștile lor, aflați în prezentul contemporaneității lor, se situează într-o stare de inferioritate în raport cu ceea ce a fost altădată „Într-adevăr, în vremea veche s-au întâmplat lucruri care astăzi nu se mai văd... Acum nici nu mai sunt oamenii care au fost, urmă meșterul Enache; și comisul Ionuț încuviință din cap, cu putere, asemenea cuvânt. Acuma trăiește o lume nouă și becisnică. – Așa este! mormăi întăritat răzășul de la Drăgănești”. O distanțare auctorială ușor ironică se face auzită, ce-i drept, în spusele acestui povestitor: „– Și iernile pe atunci erau mai tari, și verile erau mai îmbielșugate. Apoi era și altă credință-n Dumnezeu. Se duceau negustorii la Rusalim

și se întorceau sfințiți. Chiar și eu m-am învrednicit de-am călătorit, pe jos, măcar până la sfântul-munte”. În spusele ce urmează, coropcarul, negustorul ambulant, își dă în vileag motivația pragmatică a nemulțumirii lui de cum s-au schimbat lucrurile astăzi: „Și nici prin târguri nu erau atâția venetici cu dugheni nouă: și noi, coropcarii, eram îmbrățișați prin sate ca niște prieteni buni. (...) Hălăduiam fără grijă și eram cu chimirul bine căptușit. (...) Acuma trebuie să-mi plec grumazul mai tare și să-mi port marfa sus, în munte. Numai acolo se mai găsesc oameni care n-au văzut târgurile, și fetele înfloresc de bucurie când le deschid lădițele”. Meseria sa de vânzător ambulant cu bucata nu se împacă nicidecum cu dezvoltarea în târguri a negustoriei mari, pe care o practică negustorul lipscan. Acesta nu mai cară cu grumazul marfă, ci o transportă cu trenul din țara nemțească tocmai de la Lipsca. El aduce din străinătate nu numai mărfuri noi, ci și impresii despre lucruri mult mai minunate văzute la franțuz și neamț. Acolo „lucrul bun, rânduiala și legea e la putere”, astfel încât un morar s-a judecat pentru un petec de moșioară cu împăratul și judecătorii i-au dat dreptate împotriva împăratului „– Asta eu iar n-oi crede-o, ca și căruța cu foc! A strigat din nou Costandin Ciobanu. – Ba eu cred și-mi place și asta, i-a întors răspuns răzășul” care se judecă pentru o cauză similară cu „un corb mare boieresc” încă dinainte de Vodă Calimah și căruia i se face în sfârșit dreptate nu după lege, ci după o toană bună a noului domnitor. Poanta acestei povestiri constă în aceea că, în cele din urmă, toți cad de acord și cu încheierea căpitanului Isac: „dacă ei mănâncă numai carne fiartă și nu știu de pui fripți în țigla și nici de miel fript în mojdei și beau o leșie amară care se cheamă bere și nu vin moldovenesc cu plăcinte, și cu cea a comisului Ionuț: dacă băieții umblă la școală împreună cu fete, rânduiala asta „trebuie să rămâie la dânsii”. Mândrie și patriotism moldovenesc provincial răsună și în cuvintele lui moș Leonte Zoderu, apreciat de toată lumea ca „bătrân înțelept, om învățat care ține minte de demult”: „Socot eu că nu se mai găsește alt han ca acesta, cât ai umbla drumurile pământului. Așa ziduri ca de cetate, așa zăbrele, așa pivniță, așa vin în alt loc nu se poate!”. Istoricul Ion Rotaru care a apreciat povestirea *Negustorul Lipscan* ca una „care dă sensul întregului ciclu” și anume: „Moldovenii sunt oameni statornici în toate, trăiesc din săul lor și se mulțumesc cu roadele pământului strămoșesc. Un instinct istoric îi face refractari la înnoirile civilizației și invențiile tehnice sunt privite cu suspiciune”. Astfel încât „Hanul reprezintă Moldova dintotdeauna, țară a oamenilor simpli, cu obiceiuri arhaice, cu practici săvârșite ritualic și cu întâmplări care se succed după date calendaristice”. Dacă aceasta-i Moldova dintotdeauna, noi, care mai locuim în ea, resimțim din plin conservatorismul ei exploatat de demagogia antieuropeană a unor partide politice proestice încă destul de influente.

N. Manolescu puna la îndoială faptul că în *Hanu Ancuței* „e cu adevărat țara Moldovei”, pentru că aici lipsesc țăranii cei ce trudesc din greu din *Dureri înăbușite* și din *Bordeenii*, ci „participanții la han au, afară de ciobanul Moțoc, profesii libere și agreabile”. Se poate însă vorbi de profesii libere în cazul personajelor sadoveniene

care nu și-au ales ei înșiși meseriile, ci le-au moștenit prin naștere și care nici nu-și pot închipui că ar putea avea o altă îndeletnicire. Meșterul Enache Coropcaru nu este tocmai mulțumit de perspectivele tot mai limitate ale activității de negustor ambulant, care nu poate concura cu negustorul Lipsan, dar lui nici prin cap nu-i trece ideea de a-și schimba meseria. În schimb, ciobanul de la munte e mulțumit de profesia lui neliberă: „Am stână cu alți tovarăși și bordeie cu putini de brânză și de lapte acru, și alte bordeie cu poclăzi și cojoace”. Și oricum s-ar încheia călătoria sa el e totdeauna gata să se întoarcă „înapoi la oi, pe vârful de munte...”. Atât nemulțumirea unuia, cât și mulțumirea altuia nu au nici o legătură cu libertatea opțiunii profesionale. „O altfel de existență, releva G. Călinescu, această lume naivă nu poate gândi”. Țara Moldovei din *Hanu Ancuței* reprezintă o societate feudală timpurie încă arhaică în care diviziunea profesională a muncii rudimentară este predeterminată în cadrul familiei, în ea nu există școli profesionale, nici bresle în care deja în orașele medievale vechi se însușeau anumite meserii, ca cea de ziditori de mănăstire, ca în *Meșterul Manole*. Numai uncheșul Costandin, personajul din *Orbul sârman*, povestește cum a însușit meșteșugul cerșitului în „breașla calicilor orbi”. Însă el era orfan și orb de mic copil, așa că a trebuit să învețe ca la școală meșteșugul breslei de la un „calic bătrân” care nu era orb cu adevărat, dar știa să cerșească tare frumos, cântând creștinilor cântece spre a fi miluit”, fiind și el un bun creștin, căci „se închina și făcea cruce când se pregătea să fure o găină sau un miel... Și Dumnezeu îl ajuta pentru că se ruga cu credință și dreptate (...). Avea meșteșug să pară că nu vede, și când eram noi singuri, îl auzeam râzând”. E un fel de „elogiu al prostiei” aceluia care îl miluiesc. Această povestire se distinge de celelalte prin faptul că autorul îmbină în ea elemente de umor cinic de gen picaresc cu elemente înduioșătoare de poezie sentimentală, care-l fac pe autorul povestirii-cadru să „lepede lacrimi pentru niște închipuiri” împreună cu „ciobanul cel prost și supărat și cu monahul fără nicio rușine”. Nu sunt și ei înduioșații luați în căruța de „Meșterul învățat la școala cerșetorilor pungăși?” Uncheșul Costandin, fără familie, care își caută identitate, are o trăsătură esențial nouă a personajului românesc: necorespunderea dintre conștiința lui de sine și condiția lui socială, ceea ce este un germene al omului în devenire: el nu este încă în condiția socială dată, ci-i pe cale de a deveni.

Să revenim în încheiere la problema modului în care se manifestă cronotopul creator al autorului în plenitudinea operei *Hanu Ancuței*, o scriere de cotitură în creația scriitorului pe care Manolescu o consideră „redebitul” său [3, p. 572]. A fost obiectivul lui Sadoveanu în această scriere „să poetizeze o istorie reală?”, se întreba Manolescu în legătură cu necorespunderea „Moldovei dintotdeauna” cu „adevărată țara Moldovei” [2, p. 249]. Întrebarea era retorică. Este evident că nu, pentru că ceea ce este poetizat aici reprezintă cu totul altceva decât trecutul dintr-o istorie reală: adunarea unor „oameni din vechime, cu chipuri nedeslușite, supraviețuitori simbolici ai unei civilizații patriarhale pe veci dispărute” [8, p. 166]. Personajele și situațiile apar „într-o ceață preistorică” (G. Călinescu), a unei vechimi indeterminabile, unde lucrurile se scufundă „într-o negură vrăjită”. Cu câteva decenii sau secole în urmă, nu contează, „ce importă

este voluptatea pe care o încearcă povestitorul [și ascultătorii – *n.n.*] în a se desprinde din actual și de a bântui domeniul «umbrelor de odinioară» [8, p. 167]. Întrucât „la fruntariile prezentului imaginația creatoare a lui Sadoveanu își pierde siguranța”, Sadoveanu are nevoie de un trecut destul de îndepărtat ca lucrurile *să-și* piardă contururile materiale solide și să devină destul de maleabile pentru a putea fi transfigurate în chipuri nedeslușite pe un fundal cețos, feeric și misterios al unei existențe de întotdeauna, care se repetă mereu într-o mișcare circulară ca o cometă ce vine din infinit și trece în infinit, manifestându-și exemplaritatea esențială, mereu actuală, pe care timpul nu o schimbă, ci doar face mai impunătoare monumentalitatea de granit, neperisabilă. Aici „la o margine de lume” reală fantezia lui Sadoveanu își manifestă din plin puterea „povestirii vrăjitoarești”.

Conflictul dintre două necesități fundamentale ale omului: necesitatea credinței colective absolute și necesitatea cunoașterii experienței personale, care pornește de la *dubito ergo cogito, cogito ergo sum*, a început încă în dialogul socratic, unul din originile principale ale romanului, care s-a soldat cu condamnarea filosofului la moarte tocmai pentru că filosofia sa ar fi clătinat credința tinerilor în zei. După prima revoluție industrială evoluția psihologiei diferențiate personaliste a căpătat o turnură tot mai alarmantă – afirmarea unui realism rece, pozitivist tehnocratic care lua locul romantismului poetic producând ceea ce Max Weber a numit „desvrăjirea lumii” (*Entzauberung*). Aceasta a generat o trebuință nostalgică după civilizația patriarhală „de mult dispărută”. În atmosfera spirituală a epocii dintre cele două războaie mondiale a devenit deosebit de puternică trebuința de „revrăjire a lumii”. Personalitatea ideologico-artistică și marele talent de povestitor al lui Sadoveanu s-au afirmat în „zona de așteptare” din această epocă, scriitorul răspunzând „comenzii ei sociale” prin crearea de lumi fictive pline de vrajă estetist-hedonistă, mult gustată de cititorii și criticii contemporani.

Nu romanul, noua formă burgheză realistă a epopeii, este genul corespunzător personalității lui artistice, ci forma epopeii poetice, care nu mai avea humusul ce hrănea „realismul mitologic” al eposului eroic clasic, legendele eroice despre Ștefan cel Mare și cântecele despre haiduci, prin fragmentarismul „cioburilor de mare oglindă” a epopeii (E. Lovinescu), nemaiputând oferi „substanțialismul” (Camil Petrescu) realismului mitologic antic. De aceea epica poetică sadoveniană s-a impus, după cum a relevat G. Călinescu, nu atât prin conținutul epic, cu atât mai puțin prin cel romanesc, cât prin limbajul poetic și prin ingeniozitatea artei de povestitor, ceea ce a solicitat o inventivitate narativă la cote-limită, ea deraind nu o dată în retorică ceremonioasă și manierism calofilist. Aceste eforturi s-au dovedit incomensurabile chiar pentru un „narrator genial” (Basil Munteanu) care vâslește împotriva cursului istoricității fluviului-ființă în devenire. Eșecurile sale ca *Mitrea Cocor* și alte „capodopere” ale realismului socialist din perioada proletcultismului, când domnea teoria stalinistă a înăsprii luptei de clasă în procesul construirii societății comuniste, dovedesc că nu „revrăjirea” prin ficțiune a lumii „dezvrăjite” poate salva contemporaneitatea, ci numai redobândirea rosturilor fundamentale ale existenței umane prin comunicarea dialogică dintre trecutul

istoric și prezentul contemporaneității deschise către viitorul istoric real poate evita „groapa lui Sisyf” a desființării personalității umane în intemperii istorice ale absurdului.

După cum scria Bahtin într-un fragment de manuscris *Pentru o filosofie a faptei*, fiecare *eu* are locul său unic în centrul orizontului său și nimeni nu are alibi în existență, fiecare trebuie să-și valorifice acest loc unic în care nimeni altul nu poate fi. În istoricitatea existenței umane nu există un punct de sprijin arhimedic extraterestru, releva și K. Jaspers în *Originea și sensul istoriei*. Pentru un artist aceasta înseamnă că el își poate elabora cronotopul creator numai în acest loc unic – „prezentul – nervul viu al istoriei” – care i-a fost hărăzit incidental pentru a descoperi istoricitatea potențială a acestei întâmplări. Genul literar nu este numai un sistem de procedee de tehnică literară. În ontologia, structura cronotopică a lumii universului artistic creat de autor, în poetica și stilistica genului se transmite memoria multiseclară a literaturii în care se reactualizează prin fiecare act de creație a formei genurile individuale într-o etapă istorică a contemporaneității. Scriitorul nu alege un gen sau altul: între gen și personalitatea individuală a artistului există o simbioză organică care își găsește expresia în forma originală unică a operei sale, inclusiv în limitele istorice și în eșecurile scriitorului.

G. Călinescu încheia portretul lui Sadoveanu relevând această simbioză dintre omul, artistul și opera sa: „Omul însuși personifică în chipul cel mai izbitor opera: voinic, trup mare, cap voluminos, gesturi cumpănite de oier, vorbire îmbielșugată, dar prudentă și monologică, ocolind disputa (...) și cu ochii nelămuriți, reci, venind de departe și trecând peste prezent...” [1, p. 631].

Referințe bibliografice

1. Călinescu, G. *Istoria literaturii române de la origini până în prezent*. Ediția a II-a, revăzută și adăugită. Ediție și prefață de Al. Piru. București, Minerva, 1985.
2. Sadoveanu, M. *Hanu Ancuței. Baltagul*. Ediție îngrijită de Constantin Mitru. Repere istorico literare alcătuite de Corneliu Simonescu. București: Minerva, 1979.
3. Manolescu, N. *Istoria critică a literaturii române. 5 secole de literatură*. Pitești: Paralela 45, 2008.
4. Heidegger, Martin. *Originea operei de artă*. Trad. și note de Th. Kleininger și Gabriel Liiceanu. Studiu introductiv de Constantin Noica. București: Humanitas, 1995.
5. Bahtin, M. *Probleme de literatură și estetică*. Traducere de Nicolae Iliescu. Prefață de Marian Vasile. București: Univers, 1982.
6. Бахтин, М. *Эстетика словесного творчества*. Москва: Искусство, 1979.
7. *Enciclopedie de filosofie și științe umane*. De Agostini, 1996. București: Editura All, 2004.
8. Munteanu, Basil. *Panorama literaturii române*. 1938, trad. de Vlad Alexandrescu. Ediție îngrijită de E. Lozovan și R. D. Shelden, Clevland, R.D. Shelden Enterprises, Inc. 1996.

Teodor COTELNIC
Institutul de Filologie al AȘM
(Chișinău)

**RUSIFICAREA BASARABIEI
SUB DOMINAȚIA ȚARISTĂ (1812-1918)**

Abstract. After the signing of the Peace Treaty between Russian and Turkish in May 16 (28), 1812 in Bucharest, the land between the Prut and the Nistru (named Bessarabia) which covered an area of 45,360 km² being bigger than the territory of the Principality of Moldova from which it was taken, was annexed to Tsarist Russia. If in the first years after the occupation the Russian Empire granted to Bessarabia some autonomy, later the last one was transformed into a Russian province, with all the Russian colonial regime's atrocities.

To create a social base of the tsarism, the Russian Empire introduces on the territory the full Russian provincial administration; for the easier Russification of the native population it was intensified the forced colonization, especially with the allophones. Soon Romanian language was removed from the official institutions, being applied a politics of Russification through administration, school and church.

Keywords: annexation, autonomy, colonization, denationalization, Russification.

1. Karl Marx și Friedrich Engels despre *Tratatul de pace de la București*

În urma semnării Tratatului de pace de la București din 16/ 28 mai 1812 între ruși și turci, ținutul dintre Prut și Nistru (numit impropriu în 1813 de țarism *Basarabia*), cu o populație de peste 490 000 de oameni, dintre care 95 la sută erau români moldoveni, cu o suprafață de 45 360 km², mult mai mare decât teritoriul Principatului Moldovei de la care a fost răpită, este anexat la Rusia țaristă. Fraudulosul tratat este ilegal, neloyal, săvârșit prin încălcarea principiilor elementare ale dreptului internațional, deoarece Imperiul Otoman ceda teritoriul ce-i aparținea Moldovei, stat vasal și nu provincie turcească. Cităm în această privință opinia întemeietorului marxism-leninismului, Karl Marx: „Turcia nu putea ceda ce nu-i aparținea, pentru că Poarta Otomană n-a fost niciodată suverană asupra țărilor române. Poarta însăși recunoscuse acest lucru, când la Karlowitz (1699), presată de poloni să le cedeze Moldo-Valahia, le răspunde că nu are de a face cu vreo cesiune teritorială, deoarece capitulațiile nu-i confereau decât un drept de suveranitate! [1, p. 106].

Cu atât mai mult nu putem să vorbim de Rusia, care nu avea niciun drept să anexeze ce nu-i aparținea. Deși mai mulți istorici contemporani din fostul imperiu sovietic au abordat tema în cauză, au evitat intenționat să citeze părerile marxiste cu privire

la ocuparea Basarabiei de către Alexandru I, care a reușit să acapareze un teritoriu străin ce reprezenta un punct important pentru strategia politică a țarismului în această regiune a Europei. Cu părere de rău, afirmația tendențioasă fără niciun suport științific, precum că teritoriul dintre Prut și Nistru niciodată n-a făcut parte din vechea Moldovă, iar Basarabia nu a aparținut României, continuă să fie vehiculată și astăzi în Republica Moldova de unii istorici procomuniști, proruși sau rusificatori, așa-numiți „patrioți moldoveniști”, care încearcă să falsifice istoria Basarabiei. Iată de ce considerăm că și părerile lui Friedrich Engels – mult mai categorice – sunt binevenite și merită să fie reproduse aici în întregime: „Dacă pentru cuceririle Ecaterinei șovinismul rus mai găsisese unele pretexte – nu vreau să spun justificare, ci scuză –, pentru cuceririle lui Alexandru I nici vorbă nu putea fi de așa ceva. Finlanda este finlandeză și suedeză, Basarabia este românească, iar Polonia Congresului – poloneză. Aici nu poate fi vorba de unirea unor neamuri, risipite, care poartă nume de ruși; aici avem de a face, pur și simplu, cu un jaf” [2, p. 13].

Din economie de spațiu nu comentăm citatele de mai sus, aceasta o lăsăm pe seama cititorului.

2. Administrația țaristă în teritoriul dintre Prut și Nistru

După anexarea Basarabiei guvernul țarist a purces imediat la transformarea teritoriului acaparat într-o provincie specific rusească, promovând pentru atingerea acestui scop o politică vitregă de rusificare (prin administrație, biserică și școală), de deznaționalizare a localnicilor basarabeni de origine română prin colonizarea masivă forțată cu populație alogenă adusă de aiurea. Noua ocârmuire introduce în ținut deplina administrație gubernială rusească, interzice limba moldovenească (recte, română) din toate instituțiile din Basarabia.

Pentru a îmbuna nemulțumirea populației românești care-și părăsea vetrele străbune și fugea în masă peste Prut, pentru a opri acest exod, stăpânirea rusească a fost nevoită să dea provinciei în primele decenii după anexare un simulacru de autonomie. În rescriptul din 1 aprilie 1816, dat mitropolitului Gavriil Bănulescu-Bodoni, Alexandru I scria: „Dorința mea este să dau Basarabiei o administrație care să corespundă cu moravurile, obiceiurile și legile ei; toate clasele locuitorilor trebuie să aibă drepturi egale în ceea ce privește moștenirea strămoșilor” [3, p. 40].

La fel și primul act legislativ rus din 23 iulie 1812 privind constituirea administrației provizorii în Basarabia, semnat de amiralul P. S. Ciceagov, reprezentantul oficialităților de la Sankt Petersburg, stipulează că în sistemul administrativ basarabean „actele se vor întocmi în două limbi: rusă și moldovenească” [4, p. 10]. Dar această lege n-a funcționat mult. În perioada guvernării în Rusia a împăratului Nicolai I (1825-1855), considerată de unii istorici „o epocă de aur a naționalismului rus” [5, p. 81], așa-zisa autonomie din provincie a luat sfârșit. La 29 februarie 1828 Nicolai I a promulgat Regulamentele privind administrația regiunii acaparate prin care „a fost abolită bruma de autonomie acordată provinciei în baza Regulamentului din 1812 și 1818” [6, p. 114], iar limba rusă devine singura limbă oficială în sistemul administrativ din Basarabia,

numai în caz de necesitate se va traduce în limba moldovenească. În același timp s-a promovat și o politică șovină. Din cei 26 de guvernatori civili și militari ce au activat în această perioadă în Basarabia, numai Scarlat Sturdza era moldovean, iar ceilalți au fost ruși sau persoane rusificate [7, p. 3]. La rândul lor, aceștia aduceau în teritoriul basarabean o armată întregă de oameni de încredere, deși nu cunoșteau nici limba română, nici legile locale, nici obiceiurile țării, dar care erau instalați în posturi administrative cât mai profitabile. Datele statistice ale recensământului din 1897 al populației Basarabiei încadrate în administrație, justiție și poliție după limba maternă (la 1897) prezintă următorul tablou: etnicii ruși, ucraineni și bieloruși constituiau 76 %, pe când autohtonii care au declarat limba lor maternă „moldovenească” alcătuiau doar 10,2 %. Mai amănunțit vezi: *Tabelul 1*.

Tabelul 1. Populația Basarabiei încadrată în administrație, justiție și poliție după limba maternă, la 1897.

Etnia	Mediul urban		Mediul rural		În total	
	Număr	%	Număr	%	Număr	%
Ruși	1 360	62,0	365	46,8	1 725	58,0
Ucraineni	346	15,8	179	22,9	525	17,7
Bieloruși	4	0,2	4	0,5	8	0,3
Polonezi	176	8,0	45	5,8	221	7,4
Bulgari	47	2,1	15	1,9	62	2,1
Moldoveni	183	8,3	121	15,5	304	10,2
Germani	14	0,6	13	1,7	27	0,9
Greci	11	0,5	2	0,3	13	0,4
Armeni	9	0,4	1	0,1	10	0,3
Evrei	33	1,5	28	3,6	61	2,1
Alte etnii	9	0,5	7	0,9	16	0,5
În total	2 192	100	780	100	2 972	100

Sursa: Apud Dinu Poștarencu. *Eliminarea în 1828 a limbii române din sistemul administrativ al Basarabiei*, în *Limba Română* [Chișinău], 2012, nr. 5-6, p. 88.

Nici intervențiile nobililor basarabeni către administrația rusă de a fi utilizată în regiune limba populației majoritare autohtone [8, p. 17] nu au fost satisfăcute. Iată, de exemplu, răspunsul din 31 ianuarie 1830, dat nobilimii privind utilizarea limbii române în instituțiile publice din Basarabia de către contele M. S. Voronțov, guvernator general al Novorosiei și Basarabiei: „E cu neputință și nici nu este necesar de a înfăptui toate lucrările în limba moldovenească, dar pentru a-i înlesni pe locuitorii care nu știu limba rusă, eu voi interveni chiar acum pe lângă autoritățile superioare în privința învoirii de a primi în instituțiile de stat explicații verbale și oricare acte în limba moldovenească, în care să fie permisă întocmirea contractelor și oricărei afaceri, cu condiția ca în fiecare instituție de stat să fie traducători, căroră, pentru traducerea acestor hârtii, reclamanții le vor plăti pe lângă salariu sau în locul acestuia o anumită sumă de bani” [9, p. 33].

În consecință, administrația țaristă a stabilit un termen de șapte ani pentru folosirea limbii române în cadrul instituțiilor publice ale Basarabiei în cazurile încheierii contractelor, depunerii petițiilor și al altor hârtii cu caracter oficial, iar după expirarea termenului toate documentele urmează să fie prezentate în limba rusă, însoțite de original. Au urmat apoi și alte decizii, *ucazuri*, *ordonanțe* și *dispoziții administrative*, dar limba populației majoritare din provincie n-a reușit să-și îndeplinească funcția socială. De asemenea și așa-zisa autonomie a provinciei n-a reușit să se confirme.

Deoarece în perioada de după anexare (1812) limba română nu era utilizată în sferile sale substanțiale de funcționare, fiind strămtorată și în cele din urmă substituită de cea rusă, a degradat. Ea depindea direct de glotopolitica guvernului țarist. Stagnarea ei evolutivă se explică și prin faptul că funcționarii ruși nu cunoșteau româna, iar băștinașii nu înțelegeau rusa. Vorbind de textele oficiale românești, tipărite în acest răstimp la Chișinău, cercetătoarea Lidia Colesnic-Codreanca are perfectă dreptate când conchide că „actele oficiale tipărite în limba română în Basarabia secolului al XIX-lea denotă o realitate sau, mai degrabă, o tendință lingvistică : de dialectizare a limbii române, de apropiere a ei de limba rusă, după cum erau intențiile glotopoliticii rusești” [10, p. 189].

Indiferent de faptul dacă textele oficiale erau traduceri sau scrieri originale, vocabularul lor era sărac, poluat cu tot felul de rusisme, majoritatea neadaptate la limba română. Exemplele ce urmează, spicuite la întâmplare din actele administrative ale vremii [11, 12] sunt suficient de concludente. Cităm câteva dintre cele mai frecvente: *ceastnik* „șef al poliției unui sector orășenesc”, *cilen* „membru”, *cniga* „registru”, *dellă* „dosar”, *donesenie* „pâră”, *collejschii assesor* „funcționar de clasa a VIII-a”, *collejschii sovetnic* „funcționar de clasa a VI-a”, *gorodnicii* „primar”, *ministerstvă* „minister”, *moldavschii stol* „biroul moldovenesc”, *nadel* „lot de împroprietărire”, *nacealnik* „șef”, *nacialistvo* „ocârmuire”, *oblastea* „regiune”, *Oblastia Bessarabii* „Regiunea Basarabia”, *ostanofcă* „întrerupere”, *perepis* „recensământ”, *predlojănie* „propunere”, *predpesanie* „prescripție”, *prisustvie* „instituție publică”, *pocitovaia cantora* „oficiul poștal”, *poșlinile tamojnii* „taxe vamale”, *rasporeajănia nacealstvei* „dispoziția ocârmuirii”, *slujitel* „slujbaș”, *sovetnik* „consilier”, *statschii sovetnic* „rang civil”, *upravă* „comitet executiv”, *Verhovnii Sovet* „Consiliul Suprem”, *zasedatel* „membru ales” etc. Mulțimea magistraților și funcționarilor ruși ce au invadat administrația, judecătoria și poliția locală au avut grijă să rusifice, să schilodească și frumoasele patronime românești. Compară: Ioan *Badăcov* (Bădică), Andrei *Cebanov*, Ioan *Chirilov*, Ioan *Dicesculov*, Vasile *Gheorgheianov*, Chiril *Grachilov*, Iacob *Godina*, Gheorghe *Groppa*, Petru *Ignatiev*, Vasile *Lozanov*, Andrei *Delev* (Deliu), Alexandru *Cononov* (Cunună) etc.

În fine, administrația rusească instalată în Basarabia în cei 106 ani de ocupație avea un caracter colonial, antiromânesc și a servit interesele Imperiului țarist în scopul promovării politicii sale în Balcani. Pentru atingerea acestui scop țarismul a urmărit să transforme teritoriul răpit într-o provincie specific rusească, a promovat o politică antiromânească de rusificare forțată a ținutului, de deznaționalizare a elementelor autohtone românești.

3. Colonizarea violentă a Basarabiei cu populație alogenă

După ce s-a văzut stăpână pe noul teritoriu acaparat, Rusia a și început colonizarea lui cu străini aduși din largul lumii în scopul de a schimba structura demografică a populației, de a transforma populația majoritară românească în minoritate națională, de a înveșnici dominația rusă pe această bucată de pământ bogat și roditor. Prin colonizarea masivă a provinciei țarismul a reușit să modifice structura etnică a populației Basarabiei. Astfel, dacă în 1817 – 95 % din populația regiunii o alcătuiau românii băștinași, apoi în 1897 numărul acestora constituia numai 47,58 % sau cu 47,42 % mai puțin decât în 1812 [13, p. 3]. După calculele cercetătorului științific Dinu Poștarencu, în 1887 în Basarabia locuiau 8,05 % de ruși, 19,62 % de ucraineni, 11,79 % de evrei, 2,88 % de turci, 5,33 % de bulgari, 3,11 % de germani, 47,58 % de români basarabeni și 1,10 % de alte etnii [14, p. 15].

Pentru a consolida mai mult regimul de ocupație în gubernie, guvernul de la Petersburg a majorat considerabil numărul coloniștilor ruși, ucraineni, cazaci. Imediat după sfârșitul războiului cu Turcia (1806-1812) guvernul țarist formează din cazacii ucraineni, izgoniți de Ecaterina II de pe pământurile lor, coloniile semimilitare *Acmonghit*, *Volontiri*, *Starocazacie*, *Nicolaevca*, *Constantinovca*, *Mihailovca*, *Petrovca* cu o populație de 11 488 de oameni. În 1826 au fost strămutați în Basarabia 20 000 de țărani din guberniile Cernigov, Poltava, Oriol, Kursk, Kaluga, Tambov și Reazani. Afară de coloniștii organizați, aici veneau și se stabileau o mulțime de vagabonzi, pușcăriași, dezertori, fugari. Fenomenul dat s-a intensificat până într-atât, încât administrația rusă era nevoită să-i prindă și să-i trimită (în Rusia) de unde au venit.

Politica de colonizare și rusificare se realiza prin împărțirea pământului ce aparținea țăranilor băștinași nobililor ruși și celor rusificați, fideli ocârmuirii ruse. Țarismul s-a manifestat foarte darnic față de coloniști. Numai în 1812-1835 au fost puse la dispoziția veneticilor 300 500 de desetine de pământ. Iată câteva nume: contele Karl Nesselrode a primit 10 000 de desetine, generalul Mihail Roler – 3 000, consilierul de stat Constantin Katakazi – 6 000, moștenitorii generalului Kornilovici – 6 000, generalul Ivan Sabaneev – 10 000, principele Volkovski – 10 000, colonelul Karanin – 25 000, generalul Alexandr Benkendorf – 28 000, colonelul Afanasiev – 7 000 de pământ arabil [15, p. 166-168].

În același timp le-au fost create și alte înlesniri: scutirea de impozite și de serviciul militar, sume mari de bani și materiale de construcție pentru noile case. Colonizarea și privilegiile n-au putut să nu lovească în populația română băștinașă. Sub pretextul lipsei de pământ agricol în Basarabia, guvernul rus ademenea cu diferite facilități [16, p. 66] zeci de mii de familii țărănești nevoiașe, pentru a coloniza cu ele regiunile sălbatice, sterpe, insalubre din Caucaz, Amur, Usuriisk și din alte regiuni ale imperiului.

Colonizarea cu străini a împetriștat sudul Basarabiei cu o mulțime de localități cu denumiri eterogene. Firește, cele mai frecvente sunt de origine slavă. Avem în vedere, în primul rând, denumirile rusești ca: *Kamceatka*, *Krasnoe*, *Dubovka*, *Balka*, *Malo-iaroslaveț*, *Molodovo*, *Nikolaevka*, *Novorossiiskaia*, *Novo-Troițkoe*, *Petropalovskaia*, *Plahtievka*, *Russkaia Ivanovka*, *Tucikov*, *Semionovka*, *Starokazacie*, *Uspenskoe*, *Vedenskoe*, *Vișiniovka*, *Voznesenskoe*, *Zadunaevka*, *Zviodocika* etc.

Procesul de rusificare s-a răsfrânt negativ și asupra toponimelor autohtone, tradiționale. Regimul țarist căuta prin acest procedeu să rupă legătura cu denumirile tradiționale bătrânești, substituindu-le cu nume rusificate, schilodite, mutilate. Și aici nu ducem lipsă de exemple: *Bairamcea* a devenit *Nicolaevka-Novorossiskaia*, *Gura-Roșa* a fost rebotezată în *Roșanskaia Rosa*, *Bebei – Volontirovca*, *Alexândreni – Alexandrovca*, *Românești – Romanovca*, *Tabac – Bolgrad*, *Vădeni – Moldovca* etc.

De asemenea în dauna denumirilor locale erau oficializate denumirile turcești. Comp.: *Cetatea Albă – Akkerman*, *Oblucița – Ismail*, *Tighina – Bender*, *Frumoasa – Kagul* etc.

Prin schimbarea denumirilor teritoriale din provincie, regimul acvilei bicefale urmărea să șteargă orice urmă a caracterului național românesc din Basarabia. Chiar și toponimele de origine turco-tătare erau rusificate. Astfel, *Erdec-Burno* a fost transformat în *Utkonosovka*, *Hagi-Kurda* a căpătat denumirea *Kamâșovka* etc.

Dar, toate strădaniile țariste de a schimba structura etnografică a provinciei prin colonizare și rusificare nu prea a dat rezultatul dorit. Chiar dacă a scăzut, ponderea populației moldovenești rămâne prioritară. Conform datelor recensământului populației Basarabiei din 1897 moldovenii reprezintă 47,58 %, ucrainenii 19,62 %, iar rușii 8,05 %. Mai amplu vezi: *Tabelul 2*.

Tabelul 2. Structura etnică a populației Basarabiei conform recensământului din 1897 (în %, potrivit sursei)

Etnia	Populația totală	Populația urbană	Populația rurală
Ruși	8,05	24,42	5,12
Ucraineni	19,62	15,75	20,31
Bieloruși	0,13	0,12	0,13
Polonezi	0,6	2,1	0,34
Bulgari	5,33	3,94	5,58
Moldoveni	47,58	14,16	53,55
Germani	3,11	0,72	3,54
Țigani	0,45	0,15	0,5
Evrei	11,79	37,18	7,25
Turci	2,88	0,12	3,38
Alte etnii	0,46	1,34	0,3

Sursa: Apud Dinu Poștarencu. *Destinul românilor basarabeni sub dominația țaristă*. Chișinău: CEP USM, 2012, p. 394-395.

4. Consecințele anexării bisericii basarabene la Sinodul rus

Îndată după anexare biserica basarabeană a fost scoasă ilegal de sub jurisdicția Mitropoliei Moldovei, sub care se afla, și alipită, contrar oricărei legi canonice, de Biserica Ortodoxă Rusă. Era firesc ca noua episcopie a Chișinăului și Hotinului în frunte cu ierarhul

mitropolit Gavriil Bănulescu-Bodoni, subordonată Sf. Sinod din Petersburg, să capete o organizare bisericească rusească. De la început eparhia se conducea după obiceiurile locale, întrucât nu sunt contrare legilor civile și bisericești ruse. Astfel, la 31 ianuarie 1813 s-a deschis Seminarul Teologic din Chișinău (deși cu profesori ruși și ucraineni); în 1814 Sinodul a aprobat deschiderea pe lângă eparhie a unei tipografii, dar cu multe restricții (tipărirea cărților bisericești după edițiile de la Moscova „cu litere chirilice rusești”); în 1817 (sub conducerea nemijlocită a mitropolitului Gavriil) s-a tipărit la Petersburg *Noul Testament*, iar în 1819 *Biblia* întreagă, în românește, difuzate în Basarabia, în Moldova din dreapta Prutului, dar și în Țara Românească.

După moartea mitropolitului Gavriil (30 martie 1821) scaunul arhiepiscopal din Basarabia a fost ocupat numai de ierarhi ruși și ucraineni, care aveau misiunea să proslăvească țarii ruși, Sfântul Sinod, să-i rusifice pe băștinași, să propage politica colonială totalitară a țarismului. Necunoscând limba majoritarilor autohtoni, ei nu puteau să aducă în biserică cuvântul lui Dumnezeu în românește. Procesul de rusificare a luat amploare mai ales în 1871, când scaunul arhiepiscopal din Basarabia a fost ocupat de Pavel Lebedev „unul din cei mai înverșunați dușmani ai neamului românesc” [17, p. 35]. În cei 11 ani de episcopat „a trudit” la rusificarea brutală a bisericii. Chiar din primele zile după ce s-a văzut înscăunat în funcția de arhiepiscop al Chișinăului a reușit să impună ca toată corespondența bisericească, precum și toate registrele și actele civile să fie scrise numai în rusește; a poruncit ca în toate bisericile și mănăstirile în care până atunci serviciul divin se făcea în moldovenește să se slujească în slavona bisericească și moldovenească; totodată a dispus ca în toate mănăstirile, pe lângă strana moldovenească, să se facă și câte una rusească, iar în fiecare mănăstire să fie înființată și câte o școală rusească, obligându-i până și pe călugării bătrâni să învețe limba rusă. Desigur, această măsură nu era pe placul călugărilor, „fraților mai mari”, numiți de cucernicul Pavel „inculți, grosolani, necunoscători ai limbii rusești și dușmănoși învățământului rusesc” [18, p. 28]. Pentru a alunga preoțimea moldovenească din lăcașurile sfinte, înaltul prelat a modificat până și parohiile, reducându-le numărul. A reușit în felul acesta să închidă peste 300 de biserici [19, p. 236]. În urma acestui fapt a expulzat din eparhie o mulțime de clerici români, care nu „înțelegeau” să se lepede de limba lor strămoșească [20, p. 224-230]. Iată cum este descrisă această grosolană atitudine de Ion Nistor: „Călugări și preoți octogenari, gârboviți în slujba altarului dumnezeiesc, propovăduitori ai dragostei și bune înțelegeri între oameni, erau izgoniți ca niște slugi rele și necredincioase de la altarul Dumnezeului părinților noștri, pentru că nu înțelegeau să-l proslăvească în altă limbă, decât în cea strămoșească, plăcută lui Dumnezeu și îngerilor din cer” [21, p. 234].

Nu putem trece cu vederea nici actul de vandalism fără pereche al lui Pavel Lebedev, când și-a permis să ardă toate cărțile de cult religios, tipărite în limba română. Despre acest act barbar și fără precedent cunoscutul savant și jurnalist rus Nicolai Durnovo relatează: „Toate cărțile sfinte de pe la bisericile moldovenești, tipărite cu litere chirilice în limba română, au fost depuse la mitropolia din Chișinău, unde arhiepiscopul Pavel, în curgere de 7 ani, le-a ars, încălzind cu ele mitropolia. Acest act de vandalism și fără pereche aparține domeniului istoriei” [22, p. 7].

În sfârșit, mai adăugăm că în timpul pastoratului său n-a ieșit de sub teascurile tiparniței duhovnicești nicio carte bisericească în limba română. Mai mult, el a interzis apariția publicației periodice *Buletinul eparhiei Chișinăului*, care fusese editată în două limbi (rusă și română) în intervalul 1867-1871.

Și urmașii lui Pavel la scaunul arhiepiscopal al Basarabiei (cu unele mici excepții) au continuat procesul de rusificare, promovat de predecesorul lor. Astfel, arhiepiscopul Serghie (1882-1891) a închis tipografia eparhială. Arhiepiscopul Serafim Ciceagov (1908-1914), fost colonel în armata țaristă, s-a aflat într-un conflict permanent cu clerul basarabean. El avea grijă să le amintească slujitorilor altarului bisericesc că „Basarabia și poporul moldovenesc sunt pământ și populație de guvernământ rusesc. De aceea trebuie să urmărească scopurile statului și unificarea popoarelor prin limba rusească” [23, p. 104]. Având misiunea din partea Sinodului de a stăvili curentul național moldovenesc ce se accentuase atunci în Basarabia, episcopul Serafim scria în 1910 într-un raport ober-procurorului Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse, m.s. Luchianov: „Lupt împotriva partidei separatiștilor care vrea să-i învețe pe moldoveni limba română literară” [24, p. 46]. Activitatea antiromânească a episcopului Ciceagov s-a sfârșit dezastruos pentru biserica basarabeană. De fapt, în timpul său a luat naștere mișcarea religioasă de la Balta sau inochentismul – mișcare ce a pus începutul descompunerii vieții eparhiale rusești din Basarabia. În fine, trebuie spus că în pofida măsurilor drastice de rusificare a lăcașurilor sfinte din provincie, oficialitățile rusești n-au izbutit să omoare tradiția veche din biserica românească, să stingă candela aprinsă a creștinilor basarabeni.

5. Suprimarea învățământului românesc în anii de ocupație

În istoriografia rusă din perioada țaristă, precum și din cea sovietică s-a vehiculat ideea falsă că pe teritoriul răslușit de Imperiul rus, n-ar fi existat până în 1812 instituții publice de învățământ. Contrar acestei idei eronate investigațiile cercetătorilor contemporani [25] au demonstrat că în Basarabia până la anexare au existat mai multe școli domnești, parohiale și laice, unele dintre ele funcționând până la mijlocul secolului al XIX-lea. De asemenea, a avut o răspândire largă învățământul particular și familial, frecvent în special în sate, îndeosebi în mediul slujitorilor bisericești. După cum afirmă cercetătorul Nichita Adălinoaiei, „vechile școli domnești n-au fost redeschise nici la Chișinău, nici în celelalte localități, unde funcționase cu intermitențe până la 1806, deoarece administrația rusă urmărea să-și creeze școli proprii, să ducă la deznaționalizarea populației românești” [26, p. 34].

Îndată după 1812 noua stăpânire țaristă a desființat aproape toate școlile „vechi” românești, substituindu-le cu cele de tip rusesc. În primele decenii după anexarea la Rusia procesul de instruire și educație continua să se desfășoare în limba română, de regulă, în școlile rurale organizate din inițiativa preoților. Autoritățile țariste urmăreau ca din primele școli ale învățământului elementar de stat deschise în Basarabia, să fie folosite

toate mijloacele „pentru a-i învăța pe locuitorii acestei regiuni recent anexată limba comună a Imperiului” [27, p. 47] și nicidecum limba națională. Româna a funcționat în școlile laice basarabene nu ca limbă de instruire, ci a fost utilizată numai în scopul predării și învățării limbii ruse de către elevii băștinași. Afară de aceasta, drept urmare a politicii de rusificare promovate de către oficialitățile țariste, în 1866-1867 limba română a fost exclusă din sistemul de stat de învățământ, simultan au fost reduse în mod considerabil numărul școlilor bisericești și laice. În 1912 erau în Basarabia 1 709 școli primare, dintre care niciuna singură în limba română. În opinia istoricului Ion Nistor „o anomalie mai mare și o nedreptate mai strigătoare la cer nici că se poate ca aceea de a opri copiilor de a învăța în limba lor și de a se ruga lui Dumnezeu în limba părinților lor” [28, p. 254-255].

După 1867 Rusia nu a deschis nicio școală românească, dimpotrivă, cele care mai funcționau până atunci au fost închise, în același timp li s-a permis nemților, bulgarilor și evreilor să-și deschidă școlile lor naționale. N-au avut sorți de izbândă nici nenumăratele tentative ale unor nobili și intelectuali basarabeni [29, p. 28-66], care cereau de la diriguitorii de la Sankt Petersburg menținerea ca obiect de studiu a limbii române în sistemul de învățământ public din Basarabia [30, p. 207-216]. De asemenea, a fost neglijat în timpul dezbaterilor din Duma de Stat proiectul de lege privind școlile primare, când românii basarabeni nu li s-a permis să aibă școlile lor. Cu o majoritate de voturi ale lui Krupenski, Purișchevici, Ghepețki, Șoltuz și alții Duma le-a refuzat basarabenilor dreptul la învățământ în limba maternă [31, p. 48-49]. De abia în 1917 la intervenția Comisiei Școlare Moldovenești limba română a fost inclusă în programa învățământului laic.

Autoritățile ruse erau interesate să-i mențină pe românii basarabeni în ignoranță și analfabetism, manifestând totodată o grijă mare pentru instruirea tinerei generații de coloniști. Bunăoară, în 1853 în satele din județul Chișinău existau numai 13 școli pe lângă biserică, iar în toată Basarabia – doar 159 de asemenea școli ce cuprindeau 1 279 de băieți și fete. Ei învățau carte sub îndrumarea vreunui preot sau diacon pentru o taxă de 50 cop. pe lună, anumite provizii și munci pe pământurile bisericești. În timp ce în coloniile bulgare, nemțești sau în stanițele căzăcești școlile se aflau în clădiri speciale, unde pe copii îi instruiu învățători cu studii respective. În 24 de școli nemțești, profesau pedagogia 24 de învățători, care instruiu 45 677 de elevi. În coloniile bulgare erau 23 de școli cu 24 de învățători și 494 de elevi. Evreii aveau în vremea ceea 122 de școli cu 1 957 de elevi. La românii basarabeni un elev revenea la 394 de persoane, pe când la nemți, bulgari sau evrei – unul la 21 de persoane [32, p. 6]. Și mai gravă era situația în școlile medii, în care românii basarabeni erau lipsiți de dreptul de a învăța în ele.

În școlile ruse din provincie aproape tot corpul didactic era recrutat numai din elementele velicoruse sau rusificate. Cei mai mulți dascăli erau veniți din alte gubernii. Ei nu cunoșteau limba română, erau lipsiți de cele mai elementare forme metodice

de predare, iar pentru a-i face pe copiii să învețe mai bine, foloseau „bățul și nuiua”. Elevii români erau adesea terorizați de unii din acești dascăli șovini și de elevii ruși.

În această ordine de idei, par destul de concludente amintirile lui N. Durnovo, fost ministru al educației din imperiu, despre un învățător, care a venit într-un sat de moldoveni să învețe copiii limba rusă. „Când mă podideau câteodată amintirile, îmi apare una dintre ele, cea mai plăcută pentru mine: o grămadă de copii într-un sat moldovenesc de pe malul Nistrului, – aceste flori pământene ale Basarabiei, – ieșind de la școală scufundați în lumina soarelui, jucându-se și gângurind românește, pe când învățătorul lor, un tânăr idealist rus, venit de curând în Basarabia, îmi povestește cu lacrimi în ochi ce durere îl cuprinde: «doar asta e ca și cum m-aș fi dus în Spania să-i învăț pe copiii de acolo rusește. M-am văzut silit să-nvăț, mai întâi, eu însumi moldovenește».

Și bietul apostol al ministerului rus de învățământ a început deodată să-mi spună vesel niște zicători și cântece moldovenești la auzul cărora toți copiii au alergat, cei doi ruși ascultând cu bucurie și mândrie pe elevul lor comun! Un băiețel mic, dar serios a vrut să-l corecteze pe învățător, dar l-au oprit colegii săi. Atunci i-am dat voie să vină la mine, l-am sărutat și l-am rugat să-mi spună ce observații și corectări voia să facă. Și ne-a dat acest băiețuș o lecție bună mie și învățătorului. El a făcut să ni se descopere niște legi firești ale limbii române populare. El avea în căpușorul lui o întregă lume națională, lume pe care noi n-o cunoaștem, lume, care în limba lui de copil, era atât de frumoasă și care avea să dispară în Basarabia din vina noastră.

Atunci am înțeles eu păcatul acela imens care se face în Rusia privind pământul basarabean (...). Acum, când îmi amintesc de băiețelul acela, mă așez la masă și scriu pentru a mia și una oară că Basarabia trebuie să fie românească” [32].

Cu toate obstacolele țarismului cei mai destoinici tineri basarabeni răzbăteau totuși să-și continue studiile la universitățile din Odesa, Kiev, Harkov, Dorpat (Iuriev), Moscova, Petersburg și mai rar la Iași și București. După absolvire ei pătrundeau cu greu în instituțiile de stat din Basarabia. Cei mai mulți trebuiau să se expatrieze în Polonia, Țările Baltice, Ucraina, Caucaz sau chiar la Petersburg și Moscova. Acei care nu se supuneau cerințelor regimului țarist erau transferați în alte regiuni ale imperiului sau emigrau peste hotarele lui. Astfel, dintre cele mai strălucite figuri ale neamului românesc din Basarabia au emigrat: Bogdan P. Hasdeu, Zamfir Ralli-Arbore, Constantin Stere, N. Zubcu-Codreanu, Gheorghe Madan, Gavriil Musicescu, Ion Costin, Alexandru Averescu etc.

În serviciul rusificării românilor basarabeni era pusă și Biblioteca publică din Chișinău, înființată în 1832, ce număra în 1899 peste 20 000 de volume, dintre care niciunul în limba română.

6. Nivelul redus de instruire al românilor basarabeni

Starea deplorabilă a sistemului de învățământ din Basarabia sub dominația țaristă n-a putut să nu influențeze negativ asupra nivelului științei de carte în rândul românilor basarabeni. Către 1895, din toată populația Basarabiei de 1 935 412 de oameni erau

știutori de carte 26,2 %, constituind unul din cele mai ridicate procente de analfabetism din Europa. Nu mai puțin de 82 % dintre bărbați erau neștiutori de carte, iar în rândul femeilor procentul se ridica la 96 %. În comparație cu celelalte etnii, populația românească avea cel mai mare număr de analfabeți (cu excepția Țiganilor care erau neștiutori de carte 98,2 %). Doar 10 % dintre bărbați și doar 2 % dintre femei de origine românească știau să citească și să scrie, în timp ce în rândul coloniștilor germani procentul știutorilor de carte era de 63 % (atât la bărbați, cât și la femei), al coloniștilor polonezi de 55 % la bărbați și 53 la femei, iar 49 % din populația masculină evreiască era știutoare de carte, în vreme ce la populația feminină procentul se ridica la 24 % [34, p. 523-528]. Mai detaliat vezi: *Tabelul 3*.

Tabelul 3. Știința de carte a etniilor din Basarabia conform recensământului din 1897 (în %)

Etnia	Sex masculin	Sex feminin
Ruși	39,9	21,1
Ucraineni	15,3	3,1
Bieloruși	42,3	11,5
Polonezi	55,6	52,9
Bulgari	31,4	6,4
Moldoveni	10,5	1,7
Germani	63,5	62,9
Țigani	0,9	0,9
Evrei	49,6	24,1
Turci	21,1	2,4
Alte etnii	56,0	8,1

Sursa: Apud Dinu Poștarencu. *Destinul românilor basarabeni sub dominația țaristă*. Chișinău, 2012, p. 418-419.

Așadar, cu toate măsurile drastice întreprinse de guvernul țarist procesul de rusificare și lichidare a sistemului de învățământ românesc din Basarabia nu a izbutit completamente. Dacă în orașe, cu populație eterogenă, s-a reușit doar parțial, apoi în satele moldovenești populația de rând refuza să însușească limba rusă. Această formă de rezistență împotriva regimului de ocupație a determinat, în linii mari, nereușita politicii de rusificare a școlii românești din Basarabia.

Concluzii

Acestea fiind spuse, rămâne să adăugăm că în cei 106 ani de stăpânire rusească a Basarabiei guvernul țarist n-a făcut nimic pentru populația românească și dezvoltarea ei culturală. În urma colonizării forțate și a rusificării brutale, provincia încorporată

cu violență în cadrul imperiului a suportat indubitabil și unele schimbări. Prin politica sa de deznaționalizare ocârmuirea țaristă a izbutit să interzică limba română din toate instituțiile, din școală și biserică, a reușit să rusifice parțial orașele, o parte din boierime și preoțime, dar n-a obținut să-și realizeze planurile în măsura dorită, în special, în localitățile rurale, unde țăranii fiind lipsiți de școli în limba maternă și de posibilitatea de a se ruga lui Dumnezeu în limba strămoșilor, au opus rezistență și nu s-au transformat în velicoruși. Astfel stând lucrurile, noua gubernie Basarabia nu s-a contopit cu Rusia, n-a fost asimilată de imperiul moscovit din cauza deosebirilor de concepție dintre populația rusească din imperiu și cea românească cu datinile, obiceiurile străbune și limba sa maternă diferită.

Totodată considerăm că nu este de prisos să reamintim cititorului nostru contemporan că „în patru secole, turcii păgâni nu au putut săvârși în Moldova și Valahia atâtea mișelii, câte au făcut pravoslavnicii ruși în Basarabia, timp de 106 ani (...) dacă turcii ne-au prădat rodul muncii noastre, dacă ei ne-au impus birul sângelui nostru, rușii nu s-au mulțumit numai cu aceasta, ci au căutat să ne pângărească sufletul, să ne batjocorească limba și să ne omoare însăși ființa noastră etnică” [35, p. 3]. Cam acesta ar fi în general adevărul istoric privind rusificarea Basarabiei sub dominația țaristă (1812-1918).

Referințe bibliografice

1. Karl Marx. *Însemnări despre români*. Texte, manuscrise inedite. București: Editura Academiei, 1964, p. 106.
2. Friedrich Engels. *Politica externă a țarismului rus*, în K. Marx, Fr. Engels. *Opere*, vol. 22. București: Ed. Politică, 1965, p. 13.
3. Anton Crihan. *Drepturile românilor asupra Basarabiei după unele surse rusești*. Editura Eminescu, 1995, p. 40.
4. Dinu Poștarencu. *Destinul românilor basarabeni sub dominația țaristă*. Chișinău: CEP USM, 2012, p. 10.
5. Citat după: Dinu Poștarencu: *Eliminarea, în 1828, a limbii române din sistemul administrativ al Basarabiei*, în „Limba română” [Chișinău], 2012, nr. 5-6, p. 81.
6. Dinu Poștarencu. *Destinul românilor basarabeni...*, p. 114.
7. Anton Moraru. *Instaurarea forțată a administrației țariste în Basarabia*, în „Literatura și arta”, nr. 5 (3466), 2 februarie 2012, p. 3.
8. А. Крупенский. *Краткий очерк о бессарабском дворянстве. 1812-1912*. С. Петербург, 1912, p. 17.
9. T. Boga. *Lupta pentru limba românească și ideea unirii la românii din Basarabia după 1812*. Chișinău: Tipografia Eparhială „Cartea Românească”, 1932, p. 33.
10. Lidia Colesnic-Codreanca. *Aspecte sociolingvistice în acte românești din Basarabia sec. al XIX-lea*, în „Omagiul Nicolae Raevschi”. Chișinău, 2010, p. 189.
11. Paul Mihail, Zamfira Mihail. *Acte în limba română tipărite în Basarabia (1812-1830)*. București, 1933.

12. Paul Mihailovici. *Tipărituri românești în Basarabia de la 1812 până la 1918*. București, 1940.
13. Anton Moraru. *Colonizarea forțată a Basarabiei cu populație străină*, în „Literatura și arta”, nr. 6 (346), 9 februarie 2012, p. 3.
14. Dinu Poștarencu. *Contribuții la istoria modernă a Basarabiei*. Chișinău, 2009, vol. II, p. 55.
15. *Basarabia și basarabenii*. Chișinău, 1991, p. 166-168.
16. Pamfil Șeicaru. *La Roumanie*. Madrid, p. 66.
17. Ștefan Ciobanu. *Cultura românească în Basarabia sub stăpânirea rusească*. Chișinău, 1923, p. 35.
18. *Труды Бессарабского Церковного Историко-Археологического Общества*. Кишинёв, вып. VI, p. 28.
19. *Труды Бессарабского Церковного...*, p.236.
20. Nicolae Popovschi. *Istoria bisericii din Basarabia în veacul al XIX-lea sub ruși*. Chișinău, 1931, p. 224-230.
21. Ion Nistor. *Istoria Basarabiei*. Chișinău: „Cartea Moldovenească”, 1991, p. 237.
22. Н. Дурново. *Русская панславистская политика*. Москва, 1908, p. 7.
23. Citat după: Anton Crihan. *Drepturile românilor asupra Basarabiei după unele surse rusești*: Editura Eminescu, 1995, p. 104.
24. Citat după: *Adevărul istoric în chestiunea Basarabiei*. Berlin, 1924. Editura Evenimentul, p. 46.
25. A se vedea: Dinu Poștarencu. *Destinul românilor basarabeni...*, p. 151-246; A. Eșanu. *Contribuții la istoria culturii românești* (Moldova medievală). București, 1997, p. 338-378; Gh. Negru. *Școala țaristă – instrument de rusificare a românilor din Basarabia* (a doua jumătate a secolului al XIX-lea), în „Destin românesc”, 1996, nr. 1, p. 38-52; N. Adăniloiaie. *Învățămintul în sudul Basarabiei între anii 1857-1878*, în „Revista de istorie a Moldovei”. Chișinău, 1993, nr. 4, p. 33 etc.
26. N. Adăniloiaie. *Op. cit.*, p. 34.
27. И. Халиппа. *Очерк народного образования Бессарабии в первой половине XIX-го века*, în „Труды Бессарабской губернской ученой архивной комиссии”. Кишинев, 1901, t. II, p. 47.
28. Ion Nistor. *Op. cit.*, p. 254-255.
29. Lidia Colesnic-Codreanca. *Limba română în Basarabia (1812-1918)*. Studiu sociolingvistic pe baza materialelor de arhivă. Chișinău: Museum, 2003, p. 28-66.
30. Dinu Poștarencu. *Destinul românilor basarabeni...*, p. 207-216.
31. Citat după: *Adevărul istoric în chestiunea Basarabiei*, p. 48-49.
32. Sava Melega. *Distrușterea populației românești din Basarabia și Bucovina și colonizarea acestora*, în „Literatura și arta”, 29 iunie 1995, p. 8.
33. Н. Дурново. *Op. cit.*
34. Z. C. Arbore. *Basarabia secolului al XIX-lea*. Chișinău, 2001, p. 523-528.
35. Ion G. Pelivan. *Basarabia de sub oblăduirea rusească*. București, f. a., p. 3.

Marcu GABINSCHI
Institutul de Filologie al AȘM
(Chișinău)

**FORMEAZĂ OARE ARTICOLUL
O CLASĂ DE CUVINTE
(o „parte de vorbire”?)***

Abstract. The author's argumentation, expounded mostly as a series of objections to C. Dimitriu and in support of other Romanian linguists, is aimed at showing the article (unlike prepositions, conjunctions etc.) having the necessary traits of a categorial marker of a word form of which it is eo ipso a part, hence not being a word itself. Sometimes this is evident (as in case of the adjacent Balkan, Scandinavian, Basque and other post-position or of the Hebrew pre-position), sometimes, however, it is a part of a non-evident split word form, cf. the English split infinitive, a subclass of German verbs etc. (as in West Germanic and West Romance), but always nothing more than a categorial marker.

Finally, C. Dimitriu's denying the existence of the category of definiteness in Romanian is also strongly criticized.

Keywords: word, word form, category, marker, adjacent, split.

I

Părerea noastră în problema abordată aici este că articolul hotărât sau nehotărât, fiind exponentul categoriei determinării (deși, pe cât ne e cunoscut din propria experiență și din descrierile lingvistice, de cele mai dese ori el exprimă și alte categorii, dar tot doar categorii, nu altceva), este exponent categorial. Aceasta înseamnă că prin el își exprimă categoriile alte cuvinte ale limbii date, care fără el nu ființează ca atare, dar ale căror forme (logoforme) pot apărea și fără el ca element material, ceea ce se consideră ca articolul zero. Despre acesta de la urmă, se înțelege, nu se poate pune problema, dacă e posibil în vorbire neînsoțit de alt fonocomplex, însă articolele exprimate în mod material niciodată nu apar fără acele fon- (resp. morfocomplexe) al căror grad de determinare îl exprimă. De acum acest fapt pune problema, dacă articolele sunt părți ale altor cuvinte (resp. ale altor logoforme) sau cuvinte (resp. logoforme) aparte.

Și aici împotriva calității articolelor ca exponenți categoriali, adică în favoarea caracterului lor ca niște cuvinte aparte, ca un argument se aduce faptul că și prepozițiile și conjuncțiile nu pot (decât cu rare excepții) să fie prezentate de enunțuri eliptice

* Prima variantă a acestei lucrări a fost trimisă în 2010 după invitație la Sankt-Petersburg, unde a fost mai întâi pierdută de către editori și pe urmă restabilită, dar în formă prescurtată și urmând să apară acolo în altă culegere, nu în aceea pentru care era destinată inițial, iar autorul neputând afla până acum care a fost soarta lucrării de mai departe. De aceea a găsit de cuviință să-și publice lucrarea, în variantă completată și adusă la zi, la Chișinău.

aparte în vorbirea neîngrijită, adică nu pot să apară fără alte cuvinte, dar practic nimeni nu se îndoiește de statutul lor ca niște cuvinte din două clase ale acestora (două „părți de vorbire”).

Se pune deci problema: de ce să nu fie și articolul considerat o „parte de vorbire”, cum se practică din timpul întemeietorilor tradiției gramaticale cu ale cărei noțiuni operăm de mai bine de două mii de ani? Analogia de care e vorba, adică incapacitatea de a constitui enunțuri aparte, este într-adevăr reală, deci este o însușire comună a articolelor, a prepozițiilor și a conjuncțiilor. Și totuși, ea este și parțială, deoarece între primele, pe de o parte, și cele de-al doilea, pe de altă parte, există și o deosebire radicală: doar primele sunt considerate (și de către cei ce le atribuie caracter de cuvinte aparte, deci formând o „parte de vorbire” de sine stătătoare) purtători doar ai sensului categorial, ceea ce nu este cazul prepozițiilor și conjuncțiilor¹, deosebire pe care o vom explicita mai jos.

Aderând la punctul de vedere despre articole ca flexiuni categoriale, nu cuvinte aparte, pornim de la definiția noastră a categoriei morfologice bazată pe deintuitivarea acestei noțiuni, așa cum e înțeleasă ea în mod implicit în lingvistică.

Această definiție am încercat s-o dăm pentru prima dată în 1972 [1, p. 9-45], revizuiind mai târziu, cu trecerea anilor unele puncte din procedeele de identificare, a cărei variantă mai târzie a fost propusă în 1980 [3, p. 5-22, 177-211], variantă ce necesită, cum e și natural, după atâția ani, și ea unele rectificări. Ultimul rezumat al identificării noastre a morfocategoriei a fost dat în 2003 [4, p. 281-282]². Trimițând cititorul la identificările indicate (în special la cele din 1980 și 2003), nu le repetăm aici în întregime, ci relevăm pentru prezentul caz, următoarele două metaindicii ale morfocategoriei:

Metaindiciul nr. 2: Morfocategoria are un număr limitat (strict finit) de termeni și un număr nelimitat (infini) de purtători. De exemplu, despre o limbă se știe câte genuri, numere, cazuri, timpuri, moduri, persoane

¹ Avem în vedere doar categoria morfologică în sens strict, adică un indiciu de opunere reciprocă a morfocomplexelor, identificate pe urmă ca logoforme, caracterizat singur printr-un număr finit de metaindicii, nu și întrebuintarea, lipsită de orice sens definit, a cuvântului „categorie” (de ex., „categoria substantivului”, „categoria infinitivului”, „categoria propoziției”, „categoria limbii și a dialectului” ș.a.m.d.), ceea ce este extrem de contraproductiv când se pune problema identificării claselor de cuvinte tocmai pornindu-se de la categoriile în sens strict. Despre viciile (din nefericire, adânc înrădăcinate) ale acestei practici vezi [1, p. 9; 2, p. 70 urm.]. Viciile de care e vorba fiind practic de neînlăturat, nu degeaba ne-am pronunțat nu odată pentru introducerea termenului univoc „morfocategorie” (și dacă spunem pentru scurtime, acolo unde e clar despre ce e vorba, doar „categorie”, avem în vedere tocmai acest sens).

² Ce e drept, și acolo e necesară o rectificare la metaindiciul obligativității în afara acordului, aceasta neexistând pe cât am putut observa, în cazurile de interșanjabilitate, de exemplu, între indicativul și condiționalul rusesc, între formele de relatare directă și indirectă din limbile turcice, din bulgară, macedoneană și meglenită, între neutrul și admirativul din albaneză ș.a. Pentru astfel de cazuri se introduce următoarea extensiune: se socot obligatorii acei exponenți primar-neobligatorii, care apar numai deocâmp împreună cu exponenții primar-obligatorii cu ai altor indicii. Astfel, toate cele trei indicii menționate implică numai deocâmp pe cele ale persoanei și ale numărului, care nu sunt de loc liber interșanjabile între ele.

etc. există în ea. Și dacă se poartă discuții despre faptul că, bunăoară, în românește, există trei sau patru cazuri, două sau trei genuri, sau că condiționalul și optativul sunt două moduri sau unul, ori că în rusește există și cazul partitiv (ca în *выпить чаю* ori *воды*) sau dacă acolo este un singur caz prepozițional sau două (ca în *на берегу*, dar *о береге*) etc., apoi și toate aceste divergențe de păreri privesc numai deocârm tot un număr limitat (strict finit) de unități, ca trăsătură recunoscută implicit, a morfocategoriei, ea fiind indiciu de opunere reciprocă a morfocomplexelor.

Și dimpotrivă, numărul de p u r t ă t o r i ai morfocategoriei ca indiciu este nelimitat. De exemplu, în toate exemplele de morfocategorie aduse mai sus nu poate fi indicat numărul elementelor purtătoare ale indicelui (ale genului, numărului, cazului etc., ca și ale persoanei, timpului, modului etc.), adică, nu se poate spune câte substantive, adjective, verbe etc. există într-o limbă dată. Asta se are în vedere în mod implicit, de exemplu, când nu se constată existența categoriei cazului în limbile vstromanice (de când s-a renunțat la găsirea servilă în ele a acelorași cazuri care au existat în latină), deși rămășițele lui se păstrează acolo doar la câteva pronume, al căror număr e strict finit¹. Din aceeași cauză nu putem recunoaște existența nominativului și acuzativului ca două cazuri diferite în românește, deoarece în ele se opun doar două perechi de elemente: *eu* – ... *mine* și *tu* – ... *tine* (aceste *mine* și *tine* neputând forma singure enunțuri aparte, deci cerând numai deocârm însoțitori, la rândul lor în număr finit).

2. Metaindiciul nr. 8: Exponenții morfocategoriei sunt contigui cu purtătorii lor (adică inseparabili de ei decât printr-un număr strict finit de elemente) și/sau acoperă, în opoziția reciprocă, tot planul conținutului². Așa sunt determinativele, deoarece, de ex., lat. *hic* – *iste* – *iile*, sp. *este* – *ese* – *aquel*, maced. *ovoj* – *ovoj* – *voj* (și divizările mai detaliate, până la 20 de membre, în diferite limbi „exotice”), ca și (*al*) *meu* – (*al*) *tău* – (*al*) *lui/ei* etc. nu admit niciun membru din afara seriilor închise, cunoscute în întregime (spre deosebire de opozițiile în multe alte indicii și singure în număr nelimitat, dar fiecare din ele având și un număr infinit de membri, cum sunt culoarea, temperatura, temperamentul, mărimea, vârsta ș.a.).

Dacă însă exponentul ce se caracterizează prin celelalte 7 metaindicii ale morfocategoriei, nu divizează în felul indicat mai sus (într-un număr strict finit de sectoare și fără rest) tot planul conținutului, acest exponent trebuie să fie contiguu cu purtătorul său. Așa sunt exponenții cazurilor, al căror sens nu acoperă singur tot planul conținutului, necesitând precizări în formă de prepoziții, numărul acestora fiind în curs de mărire permanentă în limbă (cf. recente *conform, în bază de..., în conformitate cu..., cu excepția...* etc.; câteodată asemenea locuțiuni încep a se scrie la un loc, devenind prepoziții, cf. germ. *auf Grund...* > *aufgrund...*).

¹ Se știe că numărul de forme ale pronumelor personale (acestea în genere fiind o clasă închisă de cuvinte) este în limbile romanice foarte mic. Cazul extrem al acestei situații e prezentat de catalană, în care opoziția se reduce doar la *jo* „eu” – *mi* „... mine” (de ex., *amb mi* „cu mine”), pe când nici pentru *tu* „tu” această opoziție nu există: cf. *amb tu* „cu tine”.

² Trăsătură relevantă în [5, p. 491] unde e vorba de numărul și articolul din franceză: amândouă elementele opuse unul altuia își acoperă sfera de întrebuintare în așa fel, că întotdeauna există numărul singular sau plural, ori articolul hotărât sau cel nehotărât. În asemenea cazuri introducerea în sistem a unei unități noi e posibilă numai pe contul îngustării sferei de întrebuintare a unităților mai vechi (noi numim această trăsătură „iremanența finită”).

Se înțelege, când cele două însușiri în chestiune se îmbină la unele și aceleași elemente, aceasta nu împiedică de loc apartenența lor la exponenți categoriali (cf. categoriile aduse mai sus: genul, numărul, timpul, modul etc.).

Așadar, aceste două metaindicii ale morfocategoriei ca indiciu se dovedesc îndeosebi de relevante în identificarea articolului ca fiind sau nefiind o „parte de vorbire” (clasă de cuvinte).

De pe aceste poziții vom și analiza recenta încercare de a interpreta statutul articolului ca „parte de vorbire”. Încercarea se referă la limba română, dar atât ea, cât și analiza ei e importantă pentru elucidarea problemei articolului în plan lingvistic general (româna apărând ca o variantă a limbii în genere ca invariantă).

Vorba e de lucrarea dlui C. Dimitriu „Trebuie oare să se excludă articolul din părțile de vorbire?” [6], titlul însuși implicând răspunsul negativ la întrebare, teza pe care autorul încearcă mai departe s-o demonstreze. Și trebuie să recunoaștem că Dumnealui a adunat în favoarea ideii sale practic un maximum de argumente deloc neglijabile care de aceea merită toată atenția cuvenită. Și totuși, întrucât ideea promovată, pe cât putem vedea noi, nu este demonstrabilă, vom încerca să arătăm acest lucru mai jos, examinând argumentele dlui C. Dimitriu.

Autorul constată existența ideii netradiționale (prezentată în românică de dna V. Guțu Romalo și alții), potrivit căreia articolul în cazuri ca *floare – o floare – floarea* nu este o parte de vorbire, ci doar instrument gramatical, mijloc de diferențiere a membrilor unei singure paradigme, deci mijloc de același tip ca și exponenții cazului și ai numărului, adică în situația dată articolele sunt morfemele categoriei determinării (p. 179). Se constată că, după părerea oponentei, se exclude din articol ceea ce e numit „articol” posesiv-genitival, cel ordinal (ca în *al doilea, a treia*), *lui* de pe lângă numele proprii¹, cel adjectival, precum și diferite transpoziții ale articolului hotărât în care el își pierde propria calitate. Se fac referințe [6, p. 180-187] și la caracterizările articolului (anume a lui *-ul/ -le – a și un -o*) ca exponent (morfem) al categoriei determinării, nu ca „parte de vorbire”) la P. Diaconescu, în cartea lui I. Iordan, V. Guțu Romalo, A. Niculescu, în cea a lui I. Iordan și V. Robu, la I. Coteanu (noi în cele de mai jos, asociindu-ne la argumentele acestor autori, le sprijinim prin ale noastre, scăpate din vedere sau nerelevante în măsura cuvenită de predecesori).

Urmează contraargumentele dlui C. Dimitriu, potrivit cărora articolul din limba română nu este exponent categorial, ci o „parte de vorbire” (clasă de cuvinte). Aceste considerații le și examinăm mai jos (deși nu chiar în acea ordine în care sunt expuse de autor, ceea ce nu are însemnătate hotărâtoare).

O trăsătură a articolelor din mai multe limbi este aceea că ele (ca și, cu rare excepții prepozițiile, dar și conjuncțiile) nu pot constitui un enunț eliptic aparte. De

¹ În mai multe lucrări credem că am demonstrat că aceste *al, ai, ai, ale* sunt semiconfixe stângi ale confixului genitival, alomorf pozițional al sufixului, iar elementele *al ...lea, a ...a* de la ordinale sunt confixe extraalomorfice, pe când *lui* antepus este o flexiune cazuală a numelor proprii (și a cuvintelor ca *ianuarie*). De aceea în cele de mai jos nu ne ocupăm de aceste elemente care nu sunt exponenți ai categoriei determinării. Calitatea lui *cel, cea, cei, cele* e ambiguă, acestea putând fi interpretate în feluri diferite. Rămâne deci miezul problemei: articolul substantival hotărât și nehotărât.

exemplu, în românește nu pot constitui asemenea enunțuri nu numai alipitele *-ul/ -le* și *-a*, ci nici distantele *un* și *o* (amintim că la întrebarea *Câți* se răspunde *Unu(l)*, nu *Un*, iar asemenea întrebări la articol nici nu se pun¹. Deci prin articol nu se poate răspunde la întrebare (și nici nu știm, cum ar suna o astfel de întrebare). Ni s-ar putea obiecta că la întrebare nu se poate răspunde nici prin rom. *acest, acel, meu, tău, său, nostru, vostru*, adică prin determinative la care deseori e clasat și articolul. Dar elementele menționate, sunt în limba română (ceea ce constituie o particularitate a ei) anauteme ale autemelor, adică alomorfe poziționale incapabile de a forma enunțuri aparte ale logoformelor ale căror alte alomorfe pot să formeze asemenea enunțuri. Adică, de exemplu, la întrebarea *Care?* nu se poate răspunde prin anautemele *Acest* sau *Acel* (fără determinat), dar se răspunde prin autemele *Acesta* sau *Acela*. Tot așa, la întrebarea *Al cui?* nu se poate răspunde prin *meu, tău* ș.a.m.d., ci numai prin *Al meu, Al tău* ș.a.m.d. Articolul însă nici singur nu poate constitui un enunț aparte, fie cât de eliptic, dar nici nu are auteme care ar putea să constituie un astfel de enunț. În baza acestui fapt articolul, contrar unor păreri răspândite, trebuie exclus din determinative, care sunt, dacă nu în orice variantă a lor, cel puțin ca auteme, capabile să formeze enunțuri aparte. De aceste fapte nu se ține cont în tezele dlui C. Dimitriu, expuse la p. 185-187, unde se relevă comunitatea de însușiri dintre articole și determinative.

Așadar, articolele nu sunt elemente de sine stătătoare sub orice înfățișare a lor, ceea ce este trăsătura unui exponent categorial.

Iarăși ni se poate obiecta, că tot așa sunt (precum s-a spus) prepozițiile, dar și conjuncțiile. Dar nici unele, nici altele nu se caracterizează prin cele două metaindicii relevate mai sus. În primul rând, numărul prepozițiilor și conjuncțiilor nu e stabil în limbă, deoarece afară de cele de mult statornicite, mereu apar îmbinări prepoziționale ca *pe bază de...*, *în vederea...*, *în conformitate cu...*, care în unele limbi devin și prepoziții (cf. rus. *базу*, germ. *aufgrund*), dar și conjuncționale (cf. *cu toate că...*, *de vreme ce...*, *odată ce...*). Adică numărul prepozițiilor și al conjuncțiilor nu este strict finit. În afară de aceasta (ceea ce privește în special prepozițiile) e greu, dacă nu imposibil, de stabilit, câte sensuri are o prepoziție, care din ele sunt independente, care sunt subsensurile altora. În privința aceasta, e relevant faptul că doar rareori numărul sensurilor unei prepoziții coincide în două dicționare mari ale unei limbi date. În al doilea rând, chiar din însuși faptul că limba are mereu nevoie de prepoziții (sau de echivalente ale lor) noi, se vede că ele nu acoperă, prin sensurile lor, tot planul conținutului. Deci, nefiind nici contigue cu purtătorii lor (vezi mai sus despre cazuri), ele nu vădesc acele trăsături, prin care se caracterizează orice exponent al morfocategoriei, de a căru calitate nu se îndoiește nimeni.

Spre deosebire de aceste două cazuri (prepoziție și conjuncție), articolul se caracterizează și printr-un număr strict finit de forme și de acoperirea prin sensul lor a întregului plan al conținutului.

¹ Ele nu se pun nici în acele limbi în care forma articolului nehotărât coincide cu cea a numeralului, cf. fr. *un* și *une*, port. *um* și *uma*, dar numai la feminin, sp. și it. *una*.

Pentru limba română (ca și pentru alte limbi cu articol hotărât alipit de purtătorul lui, ca cel postpus în limbile balcanice, scandinave, bască ș.a. sau cel antepus în limbile semite) problema se rezolvă relativ ușor: articolul alipit se identifică îndată ca morfem categorial (cu atât mai mult când e fuzionat cu exponenții genului, numărului și cazului), iar cel distant apare ca exponentul celeilalte forme a aceleiași categorii, cele două forme excluzându-se sintagmatic reciproc (despre unele cazuri izolate de dearticulare, ca *un altul*, *o alta* și asem. vezi mai jos).

Dar nici pentru limbile de tipul celor vestromanice și sudgermanice, în care amândouă articolele (hotărât și nehotărât) sunt antepuse distante, esența lucrurilor, deși nu într-un total clară la prima vedere, rămâne aceeași: articolele sunt morfeme categoriale, caracterizate prin toate metaindiciile respective, inclusiv prin cele două, special relevate mai sus.

Rămâne deci problema posibilității de separare a articolelor de purtătorii lor (deși cazul rom. *un*, *niște*, dar și *cel*, *cea*, *cei*, *cele*, când aceste ultime sunt articole, nu demonstrative, se rezolvă destul de ușor, vezi mai sus), cum sunt cele vestromanice și sudgermanice menționate. Și aici trebuie să ținem cont de faptul că lingvistica recunoaște posibilitatea separării noncontigue a unor forme ale cuvântului, a cărei unitate se constată doar pe baza altor forme, în care el e inseparabil. Exemplul cel mai bine cunoscut al acestei situații credem că sunt verbele germane formate cu prefixele separabile și permutabile, verbe ale căror forme ca infinitivul (de ex., *aufstehen* „a se scula”, „a se ridica”), gerunziul (*aufstehend*) sau cele de indicativ din propozițiile secundare (... *daß er aufsteht...* „că el se scoală”) sunt contigue, dar care la indicativ și la imperativ pot fi separate (și în sens paradigmatic și în cel sintagmatic) de un număr infinit de elemente, de ex., *Er steht... auf*, „El se scoală...” sau *Stehe... auf!* „Scoală!” Iată și un exemplu luat din text: *Im Ensemble dieser internationalen Folklore kommt aber auch der eigenen Volksdichtung und deren kritisch-produktiver Aneignung ein hervorragender Platz zu* (Deutsche Volksdichtung. Eine Einführung, Leipzig, Reclam, 1987, S. 5). „Totuși în ansamblul acestui folclor internațional un loc remarcabil îi revine și poeziei populare proprii și acomodării ei critice productive”. Aici, precum vedem, părțile cuvântului *zukommen* „a reveni” (*kommt... zu*) sunt despărțite prin alte zece logoforme, altfel zis de 12 logoforme grafice (exemplul e unul obișnuit, nu dintre cele extreme). Și totuși acest *zukommen* (ca și mii de alte verbe de același tip) este, potrivit criteriului demult acceptat în germanistică, un singur cuvânt.

Un caz întrucâtva analog manifestă ungara, cu prefixele ei verbale, în unele tipuri de contexte antepuse lipit, iar în altele separate, ante- sau postpuse, de ex., *elmenni* „a ieși”, dar *El akarok menni* „Vreau să ies”, sau *El kell menni* „Trebuie ieșit” sau *Nem megy el* „Nu iese” ș.a.

Un caz mai bine cunoscut în lingvistică este cel al lui „split infinitive” (textual „infinitiv spart”) din engleză: spunându-se de obicei, de ex., *to act immediately* „a acționa

imediat”, se spune câteodată, în scopuri stilistice, și *to immediately act*, separându-se morfemul *to* de tema infinitivului printr-un număr nelimitat (cel puțin paradigmatic, căci sintagmatic aici de obicei se intercalează un singur cuvânt) de elemente. Dar faptul că *to act* și asem. formează o singură logoformă se manifestă prin pierderea oricărui sens prepozițional al lui *to* (cf. rom. *a la a face*) și de alomorfa pozițională a acestui *to* cu \emptyset . Cf. infinitivul de pe lângă modalele *can, may, must* etc., dar și contexte de tipul cunoscutei sentințe a lui R. Reagan: *How can we love our country and not to love our countrymen?* „Cum putem să ne iubim țara și să nu ne iubim compatrioții?”.

Așadar, după cum e recunoscut de mult în lingvistică, odată ce unitatea unui cuvânt e stabilită în baza formelor lui inseparabile, ea se constată și pentru formele lui nelimitat separabile. Avem tot dreptul să extindem acest principiu asupra altor cazuri de același fel, anume asupra îmbinărilor elementelor de nesinestătătoare, caracterizate prin metaindiciile relevate mai sus, cu purtătorii lor. Acesta este și cazul articolelor antepuse distanțe (scrise separat), cum sunt rom. *un – o¹* și într-o parte a cazurilor, *cel, cea, cei, cele*, dar și al articolelor nehotărâte și hotărâte din limbile vestromanice și sudgermanice².

La aceste fapte de mult observate de lingviști, se poate adăuga acela că, odată ce un membru al morfocategoriei se exprimă prin elemente de nesinestătătoare inseparabile de purtătorul lui, atunci ca exponenți ai celui alt membru al ei sunt și elementele de nesinestătătoare separabile (chiar teoretic nelimitat) de același purtător. Așa apar *un, o*, odată ce există *-ui, -le* și *-a*, al căror statut categorial e evident.

¹ Nu-l atragem aici pe *niște*, întrucât deseori articolului nehotărât la plural îi corespunde un zero, elementul *niște* (ce apare mai rar decât *un* și *o*) introducând anumite sensuri suplimentare. Ce e drept, acest plural nemarcat e greu (dacă nu imposibil) deseori de deosebit de forma nearticulată – se prea poate că deosebirea dintre ele se neutralizează (cf.: „la plural, opoziția dintre substantivul articulat nehotărât și cel nearticulat nu este atât de netă ca la singular” [7, p. 110]).

² Cazul contrar, dar tot demonstrând deosebirea dintre datul nemijlocit și esență, este prezentat de îmbinările prepozițiilor cu articole, luând câteodată formă de contopiri fonetice. Cf. rom. *de un, la o, pe un, de la o...*, dar și contopirile *dintr-un, dintr-o, printr-un, printr-o*, fenomen bine cunoscut altor limbi romanice, celor germanice și altora: cf. sp., it. *del*, it. *del(la)* ș.a., germ. *vom, am, beim, zum, zur* etc. Asemenea morfocomplexe sunt indivizibile, dar în ele cse lasă identificat alomorful prepoziției, al cărei alt alomorf e separabil printr-un număr infinit de elemente, de substantive, adjective ș.a., cf., de ex., rom. *dintr-o pădure*, dar *din pădure, din această pădure, din această verde pădure* etc., it. *dell'uomo*, dar *di uomo, di quest'uomo, di buon uomo* etc. (Pentru asemenea *dintr-un, printr-o* ș.a. și analoagele lor apusene ar fi bine să se introducă, după exemplul din domeniul scrisului, termenul de „ligatură”).

Deci, în total, contrar aparențelor, unele logoforme din diferite limbi se pot separa nelimitat și chiar pot să-și permute componentele, iar în alte cazuri formele diferitor cuvinte se pot lega inseparabil și chiar se pot contopi. Aici, ca și în fonologie, ceea ce se percepe ca dat nemijlocit nu întotdeauna reflectă esența. Cf., de ex., consoanele sonore finale rusești și germane care sună ca respectivele surde, dar schimbându-și poziția își arată calitatea de sonore: de ex., rus. *пыл*, ce sună ca și *пым*, dar schimbându-și poziția își arată calitatea adevărată.

Prin urmare, existând termenul englez „split” din „split infinitive” (vezi mai sus), nu avem nevoie de alt termen ca să caracterizăm anumite alte forme din diferite limbi, în cazul dat forme de substantive articulate în mod distant. Avem deci split-logoforme ale lor.

Se înțelege că distanțarea în limbile romanice este mai mult virtualitate decât realitate, deoarece, atributul fiind acolo în stil neutru postpus, de ex., rom. *o casă nouă*, este cu mult mai obișnuit decât stilistic marcatul *o nouă casă*. Tot așa este cu ambele articole în romanica apuseană, cf., de ex., sp. *una nueva casa* față de obișnuitul *una casa nueva* și *la nueva casa* față de *la casa nueva*. Altfel stau lucrurile în limbile sudgermanice, în care, de ex., engl. *a new house* și *the new house*, germ. *ein neues Haus* și *das neue Haus* sunt obișnuite și stilistic neutre.

Așadar, separabilitatea, teoretic nelimitată (și paradigmatic, și sintagmatic), a unei logoforme în două părți este un fapt de mult recunoscut în lingvistică. Dacă l-am nega, ar trebui să negăm și caracterul de logoforme unice la o parte dintre formele cuvintelor ca germ. *aufstehen* „a se scula”, ung. *elmenni* „a ieși”, engl. *to act* „a acționa” ș.a. Prin urmare, pornind de la ceva deja irevocabil în lingvistică, putem să vedem, aplicând unul și același criteriu, în aceeași lumină și unele situații care nu au fost tratate până acum unanim în același fel. Necesitatea acestei tratări e relevată în special de acele cazuri în care morfemele de nesinestătătoare de pe lângă purtătorul lor și separabile de el, formează opoziția tocmai cu elementele, tot așa de nesinestătătoare de pe lângă el, dar inseparabile de el: cf. separabilele *un, o – niște/ Ø* care formează opoziția cu inseparabilele *-u/-le* ș.a.

Această constatare impune o rectificare în definiția, general acceptată a cuvântului, pe care o aduce C. Dimitriu (op. cit., p. 188; precizăm, de altfel, că ea e convențională): „segmentul fonic accentuat izolabil prin pauză în limba naturală, ce transmite informație semantică, gramaticală (morfologică, sintactică) și/ori stilistică”. Chiar acceptând această definiție (ale cărei alte aspecte nu le discutăm aici) trebuie să constatăm că ea se referă doar la cazul de bază, de la care se cer făcute, în lumina celor aduse mai sus, unele extensiuni. Adică, trebuie constatat că în felul arătat de C. Dimitriu se definește o logoformă (deci, nu tot cuvântul), că de cuvântul pe care aceasta îl reprezintă țin și alte forme ale lui, printre care și cele nelimitat separabile și cu părți permutabile, cu condiția să se deosebească de logoformă de bază doar ca alte forme ale aceluiași cuvânt¹.

O obiecție aparent împotriva noastră ar putea să fie bazată pe acordul articolului nehotărât antepus român, ca în (a) *unei case – (a) unor oameni/ case* (cf. situația analogă, cu ambele articole în germană). Dar nici aceasta nu iese din cadrul acordului intern dintr-o logoformă, latent în cazul dat, însă patent în *casa – casele, băiatul – băieții* ș.a. Iar în germană separarea sintagmei de tipul *ein Haus* „o casă” în *ein neues Haus* „o casă nouă” sau *das Haus* „casa nouă” în *das neue Haus* „casa nouă” se face de obicei cu mai puține elemente decât cea a tipului *steht... auf*, recunoscut ca o singură logoformă, deși separabilă în text printr-un rând (ba și mai mult) de alte logoforme.

¹ Ultima întemeiere a acestui criteriu vezi în lucrarea [8].

Deci, potrivit datelor aduse, morfocomplexele de tipul *om – un om – omul, casă – o casă – casa* țin, în fiecare caz, ca trei logoforme, de câte un singur cuvânt. Acest fapt nu-l recunoaște C. Dimitriu văzând în elementele *un* și *o* cuvinte din clasa articolelor, deci o „parte de vorbire” aparte, vezi de ex. [6, p. 189]¹.

II

Ideea cum că elementele *un* și *o* (dar și „articolele” tradiționale *al, a, ai, ale* și *al...lea, a...a*, într-adevăr străine de categoria determinării) ar forma o „parte de vorbire” de sine stătătoare, se exprimă în teza principală a lui C. Dimitriu, potrivit căreia „nu există decât un *c o n ț i n u t* al determinării și numai pentru o *p a r t e* a substantivelor, conținut ce totodată nu se exprimă printr-un sistem *u n i t a r* de semne, așa că vorbitorii *n u a u c o n ș t i i n ț a* unei categorii gramaticale” [6, p. 190]. Articolele deci n-ar trebui excluse din numărul părților de vorbire clasice, deoarece acestea ar fi cuvinte cu diferite funcții (tot acolo), căci altfel, aplicând același criteriu ar trebui să nu socotim părți de vorbire nici prepoziția, nici conjuncția, nici verbele auxiliare, nici formele atone de acuzativ și dativ ale pronumelor reflexive și adverbele de comparație (p. 192).

Aici, ultimele elemente aduse ca analogie sunt eterogene, prepozițiile și conjuncțiile fiind într-adevăr cuvinte, pe când fostele verbe auxiliare din formele de perfect, viitor și condițional de mult nu sunt cuvinte, ci exponenți subiectivali la verb, iar „pronumele atone” (și nu numai reflexive) sunt exponenții lui obiectivali direcți și indirecti².

Așadar, principala teză a lui C. Dimitriu în problema dată este aceea că articolele sunt cuvinte care exprimă doar conținutul determinării și acela doar la o parte a substantivelor, fără un sistem unitar de semne, în urma cărui fapt românofonii n-ar avea conștiința categoriei determinării (p. 187, 190). Această ultimă teză (de fapt chintesența concepției examinate) se prezintă ca eronată chiar la prima vedere, deoarece zilnic ne confruntăm în vorbire, de multe ori cu opoziții de tipul *un om – omul, o casă – casa* și asem. Dar întrucât C. Dimitriu își argumentează foarte amănunțit punctul de vedere, mai jos trecem în revistă argumentele Domniei Sale (nu putem garanta că n-am scăpat niciun amănunt, dar credem că cele ce urmează sunt suficiente pentru a ne întemeia părerea).

Unul dintre principalele argumente ale lui C. Dimitriu împotriva existenței categoriei determinării în românește este aceea că ea, după cum crede Dumnealui, nu e distinsă în toate cele trei forme ale ei (articolul zero, cel nehotărât și cel hotărât) de toate substantivele, ci numai de cele apelative, cele proprii rămânând în afara acestei opoziții.

¹ În [6] ca „articole” tot acolo figurează și *al, a, ai, ale* și *lui și cel, cea, cei, cele* (despre care vezi aici) și *niște*. Ultimele cinci elemente sunt, în afara contextului, ambigue, *niște* însemnând câteodată și ceva ca *unii, unele*, dar și „o cantitate de...”, iar *cel, cea, cei, cele* apar și omisibile (ca în *casa cea noua*) și inomisibile (ca în *casa veche și cea nouă*), în ultimul caz fiind un analog parțial (de nesinestătător) al it. *quello* (ca în *la casa vecchia e quella nuova*). Oricum, principal în cazul nostru este statutul lui *un* și *o*, al cărui caracter de articol nu e pus la îndoială de nimeni.

² Vezi motivarea amănunțită a acestui punct de vedere în [3, p. 147-176], motivare prin care sprijinim părerea dnei V. Guțu Romalo, iar intuirea unei asemenea stări de lucruri se lasă urmărită deja la I. Ghinkulov (I. Hâncu) în 1840 (vezi tot acolo, p. 154, 167-170).

Aici se poate obiecta în primul rând aceea că pentru existența opoziției ajung și două membre ale ei. Deci, dacă numele proprii masculine (ca și cele feminine, flexionate după modelul masculinelor, ca, de ex., *Catrinel* adus de C. Dimitriu, dar cf. și *Lili*, *Mimi* și asem.) nu admit, neavând atribute, articolul hotărât, aceasta se explică prin unicitatea (determinarea implicită) a lor în contextul actului de vorbire. Dacă aceasta se face nu prea clar, de exemplu, dacă în situația dată există mai mulți Ioni, se precizează *Ion cel Vechi/ cel Nou/ cel Mare/ cel Mic* etc. Și dacă într-o situație de același fel se poate spune, de exemplu, că din *cameră a ieșit un Ion* (dintre cei prezenți, deși *un Ion* înseamnă mai des „unul ca Ion”; în acest sens se spune *un Eminescu*, adus de C. Dimitriu), aici tot avem articol nehotărât, dar într-o transpoziție a lui (vezi mai jos despre transpozițiile articolului hotărât și ale altor exponenți categoriali). La masculinele ca *Ion* sau *Eminescu* explicitarea sensului hotărât se face și prin articolul respectiv al grupei atributive, cf. *bunul (nostru) Ion*, *marele (nostru) Eminescu* etc. Iar în cazuri ca *niște Harpagoni* (p. 180) sau *un Harpagon* are loc apelativizarea prin metaforă a numelui propriu (care fiind încheiată, numele trebuie scris cu minusculă, fenomen obișnuit în limbi), ajungându-se câteodată la uitarea sensului inițial al numelui propriu – cf. rom. *crai* sau *boicot* (însuși *harpagon* se dă în dicționarele românești ca nume comun). Nici evoluția aceasta nu dezmințe în niciun fel existența categoriei determinării în limbă.

N-o schimbă, în esență, nici interșanjabilitatea, la numele topice, a formelor ca *Buzău* și *Buzăul* ca subiecte (p. 182) și asem. De aceea nu e diagnostic să intrăm aici în amănunte.

În genere la numele de persoane masculine, percepute în virtutea sensului lor inerent ca determinate hotărât, articolul nehotărât, rar pe lângă ele, are rol contramandator al acestui sens. Câteodată, așa se introduce un sens ipostatic (*un Ion bine dispus* sau *un Chișinău însorit*). Oricum, nu există un nume propriu în românește la care nu s-ar putea exprima într-un fel sau altul opoziția hotărât/nehotărât (cf. pentru contrast, de exemplu, formele verbale, adverbele sau interjecțiile la care exprimarea acestei opoziții este de neînchipuit).

Cât despre numele proprii feminine în românește, acestea nu se deosebesc în privința categoriei determinării de numele comune (bineînțeles, dacă facem rezervă pentru cele neflexionate postpus, cum sunt *Catrinel*, *Lili*, *Mimi* ș.a. vezi mai sus). De ex., *Elena* este articulată deoarece se percepe ca cineva cunoscut, dar dacă nu se știe despre una din Elene nimic afară de nume, se începe vorba despre ea cu *o Elenă*.

În privința aceasta limba română ocupă în loc sui-generis în tipologia numelor proprii. Numele românești proprii masculine se comportă în linii mari ca și cele din alte limbi europene cu articol (vestromanice, germanice), iar cele feminine sfârșite în *-a* se flexionează ca și cele comune cu aceeași desinență. Deci, ca tipologie, româna ocupă un loc intermediar între limbile vesteuropene amintite, pe de o parte, și neogreacă și albaneză, pe de alta, în aceste din urmă numele proprii de ambele genuri primind articolul hotărât la fel ca și numele comune. În limbile vesteuropene așa ceva se admite în limbajul familiar, cf., de ex., sp. *el Fernando*, *la Conchita*, germ. *der Hans*, *die Grete* ș.a., ceea ce în stil literar are loc doar pentru a se releva cazul oblic la feminine,

de ex., *die Bücher der Ricarda Huch* „cărțile Ricardei Huch”. O paralelă parțială cu româna din sfera numelor proprii este aceea că în germană numele neutre ale țărilor și regiunilor (când stau fără atribut) nu sunt însoțite de articol (de ex., *Moldawien, Deutschland, Frankreich*), dar îl iau cele feminine și masculine (de ex., *die Moldau, die Krim, der Kaukasus*). Nici asemenea fapte nu anulează existența categoriei determinării.

Fără să aducem alte exemple, relevăm acel fapt glotic general, că prin exprimarea categoriei determinării limbile care o au demonstrează, la numele proprii, mai multe particularități, care însă se manifestă în limitele acestei categorii, nu în afara ei. Negarea existenței ei în aceste limbi din cauza unei asemenea particularități ar contrazice în mod evident faptele. Româna oferă un exemplu concret al acestei situații printre alte exemple ale ei, nu a altceva.

Așadar în lumina datelor despre tratarea numelor proprii în română trebuie să respingem teza cum că categoria determinării este distinsă în ea numai „de către o parte a substantivelor” [6, p. 190].

Nici celelalte argumente aduse în favoarea punctului de vedere examinat tot nu par a fi convingătoare.

Astfel, nu e drept cum că determinarea „nu se exprimă printr-un sistem unitar de mărci” (tot acolo). În realitate, sistemul așa-ziselor mărci ale categoriei determinării (dar avem în vedere numai cele reale, nu elemente ca *al, ai, a, ale* și alte „articole” indiferente față de determinare), este în românește extrem de unitar, și cel mai unitar tocmai în cazul exponenților săi antepuși distanți. Aceștia sunt *un* și *o* extraalomorfici¹, mai univoci decât postpușii alipiți *-ul/ -le – -a și -i – -le*, cu alomorfa *-ul/ -le*, acest *-le* masculin singular fiind omonim cu *-le* de la feminin plural (din care cauză la unii vorbitori apar câteodată îndoieli în privința genului și numărului lui *Paște*).

Pentru contrast am putea aduce morfocategoria (tocmai în acest sens atrasă de C. Dimitriu, p. 187) a numărului substantivelor din română, exprimată printr-un sistem cu mult mai puțin unitar de „mărci”. E suficient să ne amintim în primul rând de numele omonime la singular și plural nearticulate, ca *ochi, unchi, rinichi (rărunchi), pezevenchi, nume, luntre, foaie, tei, pui, ciocoi, boaghe*, cele în *-toare* ș.a., dar și de alternanțele consonantice și vocalice ce disting singularul numelor de pluralul lor în românește (exemplele, de altfel bine cunoscute, ar ocupa prea mult loc – menționăm doar cazuri de tipuri cu totul neproductive, cum sunt moștenitele *om – oameni, soră – surori* sau *mesteacăn - mesteceni*, acesta cu marcă triplă la plural). Dar nici în sufixele omoseme ale ambigenelor nu este unitate, coexistând *-e* (cu și fără alternanțe) și *-i, uri* (fără ele).

Alternanțe de același tip caracterizează și verbul românesc, la care însă constatăm omonimii în desinențe, ca *el, ea* și *ei, ele cântă, lucrează, târâie* sau *eu* și *ei, ele muncesc*,

¹ Aici nu avem nici alomorfa fonetică, ca în înruditele it. *un lupo, un uomo*, dar *uno studente* sau *una casa*, dar *un'ora* (fem.).

De notat ca substantivele de tipul lui *ianuarie* și cele compuse ca *zgârie-brânză, papă-lapte, lă-mă-mamă, coate-goale*, învechitele *soare-răsare, soare-apune* ș.a. își exprimă și determinarea, și numărul (când rar este nevoie) în mod analitic, ceea ce iarăși nu poate demonstra lipsa acestor morfocategorii în românește.

sau *eu, tu târâi* ș.a. Deci, dacă am aplica criteriul „sistemului unitar de mărci”, ar trebui să eliminăm din morfocategoriile limbii române în primul rând cea a numărului (categoria persoanei dă un tablou asemănător).

Neexprimarea morfocategoriei determinării (sau, după alte criterii, exprimarea ei prin articolul zero) are loc, în românește, în condiții strict delimitate cum e, de exemplu, după prepozițiile cazului direct fără atribut (și acelea cu unele excepții, că *la mama, la tata, la bunica, la popa* ș.a.), cf. *în casă, pe stradă, la oraș, prin pădure, de către vecini* ș.a., ceea ce nu este altceva decât un caz productiv de neutralizare a opoziției categoriale, a cărei existență se manifestă prin alte situații, unde ea nu poate fi neutralizată¹. Cf. chiar extinderea prepozitivelor numai ce aduse, ca *în casă > într-o casă > într-o casă (nouă)* sau *> în casa nouă* ș.a.m.d.

Un tip sui-generis de neutralizare a determinării găsim în contextele (ce e drept, rare, fixate deocamdată doar în poezie) ca *Visul tău să-l porți în frunte/ Ca o cea mai albă stea* (P. Darie, *Am vrut să știu*, Chișinău, 1971, p. 54, în chirilică). E greu de spus dacă aici are loc imitarea tipului *un ami le plus bon*, descris pe materialul francezei, sau o convergență cu aceasta. Oricum, nici aici nu poate fi vorba de eliminarea determinării ca o morfocategorie din limbă. Aici are loc contramandarea de către nehotărâutul *un* nu a sensului hotărât în genere exprimat prin *le*, rom. *cel*, ci a lui *le plus*, resp. *cel mai*, care din cel superlativ absolut se preface în cel superlativ relativ, ca în lat. *-issimus, -errimus*, rus. *-ăuuuū, -eūuuū* (ceva ca **o cea albă stea*, fr. **un ami le bon* nefiind reperabile).

Neutralizările menționate ale formelor de determinare privesc doar anumite tipuri de contexte. O asemenea neutralizare la o subclasă de substantive (în afara unor componente ale frazeologismelor) se constată în situația următoare: faptele aduse în discuție de C. Dimitriu (p. 183), cele feminine în *-a* aton, sunt în cea mai mare parte cuvinte exotice neasimilate definitiv de sistemul limbii, care prin finalul *-a* la femininele nehotărâte intră în contradicție cu situația generală, sau fiind exotisme circulă prin excelență în sfere profesionale. Astfel, recentele *cola, coma, manila* (mai adăugăm și *nausea* și asem.) sunt termeni necunoscuți vorbitorilor de rând și de aceea lipsesc din mai multe dicționare (până și din cele moderne). Iar *marijuana* e ceva mai bine cunoscut, dar tot un exotism, iar *nirvana* e perceput ca o sferă îndepărtată inaccesibilă, ceva asemănător cu o țară exotică, de localizare necunoscută, cum e rom. *Patagonia*, neavând un sens geografic concret. Deci faptul că în asemenea cazuri „opoziția dintre articulat și nearticulat este anulată” e foarte departe de a anula existența morfocategoriei respective în limba română în genere (ceva asemănător ar fi negarea existenței categoriei numărului

¹ Tot așa este în albaneză, în special pe lângă prepoziția inesivă *në* „în” (cf. *në shtëpi* „în casă”). Acolo există însă și alte neutralizări ale determinării, de ex., la genitivul și dativul plural, la care acum, spre deosebire de norma mai veche, articolul *-t* nu se pune, ca în (*i*) *njerëzve* „(al) oamenilor”, (*e*) *shtëpive* „(a) caselor” ș.a. Articolul hotărât se desemantizează acolo și pe lângă substantive urmate de pronumele posesive, ca în *një miku im* „un prieten de-al meu”, *në disa takime tonat* „la unele din întâlnirile noastre” și asem. Dar nici în albaneză nu se poate pune problema inexistenței categoriei determinării. De notat că acolo exprimarea altor categorii (numărul, cazul, persoana ș.a.) tot nu se realizează într-un „sistem unitar de mărci”, ceea ce (ca și pentru multe alte limbi cu același fenomen) nu abolește existența categoriilor respective.

din cauza că există substantive, de altfel cu mult mai numeroase, printre care și de tip productiv, ca cele în *-toare*) indiferente față de număr la forma de bază (vezi mai sus). Cf. și recentul *euro*.

Tot atât de nerelevantă este existența câtorva substantive numai la forma hotărâtă doar în componența unor frazeologisme: e vorba de unele substantive al căror sens luat aparte nici nu e cunoscut vorbitorilor nespecialiști. Așa sunt *a întoarce calimera* (adăugăm și *a se strica calimera*), *a da iama*, *a lua cu japca*, *a-și lua tălpășița* ș.a., iar în ce privește *cu ghiotura*, avem și *ghiotura* aparte ca „grămadă, mulțime”, care de aceea se și dă în unele dicționare ca substantiv de sine stătător (în altele nu se dă nici în frazeologism, acesta fiind rar întâlnit și puțin cunoscut). La cele spuse de C. Dimitriu la p. 183 putem adăuga *a-și pierde sărita*, dar și *a-și ieși din sărite*, *a scoate pe cineva din sărite*. Se prea poate că în limbă s-ar mai găsi încă vreo câteva expresii de acest fel, ceea ce n-ar schimba, nici pe departe, situația generală a morfocategoriei determinării în românește¹.

În lucrarea la care se referă C. Dimitriu [9] se constată, pe de o parte, trecerea femininelor în *-a* nearticulat cu poziția nesigură în limbă (p. 495) în cele cu *-ă* obișnuit, iar pe de altă parte, neutralizarea, adică suspendarea, într-o clasă închisă (noi am spune „subclasă deschisă, deși nenumeroasă”) de substantive feminine, a opoziției articulat/nearticulat. De notat că, în afara câtorva exemple (a celor reproduse de C. Dimitriu plus *a da zbranca*) toate substantivele aduse (de tot 121) sunt exotisme ori/ și profesionalisme, unele din ele figurând chiar ca niște cuvinte străine sau denumiri comerciale. Oricum, asemenea fapte nu pot, nici pe departe, să demonstreze inexistența categoriei determinării în limba română în genere. Asimilarea acestor nume în limbă constă în schimbarea lui *-a* extracategorial pe *-ă*, adică în înglobarea lor în categoria determinării (ceea ce e demonstrat de până la 34 din cele 121 de nume în chestiune – p. 495).

Tot aici e cazul să reafirmăm teza de mult cunoscută în general, dar câteodată uitată când e vorba de fenomene particulare: exponenții unei categorii rămân ceea ce sunt, atâta timp cât își păstrează propria calitate, indiferent de faptul dacă în alte situații se prefac sau nu în altceva. Hotărâtoare este păstrarea acestei calități pe lângă un număr

¹ Inconsistența criteriului examinat e confirmată și în plan interlingvistic. Cf., de ex., rus. *бить баклуши* „a trândăvi” sau *лясы точить* „a trăncăni” a căror *баклуши* și *лясы* nu există în afara acestor expresii, prin urmare n-au forme de singular, ceea ce totuși nicidecum n-ar putea pune la îndoială existența categoriei numărului la substantivul limbii ruse. Iar existența substantivelor singularia tantum și pluralia tantum libere (din afara frazeologismelor) e prea banală ca să fie exemplificată aici.

Cu titlul de contrast putem aduce substantivele din limba bască sfârșite în *-a* (ca *neska* „fată”) la care articolul postpus hotărât *-a* nu se adaugă (spre deosebire, de ex., de *gizona* „omul” sau *etxea* „casa”), formele ca *neska* fiind la nominativ ambigue în ce privește determinarea. Dar acolo nu există un analog al rom. *-a*, care prezintă rom. *coma*, *cola*, *manila* și asem. ca un tip neasimilat încă de sistemul limbii, spre deosebire de *adenda*, *anaconda* ș.a. pe cale de asimilare [9, p. 495] (la cazurile oblice la bascul *neska* și asem. in/ determinarea se distinge).

infinat de elemente¹, asigurată și prin celelalte metaindicii ale categoriei (vezi mai sus). Numai dacă complexul acestor metaindicii se destramă, putem vorbi de dispariția categoriei respective. Acesta însă nu este cazul categoriei determinării în românește, după cum reiese din privirea asupra faptelor următoare, aduse în discuție de către C. Dimitriu (fapte la care adăugăm și noi unele, ce ar fi putut să fie folosite de Dumnealui)².

În primul rând, din examinarea faptelor relevante trebuie eliminate acelea care nu au fost niciodată exponenții categoriei determinării, ci se consideră ca atare în virtutea unei tradiții perimate, datând din perioada anteștiințifică: așa sunt, precum am mai spus nu odată, elementele *al, a, ai, ale* și *al... lea, a... a*. Mai amintim că primele sunt în realitate semiconfixe stângi ale confixului autemei genitivului (*al omului, al casei* etc.), iar cele de-a doua sunt confixe extraalomorfice ale ordinarilor (*al doilea, a doua* etc.) complet străine de distincția hotărât și nehotărât. Iar antepusul (*a*) *lui* (ca în (*a*) *lui Ion*) îi comunică lui *Ion*, care e hotărât și fără el, alt sens c a z u a l (cel genitival sau datival în locul celui nominatival), deci nu schimbă gramemul determinării [vezi 11].

Omonimele-reflexe ale articolelor *-ul* și *-a* (vezi [6, p. 179-181]) nu sunt articole acolo unde nu li se opune nimic neavând acest pretins articol. Așa sunt *dânsul, dânsa, dânsii, dânsese*, de când forme ca *dâns* din limba veche nu mai există. Aceste *-ul, -a, -ii, -ese* au fost folosite aici ca mijloace de întărire fonetică a formelor scurte (dar și când exista deosebirea dintre *dâns* și *dânsul*, ea nu se comuta cu nicio denotare).

În cazul formelor (*un*) *altul*, (*o*) *alta* există și acum (*un*) *alt*, (*o*) *altă*, dar între unele și altele s-a stabilit alomorfa pozițională: cf. (*un*) *alt om*, (*o*) *altă casă*, însă (*un*) *altul*, (*o*) *altă* fără determinate. Deci nu putem alcătui cu aceste forme contexte contrastive ca *Văd un om – Văd omul, Văd o casă – Văd casa*, deoarece contexte ca **Văd un alt, *Văd o altă* nu există. Dar lipsa opoziției în determinare în acest număr strict finit de elemente ușor enumerabile nu influențează întru nimic situația ei la alte elemente al căror număr e infinit.

Un alt număr (deși ceva mai mare, dar tot strict finit) de elemente arată că articolul hotărât feminin *-a* este în realitate formantul adverbilor de timp: *ziua, noaptea, dimineața, seara* ca și *iarna, primăvara, vara, toamna*, iar la denumirile zilelor săptămânii, de ex., *luni* înseamnă o zi de luni concretă, iar *lunea* „în fiecare zi de luni” ș.a.m.d. Ceva mai rar în sensul temporal se aplică elementul *-le* ca în *serile* sau *diminețile*. Deci lipsa opoziției categoriale de hotărât/ nehotărât în toate aceste cazuri tot nu anulează existența lui nu numai în limba română în genere, ci nici chiar în cazul dat concret, cf. de ex., *Au plecat într-o zi de vară. Ziua aceea a fost foarte caldă* sau *O iarnă așa de rece n-am avut de mult. Iarna este la noi de obicei mai caldă* ș.a.m.d.

¹ Astfel, nu se poate vorbi de păstrarea categoriei cazului în limbile vestromanice, deoarece, după dispariția opunerii celor două cazuri din franceza veche, opoziția casuală în romanica apuseană se păstrează doar de câteva forme pronominale din fiecare limbă.

Dar în românește, infinitivul a rămas infinitiv (cu toate că a pierdut elementul *-re* de la sfârșit), indiferent de faptul că forma lui veche s-a substantivat, iar mai târziu după pilda acestor substantivate s-au format mii de nume de acțiune noi în *-re*, care niciodată n-au fost infinitive.

² Iar unele argumente cu care converg ale noastre vezi, de ex., în [10].

Tot aici trebuie examinat cazul privind un număr foarte restrâns de unități: în *împotrivă* – *împotriva*, *împrejur* – *împrejurul* [6, p. 180] într-adevăr nu există opoziție de hotărât/ nehotărât, sensul lui *-ul*, *-a*, fiind aici convențional, căci nu există **un prejur* sau **o potrivă* în același sens extracategorial (*potrivă* înseamnă „asemănare”, „ceva sau cineva asemănător”, iar *împotriva* este sinonim cu *contra*, care nu există cu un *-ă* în locul lui *-a*). Altfel spus, *împotrivă* e adverb, iar *împotriva* e prepoziție, deosebirea dintre ele nefiind de loc categorială. Așa este independent de faptul că aceste cazuri sunt cu totul izolate. Deci de impactul lor asupra situației articolului ca exponent categorial în românește în genere nici nu poate fi vorba.

Tot așa de puțin importă pentru morfocategoria determinării și pentru articol ca exponentul ei în românește prezența omonimului acestuia în numele proprii (op. cit., passim), deoarece acest *-u* (ca în *Ursu*, *Lupu*, *Lungu*, *Scurtu* ș.a.) este tot un mijloc de evidențiere a acestor nume tocmai ca cele proprii, în special pe lângă teme monosilabice, deși nu numai. Astfel, deși avem și *Ariciu*, fără acest „articol” sunt, de ex., *Iepure*, *Iepuraș*, *Lupușor*, *Vulpoi*, iar la numele asemănătoare în *-e* ca *Vulpe*, „articolul” nu se pune. Lipsa sensului de hotărât/ nehotărât e confirmată de varierea liberă ca *Jder* – *Jderu* sau *Urechean* – *Urecheanu*. Iar recente rusisme ca *Mișa*, *Grișa*, *Colea*, *Tolea* nu sunt percepute nici ele ca având articol, deoarece corespondentele lor fără acest *-a* nu există. Altfel spus, asemenea *-u* și *-a* finale nu sunt articole (ca, de ex., în apelativul *lupul*), fiind, fără *un* contramandator, hotărâte prin însăși natura lor la nume proprii (vezi mai sus). Așa sunt și cele în *-e* ca *Vasile*, *Gheorghe* ș.a. Aici zeroul pretinsului articol, ca și prezența lui în numele de familie în *-u*, este tot atât de nerelevantă pentru sensul categorial, ca și asemenea nume de cu totul altă structură (ca *Alecsandri*, *Millo* ș.a.). Când vrem să prezentăm numele proprii în cadrul categoriei determinării spunem, de ex., *Ursu* (hotărât) sau cu atribut, *Ursu cel vechi*, sau *Un Ursu nou* (nehotărât), iar *-u* de la sfârșit e indiferent față de toate acestea, spre deosebire, de ex., de *La menagerie am văzut un urs*. *Ursul ne-a părut simpatic*, acest caz (și nu *Ursu*) reprezentând un număr infinit de substantive apelative. Mai sugerăm dlui C. Dimitriu, ca pretinse argumente în favoarea Dumnealui, cazurile de folosire a omonimului articolului hotărât ca material fonetic („de construcție”) pentru derivare. Aici se lasă distinse cel puțin două situații. În prima din ele, într-un cuvânt nou se preface o sintagmă atributivă genitivală, ca, de ex., în *calul-popii*, în a doua însă *-ul-* face parte din sufixul, foneticeste întărit, ca în *moșulică* sau *mânzulică* (asimilate numelor proprii, deoarece nu primesc articolul hotărât) sau *brăduleț*, *gărduleț*, *omuleț* ori *boulean*, *corbulean*, *omulean*. Rolul (derivator) al acestui *-ul-* este ca și cel al lui *-ur-*, care nu mai este exponent al categoriei de număr, ca în *deluros*, *gloduros*, *noduros* ș.a. Deci nici acest *-ul-*, complet indiferent față de sensul determinării, nu poate spune ceva împotriva articolului ca exponent al categoriei ei (cf. până și cazurile ca *un brăduleț* – *brădulețul*, *un omulean* – *omuleanul* ș.a.). Nu spun nimic contra articolului ca exponent categorial nici cazurile de variere la vocativ *băiete* – *băiatule* [6, p. 191], ca și lipsa exponentului lui la numele în *-e*, ca *Vasile*, *Gheorghe*

etc. Aceste *băiete* – *băiatule* se găsesc în relații de variere liberă (depinzând de preferința vorbitorului), fără niciun impact asupra categoriei determinării (prin care, în genere, nu se știe ce s-ar exprima la vocativ)¹. Aceeași este esența deosebirelor de tipul *Radu* – *Radule*, ca și *Leană* – *Leana* – *Leano* și asem. Iar în cazul izolat *domnule* – *Doamne* opoziția *-ule* – *-e* (+ *o* > *oa*) exprimă deosebirea lexicală („om” – „Dumnezeu”), deci prezintă un caz de semiomonimie, ca în *ochi* – *ochiuri*, *capete* – *capi* – *capuri* ș.a.

Mai relevăm faptul că articolul cunoaște (deși, pe cât știm, într-un număr restrâns de cazuri) transpoziția, anume în sens imperativ. E vorba de tipul comenzilor cum sunt *Scularea !* sau *Alinierea !*. Dar nici asta nu anulează nici pe departe calitatea articolului ca exponent al categoriei determinării. Transpozițiile în cadrul morfocategoriilor sunt lucru obișnuit, cf., de ex., în românește, singularul cu sensul de plural (ca în *războiul cu neamțul*) sau, ceea ce e răspândit mai pe larg, un timp în locul altuia. Cf., prezentul pentru trecut, ca în *Mergem ieri pe stradă și vedem...* sau perfectul compus rezultativ pentru viitor, ca *Fă ce e de făcut și ai scăpat* sau întrebuintarea, cunoscută multor limbi, a persoanei a 2-a singular în sens generalizat, obișnuit în comunicarea de toate zilele (ca în *Dacă vii acolo după masă, nu găsești pe nimeni*) și fixat și în proverbe (*Cât ți-i patul, atât te întinde*) ș.a.

Și nu e deloc clar cum ar putea să fie demonstrat caracterul de cuvinte al articolelor prin frecvența lor mai mare în vorbire decât cea a interjecțiilor [6, p. 190]. Aceste ultime apar prin excelență în limba vorbită (resp. în reproducerea ei în literatura artistică), pe când articolul e propriu oricărui stil de limbă și prezent practic în orice act de vorbire. Esențial este însă faptul că doar câteva forme de articol, ușor enumerabile, se unesc cu un număr infinit de purtători (vezi mai sus, despre un metaindiciu obligatoriu al morfocategoriei) ceea ce îl și face frecvent – altfel nici nu poate să fie un exponent categorial.

În ceea ce privește sensul articolului [6, p. 185], acesta trebuie să includă obligatoriu semul generalizării maxime, fără de care nu am avea articol, ci (chiar cu toate metaindiciile morfocategoriei) doar exponentul demonstrativității morfologizate. Am demonstrat acest lucru nu o dată pe materialul limbii macedonene, în care exponenții demonstrativității tripartite (ca în *човеков* – *човеко* – *човеком*), chiar postpuse și alipite (ca și în rom. *omul*) sunt articole (deși cu semul distanței) de aceea, că unul din ele (cel de gradul al treilea de depărtare – *-om*, *-ma*, *-mo*, *-me*) exprimă și generalizarea maximă extradistanțială (ca în *Човекот е смртен* = *Omul e muritor*). Această proprietate este una din condițiile indispensabile apartenenței unui element la articole. Astfel, lat. *is* – *ea* – *id*, deși era extradistanțial (spre deosebire de distanțialele tripartite

¹ Dintr-o română spaniolă ținem minte rîndul *Perdida no, el caballero, no siendo hermana ni prima*, „De pierdut, nu-i pierdut, voinicule, dacă nu e soră sau verișoară” (e vorba de suflet), dar aici articolul *el* e introdus pentru a mări numărul de silabe. Alt rol aici prezența sau lipsa lui nu are, adică omisiunea lui n-ar schimba deloc sensul.

hic – haec – hoc, iste – ista – istud și ille – illa – illud) nu avea sensul generalizării maxime, care se exprima fără el (ca în *Homo mortalis est*). Această situație din latină a și fost recunoscută în lingvistică, fie și în mod implicit, ca indiciu al lipsei articolului, spre deosebire de alte limbi. Deci nu vedem în exemplele lui C. Dimitriu (ca *Omul sfîntește locul, Lupul mănîncă oaia, Haina face omul* [6, p. 185] exprimând generalizarea, spre deosebire de individualizare, nimic ce ar putea aboli calitatea articolului ca exponent al categoriei determinării. Sensul hotărât al articolului este tocmai cel de demonstrativitate extradistanțială îmbinată cu generalizarea maximă, cele două sensuri excluzându-se reciproc sintagmatic (se înțelege că exponentul respectiv trebuie, ca și orice exponent categorial, să se caracterizeze prin toate metaindiciile morfocategoriei). Altfel limba dată nu are articol¹ (ceea ce nu este cazul românei).

Se înțelege că acest statut al articolului hotărât nu se lasă identificat în mod direct în toate cazurile de aplicare a lui. Unul din acestea e prezentat de întrebuintarea lui ca identificator a ceva apriori cunoscut ceea ce are loc, de obicei, chiar la începutul unei narațiuni, ca în *Stă castelul singuratic oglîndindu-se în lacuri* (unde în locul lui *castelul*, dacă nu s-ar respecta măsura versului, ar putea sta și *un castel*, sensul de hotărât/ nehotărât fiind aici nerelevant, deci situația amintind starea dintr-o limbă fără articol, cum e latina, rusa etc.). Deci asemenea cazuri sunt greu, dacă nu imposibil, de cuprins printr-o definiție generală a articolului. De aceea recurgem la o extensiune. Se ia ca bază definiția propusă (vezi mai sus), atribuindu-i-se cuantorul existenței (\exists)², ceea ce înseamnă: dacă în limba dată se poate efectua undeva identificarea unui element ca existent în ea (cf. mai sus), el se recunoaște după formă și în alte situații, în care această identificare e greu sau chiar imposibil de făcut³ singură (excepțiile de la această regulă, privesc de obicei un număr finit de elemente enumerabile sau identificabile formal).

Mai relevăm și următorul fapt. După părerea lui C. Dimitriu, spre a se înlătura unele contradicții din descrierea limbii române, odată ce din cuvintele ei se elimină articolul, ca să se procedeze consecvent, de acolo ar trebui să se elimine nu numai prepoziția și conjuncția (despre care vezi mai sus), ci și verbele auxiliare și formele atone de dativ și acuzativ ale pronumelor reflexive, dar și adverbul de comparație [6, p. 102]. Dar tocmai procedând consecvent în baza metaindiciilor morfocategoriei descrise mai sus, excludem din cuvinte și includem în exponenți categoriali și f o s t e l e forme ale

¹ Mai amănunțit vezi în [4, p. 280-285].

² Despre aceasta, aplicat la lingvistică, vezi de ex. [12, p. 35].

³ Despre marile dificultăți de identificare a articolului ca fiind sau nu un cuvânt aparte vezi, de ex., [13, p. 48-73], unde se citează, printre alte multe păreri pro și contra și cea a lui P. Fortoul Hurtado: „Până acum gramaticienii nu ne-au dat o definiție satisfăcătoare a articolului și, probabil, nu ne-o vor da niciodată. Cât despre mine, nici nu voi încerca s-o fac, fiind convins de zădărnicia unor asemenea încercări” [13, p. 49]. Spusele sunt din anul 1922, dar, după cum reiese din discuția reprodușă în [13], în această problemă nici până mult mai târziu (anul 1990) nu s-a ajuns la o unitate de păreri.

verbelor auxiliare devenite exponenți subiectivali la verb, și f o s t e l e pronume personale, acum exponenți obiectivali (și nu numai reflexivi), tot la verb, a cărui conjugare devine prin acest fapt subiecto-obiectivală¹. Exponentul comparativului *mai* a încetat și el să fie cuvânt aparte, neputând fi separat de purtătorul său (ca în *mai bun*) și neputând constitui enunț eliptic aparte, autemul lui fiind *mai mult*². Elementul *foarte* însă nu este exponentul categoriei gradelor de comparație.

Cele spuse ni se par suficiente (fără a intra în multiplele amănunte care n-ar putea decât doar să precizeze cele de mai sus), ca să respingem concluzia (deja citată) a dlui C. Dimitriu (ce se prezintă îndoielnică chiar la prima vedere): în română „nu există decât un conținut al determinării, și numai pentru o p a r t e a substantivelor, c o n ț i n u t ce, în același timp nu se exprimă printr-un sistem u n i t a r de mărci, așa că vorbitorii nu au conștiința unei categorii gramaticale. În ce privește articolul, părerea noastră este aceea că nu există argumente pentru excluderea lui din numărul părților de vorbire clasice” ș.a.m.d. [6, p. 190], vezi același lucru proclamat în [6, p.187].

În concluziile Dlui mai urmează că articolele sunt c u v i n t e, deci fac parte din părțile de vorbire, dar totodată au funcția de m a r c ă. Această teză (chiar dacă se vorbește de „marcă”, adică ceva mai puțin univoc decât „exponentul categorial”) ni se prezintă contradictorie: un element este ori cuvânt, ori „marcă” a altui cuvânt, nu și una și alta totodată. Se prea poate că această contradicție e simțită de autor, care recurge la termenul ambiguu „cuvânt-morfem” [6, p. 188-189], menit s-o camufleze, dar nu reușește s-o facă: un element (în afara cuvintelor monomorfemice în care amândouă fenomenele coincid) este ori cuvânt, ori morfem. Și dacă rom. *un* și *o* sunt morfeme, nu cuvinte, dar pot fi separate de restul logoformei, le considerăm, ținând cont de separabilitatea acesteia, recunoscută în lingvistică (ca în cazul germ. *aufstehen*, ung. *elmenni*, engl. *to act* și asem., vezi mai sus) și folosind termenul consacrat „split”, ca fiind s p l i t - m o r f e m e (resp. logoforme ce le includ ca s p l i t - l o g o f o r m e). Așa sunt aceste *un*, *o* din română, ca și articolele antepuse separabile, hotărâte și nehotărâte, vestromanice și sudgermanice.

În română, concluzia noastră e sprijinită de faptul că opoziția categorială se exprimă prin morfeme recunoscute în această calitate (cum sunt *-ul/ -le, -a și -i, -le*), pe care e cu totul alogic, chiar la prima vedere, să le consideri cuvinte, deci părți de vorbire aparte, și alte elemente care la prima vedere par a avea această calitate. Dat fiind statutul tuturor ca membre ale uneia și aceleiași opoziții, și unele și altele sunt morfeme, unele evidente în această calitate, iar altele split-morfeme, ceea ce nu constituie o deosebire radicală între ele. De aceea nu împărțim articolele în „cuvinte-morfeme”, care ar fi părți de vorbire și „morfeme propriu-zise”, segmente ale cuvintelor care singure nu sunt cuvinte (cum face C. Dimitriu [6, p. 189]).

¹ Prin argumentele noastre din mai multe lucrări în favoarea acestui punct de vedere sprijinim o părere de mult existentă în romanistică [14, p. 119-120].

² De notat că aici hotărâște factorul morfologic, nu cel fonetic. De exemplu, e real dialogul – *Ce lună e acum?* – *Mai*, dar nu e real ceva ca **Acela mi-a plăcut mai*, ci trebuie *Acela mi-a plăcut mai mult*.

În ceea ce privește limba în genere, întrucât cuvântul din oricare clasă flexionară constă din temă și exponent categorial, elementul de nesinestătător (incapabil să constituie un enunț), care singur este doar un exponent categorial, nu poate fi cuvânt aparte, deci nu poate face parte dintr-o clasă de cuvinte („parte de vorbire”), ci este doar o parte a altui cuvânt (fie alipit de restul acestuia, fie distant). Mai pe scurt, un cuvânt aparte nu poate să fie doar exponentul categorial al altui cuvânt și viceversa.

În acest fel, recurgând la noțiunea de split-morfem, am încercat să rezolvăm antinomia dintre clasarea articolului la cuvinte (resp. la o „parte de vorbire”) și recunoașterea lui ca exponent categorial al altor cuvinte¹.

Referințe bibliografice

1. М. А. Габинский. *Очерки по основаниям грамматики*. Кишинев, Штиинца, 1972.
2. М. А. Габинский. *Балканский инфинитив – очередной этап дискуссии. Антикритический обзор*. Chișinău, Tipografia Centrală, 2008.
3. М. А. Габинский. *Грамматическое варьирование в молдавском языке*. Кишинев, Штиинца, 1980.
4. M. Gabinschi. *Contribuții la definirea general lingvistică a articolului ca exponent categorial*. În: Omagiu profesorului și omului de știință Vladimir Zagaevschi. Chișinău, CEP USM, 2003.
5. А. Мартине. *Основы общей лингвистики*. Пер. с франц. În: Новое в лингвистике, III. Москва, Изд. иностр. литературы, 1963.
6. C. Dimitriu, *Doit-on exclure l'article des parties du discours?* În: Omul și limbajul său. Studia linguistica in honorem Eugenio Coseriu. Analele științifice ale Universității „Al. I. Cuza” din Iași (serie nouă). Secțiunea III. E. Tomul XXXVII-XXXVIII. Lingvistică, 1991-1992. Iași, Ed. Univ. „Al. I. Cuza”.
7. *Gramatica limbii române*, I. București, Ed. Acad RPR, 1963.
8. M. Gabinschi. *Logoforma ca dat nemijlocit și cuvântul ca abstracție*. În: Filologia modernă: realizări și perspective în context european. Abordări interdisciplinare în cercetarea lingvistică și literară. Chișinău, Professional Service, 2012.

¹ Se înțelege că, respectând normele ortografice în vigoare, nu propunem ca articolele antepuse distante să se scrie împreună cu purtătorii lor (fiind scrise aparte doar când sunt separate prin altceva, ca, de ex., *o nouă casă*), deși precedente pentru aceasta există. Cf. logoforme întregi ca rus. *никакой*, segmentate de prepoziții, ca în *ни из какого, ни по какому, ни про какой, ни с каким, ни о каком*. Ortografia deci, bazându-se și pe comoditatea practică, nu întotdeauna reflectă împărțirea în plan teoretic a textului în logoforme. De aceea nu punem principiul ortografic (spre deosebire de op. cit. a lui C. Dimitriu [6, p. 190]) la baza identificării articolului și a altor unități morfologice.

9. I. Z. Coja. *Câteva ipoteze cu privire la articol*. În: Sistemele limbii. București, Ed. Acad. RSR, 1970.
10. L. Vasiliu. *Desinența -a în limba română*. În: Limba română. (București), XXXII (1983), 5.
11. M. Gabinschi. *Ce este lui din (a) lui Ion*. 1. *Unele considerații privind noțiunea de articol*. În: Revistă de lingvistică și știință literară, 1977, 1.
12. Ал. Зеленецкий. *Сравнительная типология основных европейских языков*. Москва, Высшая школа, 2004.
13. О. К. Васильева-Шведе, Г. В. Степанов. *Теоретическая грамматика испанского языка. Морфология и синтаксис частей речи*. Москва, Высшая школа, 1990.
14. В. В. Г. Гак. *К вопросу о местоименной репризе в романских языках // Исследования в области латинского и романского языкознания*. Кишинев, Штиинца, 1961.

Galaction VEREBCEANU
Institutul de Filologie al AȘM
(Chișinău)

**O VARIANTĂ MOLDOVENEASCĂ
A CĂRȚII POPULARE *ALEXANDRIA*¹.
MORFOLOGIA (3)**

Abstract. The article analyzes the morphological features of the parts of speech from the text of the popular book *Alexandria* (Romanian manuscript, 817 share, 301 fund, copied in Chisinau in 1790 and stored at the National Library of the Academy of Sciences „V. I. Vernadsky” from Ukraine), putting the main emphasis on the differences and similarities of the morphological system of the text.

Keywords: case, conjugation, declension, diathesis, mode, number, person, time.

În articol sînt analizate trăsăturile părților de vorbire apte să evidențieze diferențele și asemănările caracteristice sistemului morfologic al textului cercetat.

Substantivul. *Declinarea.* Substantivul de declinarea a III-a în *-e frate*, urmat de un adjectiv posesiv, nu se deosebește, prin flexiune, de construcția actuală: *fratele mieu* (15^r, 35^r), *fratele tău* (68^r, 68^v-2), *frate-său* (75^r). În două cazuri, *frate* este concurat de *frăține-tău* (68^r), *frăține-său* (68^v), formă analogică după *tăține* (vezi Densusianu II 1961, p. 95).

Un singur substantiv feminin își menține constant declinarea mai veche, a III-a: *marmore* (40^r, 40^v, 46^r, 57^r, 61^v, 65^v). În rest, forme noi cu *-ă*, deci aparținînd declinării I: *peștiră* (46^v-5, 64^v-3, 65^r-4 etc.), *peștira* (64^v), *aramă* (44^v).

O situație fluctuantă se constată și în cazul substantivelor feminine cu radicalul în *ș*, *j*, textul manuscrisului înregistrînd atît forme de declinarea a III-a: *grije* (13^r, 28^r, 44^r), *ușe* (61^r-4), cît și forme de declinarea I: *mreja* (34^v), *ușa* (60^v). Pentru actualul *cenușă*, consemnăm, o dată, forma cu *ș* suprascris. Norma textului – formele cu *-e* după *-ș* sînt mai numeroase – e în favoarea formei vechi: *cenușe* (14^v).

Forme aparținînd declinării a III-a se constată și în singurele atestări: *pîntecele* (68^v), *berbecile* (18^v-2). În schimb, *strugur* (65^r) este de declinarea a II-a.

Genul I. Substantivul *pustiu* este de genul feminin: „*pustie* aceasta” (40^v), *pustie* (41^v). Același gen este indicat de *slugă* (31^r), *sluga* (31^r), „unii *slugi*” (70^r).

Genul substantivului animat de origine slavă *voievod* este, în general, stabilizat; textul înregistrează în exclusivitate forme cu terminație în consoană: *voievod* (25^v, 52^v etc.), cu 53 de prezențe; cf. însă o singură excepție, *voievoda* (22^r), formă cu desinență vocalică, curentă în textele vechi din epocă (ILRL 1997, p. 321).

Numele de origine turcă *pașă*, desemnînd persoane de sex bărbătesc, trece, semantic, în categoria masculinelor: „7 *pași*” (32^v), *pașii* (34^r); cf. însă și „un *pașe*” (33^r, 33^v).

¹ Vezi „Philologia”, 2014, nr. 1-2, p. 72-136; 3-4, p. 76-86.

Substantivul inanimat *veac* pare să se fi fixat în forma de masculin, pluralul fiind reflectat în expresia *în veci de veci* (66^r) sau în locuțiunea adverbială *în veci* (31^r, 74^r).

Substantivul de origine turcă *catîr* apare notat cu formă de neutru: „Și mai adusă ră 8000 de *catără* încărcate de galbeni” (52^v; vezi și 52^r). Într-un caz, *catîr* este ortografiat cu *r* suprascris, care, din context, redă forma de plural masculin în *-i*: „Și mai adusă ră <...> 500000 de *catâr*, încarcat de arme” (52^v).

Cîmp își menține forma originală de masculin plural: *cîmpii* (35^v, 71^r-2, 76^r, 76^v).

N u m ă r u l. Forme de singular, omonime cu cele de plural, se constată la substantivul *crai*: „Filip-*crai*” (35^r) ~ „*crai* și domni” (71^r), dar și „toț *crai*<*i*>” (19^r); cf. însă *ochiu* (48^r) ~ plural *ochi* (76^r), *ochii* (72^r, 76^v etc.).

Substantivele *grumaz* și *mînz* au la masculin plural forme învechite: *grumazi* (26^r), *mîndzîi* (46^v), substantivul de origine slavă *obraz* construiește pluralul la fel ca neutrele: *obrază* (32^v), cu *e* velarizat, iar *tătar* are forma *tătarii* (16^r-2, 25^r, 48^v).

Substantivul *copac* păstrează la singular, în singura atestare, desinența veche: *copaciul* (30^v).

Forma arhaică este consemnată și în pluralul femininului *povară*: *povoară* (30^r).

Mînă apare numai cu pluralul analogic, de cele mai multe ori în *-i*: *mîni(le)* (36^r, 42^r, 55^r, 68^v etc.), dar și, mai rar, în *-e*: *mînele* (22^v, 65^r, 65^v).

Substantivul *iarbă* înregistrează ambele forme: *ierbi(le)* (24^v, 75^v) și *ierburile* (24^v), iar *roată* și *vreme* sînt întrebuițate la plural în formele curente în epocă: *roate* (13^r, 14^r), *vremi* (53^v, 57^r).

În formele de plural ale substantivului *pasăre* nu s-a produs alternanța vocalei radicale: *pasări(le, lor)* (43^r-2, 46^r), unicele forme atestate în textele vechi (vezi Densusianu II 1961, p. 102).

În privința neutrelor, nu este nimic de comentat decît că acestea au, în cvasimajoritatea cazurilor, terminația *-uri*: *daruri* (17^v), *haragiuri* (17^v), *jghiaburi* (67^r), *pustiuri* (43^v), *visuri* (70^v) etc. și terminația *-e*: *bu(d)zdușanele* (55^r-2), *capetele* (51^r, 59^r), *lemne* (40^r), *ostroave(le)* (17^v, 69^v-3) etc.; cf. însă *arce* (47^v, 58^r) și *palaturi(le)* (34^r-2, 34^v) pentru actualele *arcuri* și, respectiv, *palate*.

Substantivele neutre cu radicalul în *-r* au la plural terminația *-ă*, desinență interpretată fonetică sau analogică (vezi Densusianu II 1961, p. 105; ILRL 1997, p. 325): *cară* (59^r, 74^r), *hotarăle* (22^v, 22^v), *izvoară(le)* (42^v, 43^r), *odoară* (71^v), *pahară* (30^r), *păhară(le)* (33^v-2, 38^r).

C a z u l. Terminația arhaică *-iei* la substantivele feminine în *-ă* și la cele în *-e* la singular, rezultată din desinență și articolul hotărît *-ei* și atestată în epocă (vezi ILRL 1997, p. 325), este în declin în textul cercetat: *lumiei* (56^r), net majoritare fiind formele devenite ulterior normă: *apei* (29^v), *bisăricii* (24^r), *cețății* (17^r, 29^v, 61^v, 73^v etc.), *lumii* (32^r, 40^v, 69^v, 70^v), *mării* (42^v), *ușii* (47^v, 60^v), *vieții* (58^v) etc.

Femininele *tătar* și *țară* construiesc genitiv-dativul, singular și plural, diferit de limba română literară actuală, înregistrînd formele: *tătarii* (16^r-2, 25^r, 48^v), *tătariilor* (48^v, 25^r, 48^v), *țării* (14^v, 57^r), *țăriiilor* (22^v, 64^r), ca urmare a velarizării lui *i*, precedat de *r* dur.

Substantivul feminin *maică* are la genitiv-dativ singular forma *maicii* (13^r, 68^v, 72^r).

Numele proprii masculine desemnând persoane formează genitiv-dativul, la fel ca în limba actuală, cu ajutorul articolului hotărît proclitic: *lui Alexandru* (22^r), *lui Aristotel* (71^v) etc. Într-un singur caz, genitiv-dativul prenumelui *Eremia* este exprimat sintetic: *Eremiei* (74^r), formă asemănătoare cu cele ale substantivelor proprii feminine, nume de persoane sau de state: *Machedonii*<*i*> (69^v, 71^r), *Moldaviei* (22^r), *Moldavii*<*i*> (22^r), *Olimbiiadei* (13^r), *Olimbiedii* (74^v-2), *Ruxandii* (38^r), *Savelii* (19^r).

Dumnezeu se declină atît ca nume propriu: *lui Dumnedzău* (14^r, 23^r, 41^v, 74^r etc.), cît și, o dată, ca apelativ: *Dumnedzăului* (65^v).

Numele în genitiv-dativ se realizează, la fel ca în scrierile din epocă (vezi ILRL 1997, p. 326), și prin construcții prepoziționale cu *cătră*: „și dzisă *cătră* sol” (13^r), „și dzisă *cătră* Filip” (24^v), „el dzisă *cătră* Darie” (30^v) etc. și cu *la*: „să scrie carte *la* Darie-împărat” (13^r), „dîndu-i și cheile cetății *la* Alexandru” (17^v), „să pocloni *la* Eremie-proroc” (24^r), „scrisără carte *la* Filip vraciul” (24^v), „Avem noi datorie să te lăudăm *la* Darie și *la* persi” (27^v), „scrisă *la* Alexandru” (58^r, 58^v), „scrisă carte *la* feciorii ei” (75^r) etc.

Vocativul este exprimat diferit, fie prin *-e* etimologic sau analogic, în cazul masculinelor: *Alexandre* (13^v, 36^v, 55^r, 67^v-2 etc.), *Doamne* (28^v, 55^r-2, 60^v-2), *Filipe* (75^v), *Filoane* (33^v, 51^r, 52^v, 54^v, 55^r-3), *frate* (65^r-2, 66^v, 72^v, 75^r-2), *împărate* (14^v, 31^v-2, 72^r, 75^r-2 etc.), *oame* (68^v-2) etc., fie prin *-ule*: *cetitoriule* (35^r), *Dumnedzăule* (70^v), *omule* (43^r), *voievodule* (51^r), *vraciule* ((24^v, 25^r, 75^v-2), fie, mai rar, prin forme identice cu nominativul, urmate de determinativ: *fătul mieu* (65^v-2, 68^r, 69^v).

Foarte rar, vocativul plural masculin este redat prin forma lipsită de articol: *oameni* (24^v), exemple răspîndite în textele vechi (vezi Densusianu II 1961, p. 94), sau articulat cu determinativ: *feții miei* (75^r) ori prin forme identice cu dativul: *fraților* (56^r, 75^v), *machidonenilor* (38^r, 40^v), *persilor* (38^r). Alteori, textul înregistrează forme mixte de vocativ în același context: „Dară să știți, *fraților* și *prietinii miei*” (54^r).

Vocativul feminin în *-o* apare în *Ruxando* (51^r) și *Talistrado* (57^r); vezi și *Talistrado-împărăteasă* (58^v, 59^r).

Articolul. *Articolul hotărît.* Articolul enclitic este notat constant în forma de nominativ-acuzativ a masculinelor: *căruțul* (14^r), *malul* (34^v), *norocul* (55^r), *trupul* (75^r) etc. Cazurile de elidare a lui *-l*: „așa își dede Levcaduș otrăvitoriul *spurcatu* lui suflet” (76^r) sînt singulare, dacă se face abstracție de exemple de tipul *tată-său* (44^v), caracteristice și limbii literare actuale. Lipsa articolului hotărît *-i* este consemnată însă în mai multe exemple, numărul acestora constituind 85. Fenomenul suprimării articolului hotărît, datorat unui reflex al limbii vorbite, afectează forma de genitiv-dativ a substantivelor proprii: *Candachii*<*i*> (61^v), *Indii*<*i*> (55^r-2), *Machedonii*<*i*> (69^v, 71^r), *Moldavii*<*i*> (22^r), a celor comune la plural: *atinei*<*i*> (16^r-2, 16^v, 17^r), *cai*<*i*> (36^v-2, 38^r, 46^v-2, 57^r etc.), *copii*<*i*> (63^r-2, 63^v-3, 64^r-2, 76^v etc.), *crai*<*i*> (18^v, 55^v, 71^r-2, 71^v etc.), *dumnedzăi*<*i*> (16^v, 38^r), *fii*<*i*> (28^v), *împărății*<*i*> (18^r, 22^v-2, 51^r, 71^r etc.), *lei*<*i*> (51^v), *vistieri*<*i*>*le* (57^r, 76^r), precum și genitiv-dativul sintagmei *împărăția ta: împărății*<*i*> *tale* (14^v-2, 15^r-3, 52^v-2, 69^r-3 etc.).

Articolul genitival este prezent cu întreaga serie variabilă: „pămînt *al* cerșilor” (19^v), „oaste *a* lui Poriu” (51^v, 53^v), „boieri *ai* lui” (41^v), „toate *ale* lui” (63^v). Dintre formele articolului genitival, *a* și *al* au cele mai multe apariții (17 și 18), iar *ai* și *ale*, cele mai puține (2 și 3). Forma invariabilă *a* apare notată în 12 construcții, determinantul fiind fie un substantiv masculin (singular sau plural): „înger *al* său” (44^{r-2}), „sol *a* lui” (68^v), „voievod de *a* lui Alexandru” (59^r, 73^r), „împărat *al* Apusului și *al* Răsăritului” (57^v), „galbeni de *a* lui Darie-împărat” (52^v), „*a* lui Alexandru machidoneni” (53^v), „nepot *a* lui Adam” (44^r) etc., fie unul feminin plural: „pietre *a* lui Solomon-împărat” (19^r), „pre la *a* lor țăr” (74^v), fie un substantiv neutru indicînd ambele numere: „crugul lunilor și *a* luceferilor” (57^r), „jilțul cel de aur *a* lui Poriu-împărat” (56^v), „scaunul cel împărătescu *a* lui Alexandru” (63^r), „cuvinte *a* boierilor” (14^v), „cuvinte *a* lui Filon și *a* lui Potolomei (70^v) etc.

Este de semnalat, de asemenea, utilizarea în cîteva contexte a articolului posesiv după un substantiv articulat: „sfită *a* lui Aron-proroc” (24^r), „și scoasă stema *a* lui Anarhos-împărat” (30^r), „viița *a* tuturor turcilor” (31^r), fenomenul dublei articulări fiind răsîndit în primele noastre texte vechi (vezi Densusianu II 1961, p. 245–246).

Articolul adjectival. În privința acestui tip de articol, este de menționat trăsăturile: formele lui sînt cele conforme cu limba română actuală, adică *cel*, *cea*, *cei*, *cele*, precedă constant un adjectiv nearticulat, nu sînt folosite niciodată cu deicticul *-a*, genitiv-dativul se acordă în caz cu substantivul, iar topica este cea modernă: „prietinul lui *cel* iubit” (39^r), „cetate *cea* mare” (15^v), „oamenii *cei* sălbateci” (42^r)”, „limbile *cele* păgîne” (60^r), „oștenilor lui *celor* veteji” (76^r). Singura precizare poate fi făcută pentru forma feminină de singular *cea*, care, printr-un proces fonetic de monoftongare, apare notată *ce*: „poarta *ce* dintîi” (34^r), „cămara *ce* de taină” (34^v), „oaste me *ce* odihnită” (52^v), „viița me *ce* amară” (76^v) etc.

Adjectivul. Flexiunea adjectivului este stabilă, fiind identică cu cea a determinatului: „cuvinte *bune* și *dulci*” (15^r), „unde cade copaciul *mare*, *mare* sunet face și corabie pre mare *mari* valuri faci” (30^v).

Pluralul masculin al adjectivului *gol* este *goli* (41^{v-2}, 42^r, 44^r), formă curentă în textele vechi din secolul al XVI-lea (vezi Densusianu II 1961, p. 108), dar și în cele din epocă (vezi ILRL 1997, p. 328).

În privința gradelor de comparație, este de remarcat exprimarea superlativului absolut cu ajutorul prefixului arhaic *pre-* (= *prea*): „*precinstita* fața” (71^v), „om *precredincios*” (64^r), „*preiubite* Alexandre-împărate” (71^v), „*preînțelepte* Alexandre” (65^v), „*dascale* al meu *preînțelepte*” (71^r), „*premilostive* Alexandre-împărate” (63^v), „*premilostive* împărate Alexandre” (64^r), „*cîmp preminunat*” (46^r), „Poriu *preprost*” (55^v). Formele mai numeroase sînt însă cele construite cu *foarte*, antepus adjectivului: *foarte înțelept* (35^v) etc., dar folosit și postpus adjectivului: „munț *înalt foarte*” (60^r), îmbinare nerecomandată de norma literară actuală (vezi GALR I 2005, p. 161). Alteori, *foarte* însoțește locuțiuni: „viița *foarte* cu anevioie” (48^r), „fusă *foarte* cu meșteșug” (67^r).

Aceeași idee de superlativ se realizează cu ajutorul construcției *adverb + de + adjectiv*: „Iară după dînșii veni 500 de fete tinere și *ales de frumoasă*” (18^v), adverbul *ales* – astăzi învechit și popular – avînd sensul „deosebit”. Într-un context, locul adverbului

din construcție este luat de adjectiv, rezultând o îmbinare nefirească pentru limba literară actuală: „Și era niște pasări întru acei pomi *minunate de frumoasă*, carele cînta cu niște viersuri *minunate de frumoasă*” (43^r), „ramurile *minunate de frumoasă*” (46^r); cf. însă „*zidituri minunate de frumoasă*” (61^v).

Valoarea de superlativ este redată, de asemenea, cu ajutorul adverbului *mult*: „împărăție este *mult* înaltă și împodobită” (32^r) și al locuțiunilor adjectivale *fără de preț*: „șaoa de adiiamant *fără de preț*” (19^r; vezi și 30^r, 43^r, 68^v, 71^v etc.); *fără de seamă*: „furnici de acele *fără de samă*” (39^v; vezi și 19^v, 42^v, 56^r); *de mult preț*: „haine scumpe *de mult preț*” (18^r; vezi și 18^v, 30^r, 68^v etc.).

Pronumele. *Pronumele personal*. Formele atone de dativ și acuzativ sînt concurate de cele cu *î* protetic: *-mi* (28^v, 55^r, 63^r etc.), *-ți* (63^r, 73^v), *-l* (13^r-2, 31^r-5, 73^r-2 etc.), *-i* (15^v-3, 33^v-5, 53^v-6 etc.) și *îmi* (15^r, 30^v, 75^v etc.), *îț* (13^r-2, 33^r, 72^v-2 etc.), *îl* (13^r, 32^r, 74^v-2 etc.), *îi* (22^r, 47^v-2, 65^v-2 etc.), fără a se consemna o evidentă „rivalitate” între aceste forme.

Forma de nominativ-acuzativ a lui *ea*, cele de dativ plural ale lui *noi* și *voi* se deosebesc de cele actuale doar prin ortografie: *e* (44^v, 68^r, 69^r-2, 71^v), *nooa* (41^r, 58^r-4 etc.), *vooa* (22^v-2, 23^r-2, 75^r etc.).

Pronumele de persoana a III-a *îns*, totdeauna articulat, se folosește frecvent în îmbinare cu *într-* și *dintr-*: *într-însul* (22^r, 47^r, 68^v), *într-însa* (16^v, 27^v, 47^v, 64^v-2 etc.), *într-înșii* (42^v), *într-însăle* (42^v, 52^r, 57^r), *dintr-însul* (44^r).

La fel ca în textele vechi, compusul lui *îns*, cu *de*, precedat el însuși de prepoziții, are o întrebuițare foarte largă în textul cercetat și înregistrează 83 de apariții: *cu dînsul* (13^v, 43^r-2, 70^r etc.), *întru dînsul* (43^r), *de la dînsa* (69^r), *după dînsa* (74^v), *cătră dînșii* (15^v, 16^v), *dintru dînșii* (44^r), *pre dînsăle* (52^r) etc., semnalîndu-se numai un caz de concurență din partea pronumelui *el*, cu care este identic din punct de vedere semantic: „*vai de el!*” (53^v).

O ultimă constatare se referă la apariția formelor atone ale pronumelui personal în postpoziția verbului: *închinămu-ne* (17^r, 30^r), *rogu-mă* (59^r), *rogu-vă* (54^r), îmbinări care astăzi nu se regăsesc decît în registrul popular al limbii.

Pronumele de întărire este prezent, în cele trei contexte, prin unica formă de masculin singular, întărită de pronumele personal: „eu *însuș*” (27^r, 58^r, 64^r). Valoare de pronume de întărire are și adjectivul *sîngur* în poziție absolută: „fiind locul foarte înalt, precum *sîngur* îl vedzi” (44^r) sau precedat de pronume personal ori urmat de substantiv propriu: „tu *sîngur*” (27^v, 54^v), „e! *sîngur*” (28^v, 54^r) „*sîngur* Alexandru” (76^r), „*sîngur* Alexandru-împărat” (33^v), „pre *sîngur* Alexandru” (36^r).

Pronumele reflexiv apare în forme care, în general, sînt caracteristice limbii actuale. Ce le deosebește este frecvența cu care sînt întrebuițate în text: *să* (niciodată *se*) (16^r-6, 40^v-4, 76^v-2 etc.) însumează 247 de exemple, dintre care 12 îi revin lui *-să* (33^v, 61^v etc.) în postpoziția gerunziului, și patru lui *-să-* (14^v, 15^v, 18^r, 46^v) în forma verbală inversată de viitor. Pronumele aton *s-* (14^v-2, 44^r-3, 76^v-4 etc.),

folosit în fonetică sintactică, numără 58 de înregistrări, iar *s* suprascris (26^v-3, 59^f-3 etc.), redat în text *să*, conform normei textului, totalizează 136 de apariții. Încheie seria reflexivelor în acuzativ *sine*, cu o singură întrebuințare: „Alexandru strînsă cătră *sine* pre Ducepal” (55^v). Pronumele reflexiv în dativ totalizează 44 de apariții: 26 cu *-s* suprascris (26^r, 55^f-3 etc.), 9 cu *ș-* (28^v, 74^v-2 etc.), realizat în fonetică sintactică, 7 cu *iș* (18^v, 76^f-2 etc.) și cîte un exemplu cu *iși* (72^v) și cu *-și* (34^f).

Pronumele (adjectivul) posesiv. Formele masculine de persoana 1, singular și plural, sînt totdeauna cele etimologice: *al meu* (55^f), *meu* (24^v, 33^f, 68^v-2, 75^v-3 etc.), *miei* (13^f-2, 40^v, 54^f-2, 75^v-2 etc.), exceptînd, o dată, forma analogică: „O, dragii *mei* crai și domni!” (71^f).

Pentru persoana a 3-a consemnăm forme curente și astăzi și folosite, ca în textele vechi (vezi Berea 1961, p. 324–325), în legătură cu subiectul: „și trimisă Arhidon-împărat sol cu poclon și carte și pre feciorul *său*” (15^f), „iară Dumnedzău trimisă pre un înger *al său* la Adam” (44^f), „să rădică Alexandru cu toate oștile și putere *sa*” (61^f), „Poriu ave 30 de crăii supt stăpînire *sa*” (35^f), „Sif au rămas aice cu fămeia și cu copii<i> *săi*” (44^f), „fericit om este acela carele ascultă de părinții *săi*” (72^f), „Alexandru să umplu de jale maicii *sale*” (72^f), „Evimilitrie-împărat ieși cu toate oștile *sale*” (60^f) etc. Cu aceeași funcție se întrebuințează și formele de genitiv ale pronumelor personale de persoana a 3-a *lui*, mult mai numeros decît *său*, *sa*, și, mai rar, *ei*, precedate de substantive aflate în relație atît cu subiectul: „Darie chiemă pre boierii *lui*” (13^v), „Darie-împărat făcu sfat cu pașii *lui*” (34^v), „toată pasăre pe limba *ei* pierē” (48^f), cît și cu obiectul: „să-i sfarmi cetate *lui* și să-i pradz țara și toate *ale lui*” (63^v), „vă voi scoate eu din mîinele *lui*” (22^v), „Iară Alexandru îi dede lui o cetate cu toate ținuturile *ei*” (73^v) etc.

Formele *său*, *sa* apar notate în vecinătatea substantivelor nearticulate, care, ca în limba de astăzi, exprimă grade de rudenie: *frate-său* (75^f), *frăține-său* (68^v), *tată-său* (44^v), *maică-sa* (64^f-2, 68^f-2, 68^v-2, 76^f etc.), *mumă-sa* (15^f, 68^f-2, 76^v).

O ultimă constatare se referă la construcțiile în care adjectivul posesiv sau pronumele personal cu funcție posesivă sînt reluate pleonastic de formele atone ale pronumelui reflexiv în dativ, fenomen caracteristic textelor vechi (vezi Densusianu II 1961, p. 249): „să-ș scoată fieștecarele oștile *sale*” (26^f), „cum ș-ar învăța un părinte pre fii<i> *săi*” (28^v), „ș-au luoat Alexandru dzioa de la prietinel *lui* cel iubit” (39^f), „iș vădzusă Alexandru moarte *lui*” (48^v), „dzgîriindu-ș fețile *lor*” (55^v).

Pronumele (adjectivul) demonstrativ. Ca pronume, demonstrativul de apropiere nu se deosebește, de obicei, de cel actual, avînd, la nominativ-acuzativ singular, masculin și feminin, formele *acesta* (33^v-2 etc.), cu cinci atestări, și *aceasta* (35^v etc.), cu 11 atestări. Pluralul masculin este notat prin formele *aceștie* (18^v, 71^f) și *aceștîia* (40^f, 42^f, 72^f, 72^v).

La fel se prezintă și adjectivul pronominal, care, în funcție de poziție, are formele: *acest* (63^v-3 etc.), antepus, cu 15 atestări, și, o dată, postpus: *acesta* (61^v). Singurele

forme, deosebite de cele actuale, dar curente în textele vechi (vezi Densusianu II 1961, p. 120–121), sînt *acestaș* din locuțiunea adverbială *întru acestaș chip* (13^r, 14^r, 69^r) și *ceasta*: „de *ceasta* parte” (26^r, 52^r). Pentru genitiv-dativ singular feminin apare doar forma etimologică *aceștiia* (53^v, 61^v). Pluralul masculin este reprezentat de forma *acești* (43^v), cel feminin, de formele *aceste* (43^r etc.), antepus, cu 12 atestări, și *aceste* (= *acestea*), postpus, cu trei atestări: „cuvintele *aceste*” (28^v, 32^v), „lifantele *aceste*” (52^r). Genitivul-dativul plural masculin apare sub forma *acestor* (60^v).

Pronumele demonstrativ de depărtare are, la nominativ-acuzativ, singular și plural, masculin și feminin, formele: *acela* (33^v-3 etc.), cu 14 apariții, *aceea* (13^v, 14^v) și *acele* (= *acelea* 31^v, 32^v, 39^r).

Adjectivul demonstrativ apare notat, de cele mai multe ori, în prepoziția substantivului, la singular masculin avînd forma *acel* (47^r-2 etc.), cu 25 de atestări; cf. însă *acela* (63^v, 71^r, 73^v 74^r), postpus, la feminin, formele: *acea* (65^r etc.), *ace* (54^r etc.) și *aceea* (29^r etc.), toate numărînd 36 de atestări, iar pentru genitiv-dativ singular feminin consemnîndu-se două exemple cu formă etimologică: „ușii *aceea*” (61^r), „cetății *aceea*” (73^v).

Aceeași preferință pentru antepunere se constată și la masculin plural: *acei* (48^r-2 etc.), cu 14 atestări; cf. însă, o dată, „oamenii *acei*” (40^v). Femininul plural înregistrează aproximativ același număr de atestări, afit în poziție antepusă, 13: *acele* (60^v-3 etc.), cît și în poziție postpusă, 12: *acele* (= *acelea* 67^r-2 etc.). Genitiv-dativul singular și plural, masculin și feminin este prezent în cîteva contexte, fără a se constata o preferință pentru antepunere sau postpunere: „*acelui* Alexandru” (22^v), „*acelui* cîmp” (46^r), dar „orașului *aceluiia*” (74^r), „împrejurul *acelor* casă” (67^r), „în fața casălor *acelora*” (67).

Forma amplificată este concurată de forma aferezată din componența pronumelui relativ compus: *cela ce* (18^r, 36^v-3, 60^v-2, 67^v etc.), cu 14 ocurențe, restul formelor fiind mai puțin numeroase: *cei ce* (31^v, 46^v-2, 68^r, 73^r, 76^r), *cele ce* (16^r, 34^r, 58^r, 59^r) sau chiar unice: *celui ce* (70^v). Ca pronume și adjectiv, *cela* este notat doar în exemplele: „*celui* mîndru îi stă Dumnedzău împrativă” (35^r), „*celor* mîndri le stă Dumnedzău împrativă” (57^v), „stîlful *cela* făcut după potop” (22^v).

Formele demonstrativelor *aceasta*, *aceea* și *acela* cu sens neutru apar notate în componența unor expresii: *una ca aceasta* (sau *aceea*) (31^r, 32^v-2, 58^v) cu sensul „așa ceva” sau a unor locuțiuni adverbiale: *cu toate aceste* (33^r), *pentru aceasta* (24^v etc.), *după aceea* (70^r-2 etc.), *drept aceea* „deci” (38^r, 54^r), *pentru aceea* (70^v-4 etc.), *ca acela* „neînsemnat” (14^v).

Adjectivul demonstrativ de identitate este notat o dată: „*aceeș* cetate” (61^v).

Pronumele și adjectivul demonstrativ de diferențiere, compus din pronumele demonstrativ de depărtare aferezat (*a*)*cel(a)* și adjectivul pronominal nehotărît *alalt*, este prezent în text fie ca pronume: *ceialalți* (71^v), fie ca adjectiv: „*ceialalți* boieri” (59^r).

Pronumele (adjectivul) interogativ-relativ. Care are o variantă invariabilă, după gen și număr: *care* (14^v, 42^r, 74^v etc.) și una variabilă, care apare numai sub forma *carele* (22^v, 35^r-2, 71^v etc.), ambele desemnînd substantive de toate genurile și numerele. Concurența dintre aceste două forme este evidentă, frecvența

cea mai ridicată fiind de partea formei articulate: 34 de atestări față de 24 de atestări, câte înregistrează forma invariabilă. În exemplele „nu să mai audzie *care* ce vorbește și ce dzice” (74^v) și „mulț au întrat și n-au mai ieșit; așijdere și *care* au ieșit n-au mai ieșit sănătoș” (65^r) relativul este sinonim cu *cine* sau/și *cei ce*.

La cazurile oblice, *care* apare notat în două contexte: „va ucide berbecile de la răsărit, *căruie* îi ajung coarnele pînă la ceriu” (18^v), „începu a împărți împărățiile și domniile voievodzilor și boierilor lui celor vetej și credincioș, *căruie* după vrednicie sa” (69^v), în ultimul exemplu relativul avînd înțelesul pronomelui nehotărît *fiecare*.

Cu valoare adjectivală, *care(le)* apare în construcția numită „legătura relativă” (vezi Iliescu 1956, p. 28; Nilsson 1958, p. 12-14; Edelstein 1978, p. 337-343), în care, de la simpla reluare a antecedentului, ca în exemplele: „dediră carte lui Daniil prorocul, în *carele* carte scrie” (18^v), „era scrisă slove, *pre care* slove le-au cetit” (41^r), „făcură pre o 100 de elefante poduri, întru *carele* încăpe pre o *elifantă* 40 de ostaș” (51^v), s-a ajuns la îmbinări pleonastice, al căror relativ, desemantizat, se prezintă ca element joncțional coordonator (vezi Edelstein, 1978, p. 342): „Și făcură din pieile acele paveză, zale, platoșe, coifuri <...>, *care* mult folos făcură *acele piei* cînd s-au bătut Alexandru cu Poriu-împărat” (48^v), „jucară un joc minunat, ce-i dzic caruha, *care* *acest joc* îl joacă și pînă astădz” (74^v).

În privința lui *cine*, nu este nimic de remarcat. Contextele în care apare nu se deosebesc de cele din româna literară actuală, *cine* înregistrînd 21 de atestări la nominativ-acuzativ și una la dativ: „*Cine* ești tu și cum te chiiamă?” (54^v), „Pre *cine* urăște Dumnedzău urăsc toț oamenii, iară cu *cine* ține Dumnedzău țin toț oamenii” (31^v), „Spune-m în ce Dumnedzău credeț și *cui* vă închinaț?” (44^r). Într-un caz, *cine* are valoare de pronume nehotărît: „Și dzisă Alexandru să-ș iei *cine* cît a vre” (74^r).

Invariabilul *ce* se folosește atît pentru ființe, cît și pentru lucruri, atît la singular, cît și la plural: „Și găsiră un om *ce* știe tătărăști” (16^r), „după izbînda *ce* au făcut asupra lui Poriu” (56^v), „Și sînt 4 ape *ce* curg din rai” (46^r), „mulțămăsc de darurile *ce* mi-ai trimis” (59^r). Prin aceasta se explică frecvența mai mare a lui *ce* (88 de atestări), în comparație cu omonimul său *care* (60 de atestări), situația fiind asemănătoare cu cea din textele vechi (vezi Iliescu 1956, p. 25-36).

Într-un caz, *ce* nu este legat direct de substantiv, ci este precedat de demonstrativul *cel*, la fel ca în alte texte vechi (vezi Densusianu II 1961, p. 249): „Deci începură a dzice în trîmbiță și în surle și în nagaralele *cele ce* au cîte 3000 de piscoaie” (74^v).

În unele contexte, *ce* este utilizat în accepțiile „despre care”: „taina *ce* scrie întru acea carte” (25^v), „în care”: „întru această cale *ce* mergi” (65^v) și, mai ales, „pe care”, în această poziție relativul nefiind, de regulă, reluat: „războiul *ce* au avut Alexandru” (59^v), „spusă vedenie *ce* vădzusă” (32^r), „aceste lucruri *ce* vădz eu” (67^r) etc.; cf. „Iară acolo sta un fecior de domn, *ce-l* chiema Amvis” (30^v), „Vai de acea cetate *ce o* judecă mult” (17^v), „Deci aceste limbi păgîne, *ce le* închisă Alexandru, vor ieși” (61^r).

Pronumele *cît* are o întrebuintare mai redusă, folosindu-se fie ca relativ: „Și ieșiră *cît* au mai rămas” (17^v), „spusă lui Darie toate acele *cîte* petrecusă” (31^v), fie ca adjectiv: „voi veni cu *cît* turci mi-au mai rămas” (32^r), „*cîte* războaie va ave” (47^v).

Pronumele relativ compus prezintă forme identice cu cele actuale, singura deosebire fiind apariția formei amplificate *cela ce* (v. *supra*).

Cu funcție de pronume relativ apare și invariabilul *de*: „Într-aceste casă pofti împărăteasa pre Alexandru *de* ședzu pre un scaun și împărăteasa, într-alt scaun” (67^r), „și dederă carne tătărilor *de* o mîncară” (48^v), „găsi acolo oameni *de* grăie în limba grecească” (41^v).

Pronumele (adjectivul) nehotărît. Pronumele *alt*, *atît*, *mult* și *unul*, folosite și cu valoare adjectivală, nu diferă de cele din limba literară actuală decît sub aspect grafic: *alț* (42^v, 44^r, 57^v, 63^r, 65^r, 69^r), *alții* (46^v), *atîța* (54^v), *atîte* (26^v, 28^r, 53^r, 56^v), *mult* (18^r-2, 44^r-2, 64^v-2 etc.), cu 28 de atestări, *unile* (43^r, 57^r, 67^r, 70^v).

Dintre alte forme, trebuie remarcat *tot*, care, în legătură cu substantivul, se caracterizează prin faptul că exprimă raportul de genitiv-dativ atît pe cale analitică, cu ajutorul prepoziție *a*, ca în textele vechi din secolul al XVI-lea și în cele din epocă (vezi Densusianu II 1961, p. 123; IRL 1997, p. 332), în această poziție înregistrînduse 23 de exemple: „împărat *a toată* lume” (36^v-2, 54^v-2, 57^v, 70^v etc.) și, o dată, cu ajutorul prepoziției *la*: „Atunce porunci Alexandru *la toată* oaste” (26^v), cît și pe cale sintetică, adjectivul nehotărît fiind precedat, într-un caz, de prepoziția *a*: „vîiața *a tuturor* turcilor” (31^r); cf. și forma *tuturor* (38^r-2, 55^r, 58^v, 60^v, 74^r, 76^v). Pluralul masculin al lui *tot* apare în forma *toț* (19^v-2, 33^r-3, 76^r-2 etc.) și înregistrează 84 de atestări; cf. însă, de două ori, *toți* (76^v, 58^v) și, o dată, „cu *toții*” (68^r). În șase exemple, *tot* este sinonim cu *fiecare*, atestat în text numai sub forma *fieștecarele* (22^v, 26^r, 26^v): „*tot* omul” (38^r, 48^v etc.), „*toată* pasăre” (48^r).

Adjectivul nehotărît invariabil *niscaiva*, astăzi învechit și popular, apare folosit în accepția „oarecare”: „*niscaiva* împăraț” (67^r).

Printre formele compuse se evidențiază pronumele *oricarele*: „Cere altă împărăție *oricarele* poștești” (75^v; vezi și 58^r) și adjectivul *orice*, în care sudura elementelor nu s-a produs, ele fiind dislocate prin intercalarea prepoziției *de*: „te vei însănătoșa *ori de ce* boală vei fi avînd” (43^v); cf. însă *orice* (22^r, 33^r, 75^r, 46^v).

Pronumele (adjectivul) negativ. Primul termen al seriei negative *nimeni* este realizat exclusiv prin variante populare și are valoare pronominală: *nimene* (22^r-2, 31^v, 47^r, 47^v, 73^r, 75^v, 76^r), *nimine* (43^r). În propoziția „eu n-am pre *altul* *nimene* în lume” (72^r), pronumele intră în relație apozitivă cu pronumele nehotărît *altul*, construcție mai puțin firească, prin topică, pentru româna literară actuală.

Celui de-al doilea termen, *nimic* (24^r, 65^r-2 etc.), avînd funcție pronominală, i se opune varianta populară *nimică* (56^r).

Niciunul este prezent în contexte care nu diferă de cele din româna actuală: *niciunul* (28^r, 28^v, 42^v), *niciuna* (59^r), „*niciunui* om” (14^r, 36^v), „*nicio* cruțare” (36^r, 53^r) etc., cu excepția situațiilor în care adjectivul pronominal este dislocat de prepoziții: „n-au mai vădzut el *nici la o* împărăție” (56^v), „nu mai era *nici la o* împărăție din cîte era” (57^r), „nu ne va fi nooa *nici de un* folos” (75^r), „nu să băga *nici întru o* samă aurul” (76^r).

Numeralul. Numeralul cardinal. Cu excepția unor deosebiri de ordin fonetic, dar și în virtutea unei tradiții a scrisului chirilic privind redarea valorii numerice, cardinalul este asemănător celui din româna literară actuală. Astfel, înțîlnim numerele notate atît prin slove-cifră, cît și prin litere: *un* (19^r-2, 33^r etc.), *o* (16^v, 35^v, 65^r-2 etc.),

2 (13^v-3, 46^r-2, 60^r-2, 71^v-2 etc.) ~ *doi* (36^v, 70^v, 40^v), *dooa* (53^r); 3 (34^v, 53^r-2, 75^v etc.) ~ *trei* (28^v-2, 33^r, 74^r-2 etc.); 6 (42^v) ~ *șasă* (19^v, 38^r); 10 (16^v, 42^r, 55^r, 60^v, 73^r etc.) ~ (*d*) *zăci* (18^r, 39^v, 69^v etc.).

Cardinalele compuse sînt exprimate numai prin slove-cifră: 12 (57^r), 15 (30^r), 18 (42^r) etc., care, de cele mai multe ori, apar legate de substantiv prin prepoziția *de*: 28 *de ani* (74^v), 30 *de zile* (58^r), 40 *de ostaș* (51^v), 100 *de feldele* (73^r), 500 *de machi/doneni* (16^r), 1000 *de boi* (16^v-3), 8000 *de mile* (42^v), 50000 *de călăraș* (26^r), 48000 *de pardoș* (57^r), 420000 *de sabii* (57^r) etc.; cf. însă 120 *haznale* (68^v), 2000 *fete* (56^r), 40000 *catîră* (52^r), 360000 *boi* (57^r).

În cîteva contexte, cardinalul compus este anticipat, pleonastic, de numeralul simplu *o*: „*o 100 de elefante*” (51^v), „*o 100 de popi*” (66^v), „*o 100 ca tine*” (68^v), „*o 160000 de oaste*” (68^v) sau reluat, tautologic, de termenul *mie*: 100000 *de mii* (40^v) ori de cuvîntul *întuneric*, un calc după slavonismul *tîma* cu sensul de „zece mii”, folosit în textele din secolul al XVI-lea și în cele din epocă (vezi Densusianu II 1961, p. 115; IRLR 1997, p. 333): „850000 *întuneric* de oi” (57^r), „860000 *de întunerece de oaste*” (36^r); vezi și „*întunerece de mii de noroad*” (70^v), „împrotiva a *întunerece de oameni*” (75^v).

Alteori, cardinalul compus apare notat în postpoziția substantivului: „*periră tătar 3000*” (16^r), „*periră oșteni 40000*” (29^r), „*periră oaste 60000*” (53^v) sau chiar în lipsa substantivului, acesta subînțelegîndu-se din context: „Și *periră ispolini 20000*. Și *prinsără și vii 30000*” (47^v), „*periră de a lui Poriu întru acel război 40000 de oaste*, iară de a lui Alexandru *periră 7000*” (52^r), „Și *luo cu dînsul 340000 de oaste*, iară *300000 le lăsă în Persida*” (38^r).

Numeralul ordinal. Pentru „primul” consemnăm două forme: *întîi* (13^v, 25^r, 57^r, 69^v etc.), în toate cele 10 apariții avînd statut adverbial, și *dintîi*, folosit cu valoare adjectivală: „*solie dintîi*” (13^v), „*războiul dintîi*” (28^r), „*poarta ce dintîi*” (34^r), dar și, o dată, întrebunțat cu valoare substantivală: „*cei dintîi să udară*” (53^r).

Ordinalele masculine apar notate în puține contexte, întotdeauna fără *-a* deictic, avînd valoare adjectivală: „*al triele rînd*” (31^v), „*al triile păhar*” (33^v) „*al patrăle rînd*” (22^r) și valoare substantivală: „*ce<l> al patrăle*” (72^r). Într-un caz, pentru feminin apare ordinalul masculin: „*o parte de oaste o lăsă înapoi, al doile o pusă la mijloc*” (16^v).

Numeralele ordinale feminine prezintă formele: *a dooa* (34^r, 52^v, 60^r, 63^v), *a doa* (40^v, 42^v, 64^v, 66^v), *a trie* (16^v, 34^r, 34^v, 36^r), *a trii* (31^r), *a triia* (76^r), folosite cu valoare adjectivală.

Numeralul colectiv este reprezentat de *amîndoi* și *amîndooa*. Primul apare atît cu valoare adjectivală: „*împărații amîndoi*” (55^r), „*amîndoi feciorii ei*” (69^r), cît și cu valoare substantivală: „*să făcură fraț amîndoi*” (64^v), „*sînteț amîndoi vetej*” (64^v), „*purceasără amîndoi*” (66^v). Într-un caz, pentru redarea dativului, s-a folosit construcția prepozițională: „Și *le făcură la amîndoi o raclă de aur*” (76^v). Mai des, *amîndoi* apare notat ca apozitie în raport cu un pronume personal: *noi amîndoi* (54^v-2), *ei amîndoi* (64^v, 66^v, 67^r). O dată semnalăm o construcție mai puțin firească, în care cele două elemente au fost dislocate prin intercalarea unui adverb: *noi numai amîndoi* (55^v).

Colectivul *amîndooa* în cele trei apariții are valoare adjectivală: „*amîndooa* mîinile” (36^r), „*amîndooa* părțile” (53^r), „*amîndooa* părțile” (54^r).

Numeralul adverbial nu diferă de formele din româna contemporană: *o dată* (35^v, 44^v, 58^r, 71^v), *de trei ori* (35^r), *de 3 ori* (54^r), *de 4 ori* (56^v), dacă se face abstracție de unele fonetisme: *a trii oară* (31^r), *a do<oa> oară* (68^r). O construcție oarecum neobișnuită, formată prin poziționarea adverbului *cîte* în fața prepoziției și a numeralului cardinal, indicînd o ușoară nuanță distributivă, apare în „*cîte de 10 ori*” (55^v).

Numeralul distributiv este alcătuit, la fel ca în limba literară actuală, din *cîte* plus numeral cardinal, avînd statut adjectival: „*cîte un om*” (73^r), „*cîte un pedestraș*” (53^r), „*cîte dzăci oșteni*” (26^v), „*cîte 40 de ostaș*” (51^v), „*cîte 3000 de piscoaie*” (74^v), „*cîte 10000 de oameni*” (73^r), „*cîte 12000 de galbeni*” (15^r).

Ce trebuie remarcat în mod expres este construcția învechită în care între cele două componente ale distributivului sînt intercalate alte elemente, de regulă prepozițiile *de*: „*cîte de un cot*” (39^v), „*cîte de 4 ani*” (38^r), „*cîte de dzăci ani*” (17^v, 18^r), „*cîte de 10 ani*” (19^v) și *cu*: „*cîte cu o mînă*” (48^r-2), „*cîte cu un picior*” (48^r-2), „*cîte cu un ochiu*” (48^r), „*cîte cu 7 mîini*” (42^r), „*cîte cu 7 picioare*” (42^r).

Verbul. Conjugarea. Verbul este bine reprezentat în textul cercetat, însumînd un număr de 385 de verbe, care înregistrează 5500 de apariții. Grupate, tradițional, în cele patru clase flexionare și caracterizate din punctul de vedere al frecvenței, verbele se distribuie astfel: conjugarea I are 138 de verbe, cu o frecvență de 1089 de apariții; conjugarea a II-a are numai 14 verbe, în schimb înregistrează 1194 de apariții, mai mult de jumătate dintre acestea aparținînd, cum era de așteptat, verbelor *a avea* (474) și *a vrea* (411). Urmează conjugarea a III-a, cu 66 de verbe, dar cu cea mai înaltă frecvență ca text (1704), aici evidențiindu-se verbul *a d(z)ice*, cu 414 atestări. În sfîrșit, conjugarea a IV-a are cele mai multe verbe: 167, care întrunesc 1513 de apariții, verbul cel mai reprezentativ, ca ocurență, fiind *a fi* (514).

În ce privește stabilitatea conjugărilor, aceasta nu diferă, în general, de limba actuală. Se constată doar cîteva verbe care își mențin statutul flexionar propriu textelor din perioada veche. Astfel, verbul *a curge* este de conjugarea I: „Pînă nu să sparge capul, *nu cură* crieri” (17^v), „*cură* săgețile ca ploaie” (25^r), „*cură* sîngele pîraie” (53^r), „împrejurul acelor casă *cură* un pîrău” (47^r); cf. însă „sînt 4 ape ce *curg* din rai” (46^r), „*curge* lacrămile” (76^r).

Actualele *a se însănătoși* și *a învia* apar notate în forme arhaice de conjugarea I: „îndată *te vei însănătoșa*” (43^v) și, respectiv, de conjugarea a III-a: „peștile <...> îndată *învisă*” (46^v).

A rămînea, prin forma sa de viitor, cu accent pe *e*, în urma reducerii diftongului [ea] la [e], este de conjugarea a II-a: „trupul *a rămîne* jos pre pîmînt” (70^r). Este de presupus că și cele trei forme de viitor: *va rămîne* (59^r, 64^v, 71^r), dar care nu sînt marcate cu accent, pot fi atribuite aceleiași conjugări, fără a se exclude și posibilitatea analizării lor ca forme aparținînd conjugării a III-a. O situație oarecum similară este și în cazul lui *a ținea*, prezența accentului pe ultima silabă din forma verbului de conjugat putînd să conducă spre același tratament: „Și apoi *te vei ține* înșelat” (72^v).

Diateza. La fel ca în scrierile din perioada veche și din epocă, verbul *a naște* își conservă forma activă, sensul reflexiv fiind bine simțit. Fenomenul, prezent în text în două exemple: „și de acolo începu *a naște* diiavolul” (75), „vor ieși atunci când *va naște* Antihrist” (61^r), caracterizează mai ales textele nordice (vezi ILRL 1997, p. 334); cf. însă și formele actuale: *să născură* (44^r); *m-am născut* (71^r), *să vor naște* (44^r).

În unele contexte, *a arăta*, *a întuneca* și *a spune* par să aibă valoare reflexivă: „Darie-împărat n-au mai adaos a trimite alte cărți la Machedonie pînă cînd s-au bătut cu Alexandru, precum înainte *arată*” (14^v), „Și îndată să loviră oștile afîta de tare și iute, cît deodată *au întunecat* și soarele de prah și nu să cunoște unii cu alții” (36^r), „să prindeț viu pre Alexandru și să mi-l aduceț la mine, că *spune* că este foarte înțelept și bun viteaz” (35^v) „Și era acolo deasupra ușii scrisă slove, întru carele *spune* de tot rîndul lui Alexandru” (47^v).

Alături de forma reflexivă obișnuită, *a veseli* devine activ: *vesălește* (53^v), *voi vesăli*” (30^v), *să vesălesc* (31^r), *să vesălescă* (71^r).

O particularitate a textului este prezența numeroasă a construcțiilor pasive cu *a fi* (61 de atestări), în care participiul verbului este precedat totdeauna de auxiliar: *este îngrădit* (44^v), *era legat* (61^v), *ai fost osîndit* (65^v), *fiind împodobite* (18^r) etc. Nu a fost consemnat niciun caz de întrebuintare a verbului reflexiv cu valoare pasivă.

În privința *tranzitivității*, remarcăm faptul că verbul *a viețui* apare ca tranzitiv: „noi trăim mult și această viață *viețuim* goli” (44^r).

Modurile și timpurile. *Iotacizarea*. Verbele latine de conjugarea a II-a, a III-a și a IV-a, cu radicalul în *d*, *n* și *t*, au la indicativ prezent persoana 1 singular, la conjunctiv prezent persoana 1 singular și a 3-a (singular și plural), precum și la gerunziu forme iotacizate. Prezența lor se datorează acțiunii modificatoare a iotului următor asupra consoanelor finale din radical. Formele despre care discutăm, uzuale în secolul al XVI-lea (vezi Densusianu II 1961, p. 132–133) și în epocă în Moldova (vezi Gheție-Mareș 1974, p. 241), sînt numeroase în textul cercetat, fiind slab concurate, după caz, de formele cu dentala refăcută: *să audză* (32^v), dar *să aude* (71^v); *cre(d)z* (24^r, 24^v, 25^r, 31^r, 55^v, 58^v, 64^v, 72^v) ~ *cred* (38^r); *să împarță* (46^v); *să închidză* (60^{v-2}) ~ *să închidă* (34^r); *să înghițe* (63^r); *să piei* (54^r); *pui* (69^r), *să puie* (34^r, 39^v, 42^v, 53^r, 55^v, 56^{r-2}), *puind* (18^v); *nu poci* (72^r) ~ *(nu) pot* (27^v, 75^v); *să rămîie* (58^v, 70^r); *să răspundză* (33^r); *să scoață* (42^r, 47^v), însă *să scoată* (72^v); *să spui* (44^v), *să (nu) spuie* (25^v, 26^v, 40^v); *supuindu* (48^v); *fiind* (24^r, 68^{v-2}); *să ucig* (68^v); *vă(d)z* (55^r, 65^v, 67^r, 73^r), *să vădz* (40^r, 41^v), *să va(d)ză* (26^v, 32^v, 44^v, 71^{v-2}, 72^v) ~ *să văd* (41^r, 44^v, 71^v, 72^r); *viu* (27^v), *să viu* (72^r), *să (nu) vie* (40^r, 46^r, 55^v, 71^{v-2}).

Indicativul. *Prezentul* verbului *a fi* înfățișează la persoana a 3-a singular forma *este* (niciodată *e*), identică cu cea din româna contemporană, dacă nu se ia în considerare arhaismul *iaste* (48^r), fonetismul *esti* (15^{v-4}, 43^v, 67^r, 73^r etc.), cu 17 atestări, și forma *-i*, astăzi familiară: (14^r, 29^r, 53^{v-2}, 68^r), folosită și pe lângă un adverb: *cîndu-i* (17^r, 76^v), îmbinare respinsă de uzul actual.

A trebui, folosit ca verb impersonal, se conjugă în mod constant cu *-esc*: *trebuieescu* (58^r), *(nu) trebuiește* (43^r, 52^v, 70^v, 72^v-2, 73^r), *(nu) trebuiești* (13^r, 13^v, 16^r, 72^v). În exemplele: „Împărate Alexandre, *nu trebuiește* împărății<i> tale ca să te întristedz” (70^v), „*n-ar trebui* lui Darie să grăiască” (13^r), *a trebui*, cu subiectul logic în dativ, are valoare de verb personal.

Verbul *a împreuna* se folosește fără *-ez*¹: *să să împreune* (60^v).

Pentru exprimarea ideii de „a dori”, sînt întrebuințate verbele sinonime *a voi* și *a vrea*, cu precizarea că la persoana 1 singular apare exclusiv verbul *a voi*, avînd formele *voi*, cu 13 apariții: „*voi* să mă duc la ceta ce mi-au dat dzile de la dînsul și lui *voi* să-i slujescu” (31^r; vezi și 14^r, 44^v, 51^r-2, 75^r etc.) și *voiesc* (54^v), iar la persoana a 3-a singular, verbul *a vrea*, cu formele *vra* și *va* (vezi *infra*, **Viitorul**).

Imperfectul cunoaște unele trăsături caracteristice epocii în care a fost elaborat textul cercetat și prin acestea se deosebește de imperfectul limbii contemporane. Astfel, desinența etimologică *-a*, proprie, în mod normal, pentru persoana a 3-a singular, este înregistrată și pentru persoana a 3-a plural: „*racii apuca*” (42^v), „*îi călca machidoneni*” (17^r), „*da ei*” (53^r), „*o judeca 12 filosofi*” (15^v), „*ei sînguri să îneca*” (53^r), „*[căpînii] lătra*” (42^r), „*lifantele tot călca, sfărîma*” (52^r) etc. Fenomenul însă nu este general. Verbul neregulat *a sta* este singurul care atestă la plural atît forme arhaice, cu *-a*: „*limbile să strînsă și sta gata de război*” (22^v), „*Și sta înaintea lui voinici tineri*” (32^v), cît și forme actuale, cu *-u*, în exemplele următoare ambele desinențe coexistînd în același context: „*sta focurile cum stau stelile ceriului*” (26^v-2), „*corturile sta cum stau stelile ceriului*” (71^r).

Numai forme fără *-u* analogic consemnăm, de asemenea, și în cazul altor verbe decît cele aparținînd conjugării I: „*altele apune*” (57^r), „*săgețile lor n-ave her în vîrf, ce ave pîiatră de adiiamant*” (47^v), „*curge lacrămile*” (76^r), „*cetățanii făce slujbe*” (29^r), „*încăpe pre o elifantă 40 de ostaș*” (51^v) „*mult filosofi merge în urma lui de-l petrece cu mare plîngere și jale și așa dzice*” (76^v), „*racii apuca cai<i> și-i trăge în mare*” (42^v) etc., cu precizarea că *-e* final, datorat unui accident fonetic – monoftongarea diftongului [ea] și, mai rar, [ia] –, este prezent deopotrivă și la persoana a 3-a singular: *ave* (22^r, 36^r, 61^v, 74^v etc.), *be* (70^v), *crede* (23^r), *merge* (17^r-2, 18^v-2 etc.), *păște* (75^r), *plînge* (24^v, 36^v, 65^v), *pune* (47^r), *spune* (47^v), *ține* (66^v), *(nu) vede* (40^v, 42^v), *(nu) vre* (40^r, 67^r), dar și, sporadic, la persoana I (singular și plural): *(nu) avem* (28^r, 42^r, 44^r etc.), *nu mă temem* (75^v), *trăiem* (75^v).

Terminația fonetică *-ie* apare notată în mod exclusiv la verbele de conjugarea a IV-a în *-i* atît la persoana a 3-a singular: *să audzie* (65^r, 65^v, 74^v), *cernie* (= *înnegrea*, 72^v), *fugie* (39^v, 72^v), *gîndie* (75^r), *gonie* (36^v), *grăie* (41^v, 42^r), *nu greșie* (47^v), *lovie* (47^v), *plătie* (22^r), *povestie* (72^v), *strălucie* (18^v, 19^v 66^v), *venie* (26^r), *nu viețuie* (22^r), cît și la persoana a 3-a plural: *să audzie* (65^r, 65^v, 74^v), *să căie* (46^v-2), *dzdrobie* (52^r), *fugie* (52^r, 53^r), *gîndie* (43^v), *ieșie* (25^r, 42^v-2, 68^r), *împărție* (46^v), *privie* (76^r), *răsărie* (57^r), *sărie* (28^v).

¹ Dicționarele specializate de referință tratează verbul *a împreuna* în mod diferit: *Dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române* (ediția a 2-a, București, 2005) indică pentru indicativ prezent forma *împreunează*, în timp ce *Micul dicționar academic* (în 2 vol., București, 2010) recomandă forma *împreun*.

Aceeași desinență de imperfect este atestată și în cazul verbelor *a mîngîia* și *a ucide*: *mîngîie* (53^v), *ucidie* (52^r). Și verbele de conjugarea a IV-a în *-î* conservă vocala infinitivului, desinența de imperfect fiind *-îia*: *omorîie* (40^v), *să pogorîie* (67^r).

Verbul *a cura* (= *a curge*) are la imperfect persoana a 3-a plural grafia *cură* (25^r, 53^r, 67^r), *a lua* este ortografiat la persoana a 3-a singular și plural sub formele *ie* (53^v-2) și *ieu* (33^v), ambele motivate fonetic, *a se tăia* apare notat sub forma *să tăie* (28^v, 53^r), dar, o dată, și sub cea modernă: *tăia* (17^r), iar *a pofti* înfățișează forma *poștei* (33^r) pentru persoana a 2-a singular.

Perfectul simplu, datorită caracterului narativ al textului, este cel mai des folosit dintre toate tipurile verbale înregistrate în manuscris (1712 exemple) și prezintă forme care, în general, nu diferă de cele actuale. Singura deosebire constă în întrebuițarea unor forme – astăzi regionale sau/și populare – ori în folosirea, pentru persoana a 3-a plural, a unor grafii identice cu singularul aceleiași persoane. Iată, de exemplu, cum apare perfectul la unele verbe: *fui* (63^r), *fusăș*: „Alexandre, Alexandre, cît *fusăș* tu de înțelept” (48^r; vezi și 36^v), *fu* (14^r, 39^v, 60^r etc.), *fură* (46^v), dar și *fu*: „Nu-ț mulțămăsc de carte ce mi-ai trimis, că nu *fu* într-însa cuvinte de împărat” (27^v); *găsi* (34^r, 66^r etc.), *găsi* (68^r), *găsiră* (16^r, 60^r etc.), (*nu*) *găsiră* (34^v-2, 36^v, 46^v, 47^r); *ieși* (16^r, 34^r-3, 74^r, 55^r-2 etc.), *ieșiră* (18^r, 39^v, 48^r), însă și *ieși*: „Și *ieși* Adam și Eva de aice” (44^r); „Și vru Alexandru să scoată de acei oameni la lume, dară nu știu ce *mîncă* și ce *bău* și muriră toț” (42^r); „*veni* la Alexandru Filon și Potolomei, Antioh și Vidzantie și-l aflară plîngînd” (70^r).

Alteori, în locul formelor de singular, apar cele de plural: „Multe împărății au avut aur și nimic *nu le folosiră* aurul” (72^v); „Alexandru mai *marsără* de acole cu toate oștile” (40^v), „[Alexandru] de acole *marsără* mai înainte și-i vădzu și curțile lui Iraclie-împărat (41^r); „Și *să milostiviră* Alexandru spre dînșii” (19^v); „Și luo Alexandru filosofi și să întoarsă iarăș înapoi și *spusără* tutur<or> ce au vădzut” (42^r), „Alexandru *spusără* lor visul” (71^v); „Și de aceștii *ucisără* Alexandru foarte mulț” (42^r); „Iară Alexandru, dacă îi *vădzură*, începu a rîde de dînșii” (34^v). În toate aceste exemple avem a face cu un fenomen morfologic real, comentat pe larg în literatura de specialitate (vezi Avram 1975, p. 27–36; Neagoe 1973, p. 129-139).

Unele verbe construiesc perfectul în mod particular: *grăiiu* (67^v), *mă învredniciiu* (71^v), *mă lipsiiu* (75^v), *viețuiiu* (75^v), [„Alexandru] *să împlătoșe* și *îngenunchie*” (55^r).

Verbul *a bea*, dacă nu e o greșeală de copiere, apare notat, la persoana 1 singular, sub forma *bău* (75^v), *a lua* și *a merge* au la persoana a 3-a singular forma *luo* (15^v-2, 42^r, 61^v, 76^v etc.) și, respectiv, *marsă* (32^v-2, 46^v-3, 65^r-4, 75^r-2 etc.), iar *a lovi* este urmat, în mod neobișnuit, de forma scurtă a pronumelui personal: „*Lovi-te* mînă persască cu sabie machidonească” (31^r).

Comentarii aparte merită verbele *a da* și *a învie*, care conservă fără excepție forme tari de perfect, caracteristice textelor vechi (vezi Frîncu 1980, p. 307–316). Astfel, *a da*, în cele 68 de atestări, are următoarea paradigmă: *dede* (19^r, 43^v-3, 69^v-7, 75^v-2 etc.) și *dedi* (29^v, 31^r) pentru persoana a 3-a singular; *dederă* (19^r, 47^r-2, 48^v) și *dediră* (19^r, 33^v-3, 52^v, 69^r etc.) pentru persoana a 3-a plural. La fel ca în cazul celorlalte verbe de perfect, *a da* apare în exemple în care contextul „cere” folosirea formei

de singular: „Iară Alexandru *dediră* în trâmbiță și în surle” (17^r), „Și să închină Alexandru și-i *dediră* carte lui Daniil prorocul” (18^v). *A învie*, prin unica apariție, diferă de forma actuală, înregistrând varianta arhaică de perfect *învisă* (46^v).

Perfectul compus apare notat în forma proprie textelor din epocă, a căror normă admitea numai folosirea auxiliarului *au*: „el *au rămas* aice” (44^r), „Alexandru *au trimis*” (14^r), „el *n-au vrut*” (24^r), „puținței *au rămas*, dară muieri multe *au rămas* fără de bărbat” (59^v), „Astădz *au perit* soarele și lumina tuturor limbilor, astădz *s-au umplut* codrii și câmpii” (76^v). Singura excepție, din totalul de 227 de forme cu *au* „Cînd *a mers* Alexandru la Atina” (15^v), poate fi interpretată triplu: fie ca o formațiune analogică caracteristică graiurilor de sud (vezi Gheție 1973, p. 421-430), fie ca un reflex din limba vorbită, care tolera, în unele graiuri, folosirea lui *a* atît la singular, cît și la plural (vezi Frîncu 1969, p. 299-318), fie, mai degrabă, ca o greșeală de copiere (vezi Densusianu II 1961, p. 143).

În privința topicii auxiliarului, se constată folosirea predilectă a acestuia în prepoziția verbului de conjugat. Formele cu auxiliarul postpus nu lipsesc însă, în această poziție consemnându-se 23 de atestări: *avut-am* (72^r), *cărat-am* (74^r), *fost-am* (40^r), *găsit-am* (74^r), *venit-am* (40^r, 46^r), *făcutu-ai* (74^r), *vădzut-ai* (36^v) *furat-au* (72^r), *căzut-au* (55^v), *dzis-au* (64^v-2, 75^v), *ieșit-au* (18^v, 74^v), *poruncit-au* (38^r), *prorocit-au* (74^r), *rădicat-au* (15^r), *sfătuitu-s-au* (54^r), *venit-au* (34^v, 68^r, 68^v, 74^v).

Mai-mulț-ca-perfectul este tipul verbal cu cele mai puține atestări și apare numai în formă sintetică și doar în exemplele ce urmează, toate pentru persoana a 3-a singular: *crescusă* (17^r), *făcusă* (18^v, 53^r, 74^v), *fusăsă* (19^r, 71^r, 73^r), *lăsasă* (39^r, 51^r), *luoasă* (19^r), *petrecusă* (31^v), *rămăsăsă* (73^r), *scăpasă* (68^r), *trimisăsă* (33^v), *îș vădzusă* (48^v), *viețuisă* (74). În contextul „Unii *luoasă* pre mult, alții *luoasă* mai puțin, iară alții nu *luoasă* nimic. Deci cei ce *luoasă* mult să căie și cei ce *luoasă* puțin încă să căie” (46^v), forma de singular este folosită pentru exprimarea pluralului.

Viitorul propriu-zis este prezent în manuscris prin două serii analitice. Prima, cea mai numeroasă, este identică cu seria din limba contemporană: *voi scoate* (22^v), *vei grăi* (43^r), *va goni* (53^r), *vom merge* (66^r), *veț spune* (26^v), *vor face* (71^r) și totalizează 338 de ocurențe.

A vrea are la viitor formele: *vei vre* (15^r, 67^v), *vei voia* (58^v), *va vrea* 58^r; (*nu*) *va vre* (16^r, 46^r, 63^v, 75^r etc.), *veț voi* (40^v), *vor vre* (46^v).

Relativ numeroase sînt și cazurile de postpunere a auxiliarului. Dăm în continuare formele verbale atestate, remarcînd intercalarea frecventă a cliticelor pronominale: *da-voi* (75^v), *căi-să-va* (46^v), *da-ț-voi* (75^v), *da-mi-o-va* (24^v), *fi-va* (67^v), *folosi-m-va* (24^v), *ieși-va* (18^v), *închina-să-vor* (14^v, 15^v, 18^r), *întra-voi* (65^r), *milui-te-va* (64^r), *peri-vei* (69^r), *pute-voi* (44^v), *scoate-ne-va* (24^r), *sminti-va* (25^r), *spune-ț-vom* (41^v), *tulbura-vei* (67^v, 69^r, 75^r), *ucide-l-voi* (30^v), *vede-voi* (44^v), *vede-te-voi* (72^r), *vede-vei* (52^v).

A doua serie – astăzi regională și familiară – se deosebește de prima prin componenta fonică a auxiliarului: *oi veni* (13^r), *oi fi* (54^v); „*ne-i bate*” (58^v); *a fi* (40^v, 70^r-2, 74^r), *a rămîie* (70^r); *om bate* (51^v), *om fi* (40^v); *or fi* (67^r, 72^v), *or merge* (28^r).

Tot forme de viitor, rezultate însă din predicativele *a voi* și *a vrea* plus conjunctivul, se înregistrează în contexte: „trupul tău din pîmînt este și iară pre pămînt *va să rămîie*” (70^r), „fiul tău <...> din pămînt este și iarăș în pămînt *va să să topască*” (44^r), „era <...> scrisă slove întru carele spune de tot rîndul lui Alexandru: cîte *vra să petreacă* pre lume <...> și cît *va să trăiască*” (47^v), sensul verbelor în discuție apropiindu-se de „trebuie” și, respectiv, „urmează”.

Viiitorul anterior este rar folosit și prezintă formele: *va fi luat* (63^r, 63^v), *vei fi mers* (65^r), *îi fi vădzut* (65^v), *nu vei fi petrecut* (58^v).

Conjunctivul nu diferă, în general, de cel contemporan, fiind însoțit de marca *să* atît la prezent: *să întru* (64^v), *să știi* (30^v), *să margă* (14^r), *să fim* (23^r), *să mîncaț* (43^v), *să să strîngă* (35^v) etc., cît și la perfect, cu auxiliarul invariabil: *să fi dat* (74^r), *să fi scăpat* (73^r).

Într-un singur exemplu, verbul la conjunctiv este folosit fără *să*: *împărătască* (31^v).

Verbele *a bea*, *a da*, *a lua* și *a sta* prezintă la persoana a 3-a numai forme analogice, caracteristice graiurilor de tip moldovenesc (vezi Frîncu 1971, p. 261–276): *să bei* (17^v), *să dei* (53^r), *să iei* (24^r, 68^v, 75^r), *să stei* (15^v, 41^r, 42^v, 55^v, 75^v etc.). *A pieri* are forma *să piei* (54^v).

A avea, alături de forma curentă și astăzi: *să aibă* (68^r), își păstrează forma etimologică la persoana I singular: *să aib* (69^r).

Condiționalul, prin puținele atestări, este cel cunoscut și astăzi: *aș ave* (73^r), *ai ascunde* (68^v), *ar merge* (56^v), *aț fi* (75^r), exemplele de postpunere a auxiliarului fiind și ele rarissime: *dare-am* (75^v), *vrere-aș* (69^r), în ambele forme consemnându-se infinitivul lung cu valoare verbală, construcție arhaică și populară nerecomandată de norma academică (vezi GALR I 2005, p. 487).

Verbul *a trebui*, cu subiectul logic în dativ, are valoare de verb personal în „*N-ar trebui* lui Darie să grăiască” (13^r).

Condiționalul perfect este pus în evidență de: *aș fi găsit* (74^r), *n-ai fi găsit* (74^r), *n-ar fi fost* (56^r), *ar fi vrut* (74^r), dar și de construcția *ar fi fost ținut* (22^r), interpretată ca „formație supracompusă cu patru elemente verbale” și numită „condițional mai mult ca perfect” (ILRL 1997, p. 341). Un tip arhaic de condițional perfect, format din imperfectul verbului *a vrea* și urmat de infinitiv, este prezent în fraza „Darie, de *să vre închina* mie, și acum ar fi împărat persilor” (54^v), asemenea forme fiind caracteristice textelor din secolul al XVI-lea (vezi Densusianu II 1961, p. 148).

Prezuntivul este reprezentat, o dată, de forma de prezent: *vei fi avînd* (43^v) și, o dată, de cea de perfect: *or fi fost* (26^v).

Imperativul se caracterizează prin aceleași trăsături morfologice ca și formele din româna contemporană, excepție făcând exemple de factură populară motivate fonetic: *be* (24^v, 24^v), *fiț* (28^r), *ie* (68^v), *împărățăști* (33^r), *stăi* (46^r, 55^v), *tăieț* (73^v) etc. și construcția arhaică cu desinența *-ireți*, normală pentru limba secolului al XVI-lea (vezi Densusianu II 1961, p. 150), în descreștere în textele din epocă (vezi ILRL 1997, p. 342) și unica în textul nostru: „dacă m-aț urît, mă *ucidereț*” (40^v).

Însoțit de cliticele pronominale, imperativul tolerează inversiunea topică, constatăndu-se o variație liberă: *aștaptă-mă* (32^r) ~ *mă aștaptă* (13^r); *ferеști-te* (13^r, 75^r, 75^r) ~ *te ferește* (14^r); *milostivești-te* (17^r-2, 25^r-2, 30^r-2, 48^r) ~ *te milostivești* (15^r); *pădzăști-te* (72^v, 72^v) ~ *te pădzăști* (24^v) etc., sau înregistrează numai construcții cu forme pronominale antepuse: *te bate* (68^v), *te închină* (55^r), *te întoarce* (46^r), *vă întoarceț* (34^v) ori numai forme cu clitice postpuse: *ascultă-mă* (60^v), *ascultați-mă* (15^v, 17^r), *du-te* (68^v), *duceți-vă* (74^r), *gătești-te* (64^r), *miluiești-mă* (73^v), *roagă-te* (28^v), *spune-m* (44^r, 44^v, 55^r), *ține-ț* (14^r) etc., construcțiile cu forme pronominale postpuse, acceptate ulterior de norma literară actuală, fiind mai numeroase.

Infinitivul apare notat în două ipostaze net diferențiate ca frecvență. În primul caz, infinitivul lung este folosit pentru redarea formei inversate de condițional: *dare-am* (75^v), *vrere-aș* (69^r) și pentru marcarea valorii de nume predicativ: „Bărbatul meu mă bate și este curvar, viclean și neharnic *de a ținere casa*” (73^v).

În al doilea caz, infinitivul scurt cunoaște o răspîndire largă, poziționându-se exclusiv în vecinătatea lui *a începe*, cu 76 de exemple: „începu *a ride* (13^r), „au început *a striga*” (28^v), „începură *a căuta*” (57^r) etc., a sinonimului său învechit *a pleca*, cu șapte atestări: „plecă *a fugi*” (53^v, 76^r), „plecară *a fugi*” (17^r, 28^r, 52^r, 55^v, 60^r), precum și pe lângă alte verbe și expresii: „n-au mai adaos *a trimite*” (14^v), „au căutat *a părăsi*” (53^r), „sameni *a fi*” (65^r), „sămăluiescu-te *a fi*” (33^v), „n-ai treabă *a da învățaturi*” (33^r), „alte griji nu avem fără numai grije *a ne ruga*” (44^r).

Alteori, infinitivul, precedat de verbe și expresii, apare în variație liberă și este concurat de forme cu marca *să*, conjunctivul – cu care infinitivul se află într-o relație de sinonimie – făcînd, ca ocurență, diferența: „nu trebuiește *a poftori*” (43^r) ~ „n-ar trebui *să grăiască*” (13^r), „(nu) trebuiești *să rizi*” (13^r; vezi și 72^v-2, 73^r, 52^v); „nu să cade *a bate*” (14^v), „nu să cade *a da*” (67^v) ~ „să cade *să te vesălești*” (70^v; vezi și 23^v-2, 36^v, 59^r etc.); „învăță *a judeca*” (39^v) ~ „învăță *să scrie*” (13^r; vezi și 28^r, 39^v); „sînt gata *a muri*” (28^v), „mai cu cinste ne va fi nooa *a peri* vetejaște decît *a fi* împărătesă cu rușine” (58^r) ~ „mai bine este cu înțeleptul *să porț* o piatră decît cu nebunul *să bei* vin” (17^v), „avem noi datorie *să te laudăm*” (27^v) etc.

Forme alternante – infinitiv scurt ~ conjunctiv – se constată și în construcțiile cu verbul *a putea* fără *a*, mai numeroase fiind exemplele situate în fața perechilor: „nu poci *împăca*” (72^r), „poț *face*” (33^v), „nu pot *izvori*” (72^r), „poate *da*” (75^v), „au putut *strica*” (16^v), „nu ne putem *odihni*” (39^v, 42^r, 74^r), „nu putură *birui*” (52^r) etc. ~ „(nu) poate *să fie*” (44^v, 55^r), „nu poate *să vadză*” (44^v), „nu poate *să taie*” (48^r), „nu poate *să treacă*” (48^r), „putem *să dzicem*” (26^v, 36^r) etc.

Gerunziul nu se diferențiază de cel actual decît numai atunci cînd realizează forme iotacizate (vezi *supra*).

Participiul verbului *a sta* cunoaște doar forma arhaică reduplicată *stătut* (26^v).

Adverbul. Dintre adverbele și locuțiunile adverbiale atestate, prezentăm pe acelea care, prin formă și prin sens, diferă de cele din limba contemporană:

acole este puternic concurat de actualul *acolo*, forma cu *-e* avînd 63 de apariții, cu două mai mult decît *acolo*: „Și dzisă să să odihnească oștile puțin *acole*” (40^r; vezi și 39^r-3, 46^v-4, 72^v-2 etc.);

adecă, avînd șapte apariții, este diferit de forma actuală atît prin formă: „cetățanii îi ieșiră înainte lui cale de trei mile de loc, *adecă* 7 ceasuri” (22^r; vezi și 40^v, 52^r, 69^v, 71^v), cît și, o dată, prin sens, „iată”: „cetățanii să spăimîntară și cînd căutară ei, *adecă* [oștile lui Alexandru] porțile deșchisă” (29^v);

aice este general și înregistrează 38 de apariții: „Și cum au vrut au venit *aice*, iară cum va vre nu să va pute duce de *aice*” (16^r; vezi și 40^r-4, 65^v-5, 71^v-2 etc.);

alătore apare notat în singurul exemplu: „Alexandru să spăimîntă și nu dzisă nimic, ce trecu *alătore*” (65^v);

așa are sensul „astfel, în felul acesta” în construcția *de așa*: „Pentru aceea să muncescu *de așa*” (65^v);

așijdere, cu trei atestări, are sensul „asemenea”: „*Așijdere* și la a dooa, și la a trie poartă tot acest răspuns au luat” (34^v; vezi și 27^r, 65^r);

atunce este unicul folosit și totalizează 35 de exemple: „*Atunce* începu Ruxanda a plînge” (76^v; vezi și 31^r-3, 55^v-3, 75^v-2 etc.);

au „oare”: „*Au* nu era acesta odată mare și tare, iară acum nu să cunoaște unde au fost?” (56^r), „*Au* este ceva de ajutor cerneala?” (72^v);

cu acest chip „astfel”: „și *cu acest chip* om bate noi pre machidoneni” (51^v);

cu amar: „amarnic, foarte”: „începu a plînge ca muierile *cu amar* și cu multă jale” (35^r);

cu degrabă „în grabă”: „Candosal alergă *cu degrabă* la maică-sa” (68^v);

cum mai în grabă „cît mai repede”: „dzisă *cum mai în grabă* să margă Meemant voievodul la rădzboi” (27^v), „deșchide poarta *cum mai în grabă*” (34^r-3; vezi și 34^v);

cu năvală „în mod impetuos”: „Îndată ș-au lăsat Evimitrie toată oaste sa *cu mare năvală* asupra oștii lui Sălevechie” (60^r);

cu ocară „în chip jignitor”: „Împărate, nicidecum să nu faci un lucru ca acesta, care vine *cu mare ocară* și rușine” (14^v);

de cătră sară „în momentul cînd începe seara”: „iară cînd fu *de cătră sară*, nu mai putură răbda persii” (27^v);

de-a mînă „corp la corp”: „Și să încleștară unii cu alții, de să tăie tot *de-a mînă*” (28^v; vezi și 36^r, 53^r);

deci „apoi” este întărit, cu intenție stilistică, de *apoi*: „Și dacă face muierie fecior, e îl ține la dînsa 3 ani, *deci* îl aduce la tată-său, iară dacă face fată, *apoi* tot acolo cu maică-sa rămîne” (44^v);

denapoi: „și cu-n cap grăie ca oamenii, iară cu alt cap ce ave *denapoi* lătra ca cîinii (42^r; vezi și 17^r);

de obște „împreună, laolaltă, în comun”: „Și le-au dzis tuturor *de obște*” (38^r);

drept aceea „pentru aceasta, din această cauză, deci, atunci”: „Poruncit-au *drept aceea* împăratul Alexandru” (38^r; vezi și 54^r);

dinluntru „dinăuntru”: „Apoi *dinluntru* făcu alt dzidiu și mai mare” (61^r);
doară „oare”: „*Doară* voi îmi puteț da dzile de la voi?” (75^v; vezi și 25^r).
 Într-un caz, ideea de îndoială este întărită de adverbul *au*: „*Au doară* sînteț amîndoi vetej tot ca unul?” (64^v);

după cînst „conform rangului”: „Apoi ședzură și ceialalți, cineș *după cînst* sa” (71^v);

față cătră față „unul împotriva celui alt”: „mai bine va merge el sîngur să să bată cu Poriu-împărat *față cătră față*” (54^r);

fără de vîrstă „minor”: „nu să cade a bate, împărăție ta, război cu unul ca acela, căci esti *fără de vîrstă*” (14^v);

iară, consemnată o dată: „trupul tău din pîmînt este și *iară* pre pămînt va să rămîie” (70^r), este puternic concurat de *iarăș* (33^v-2, 52^r-3, 60^v-2, 68^v-2 etc.), înregistrînd 37 de apariții;

ici „aici”: „Și de *ici* nimene nu l-au mai vădzut” (76^r);

încă „de asemenea”: „Darie-împărat *încă* venie asupra lui Alexandru ca un dzmeu înfocat” (26^r; vezi și 15^v, 46^v-2, 57^v etc.);

încăș „încă și”: „Iară *încăș* de te vom bate noi pre împărăție ta, să știi că mare rușine îț va fi” (58^v);

în ce chip „cum”: „Deci acum *în ce chip* mă sfătuireț să fac?” (51^v; vezi și 48^r);

înlăuntru „înăuntru”: „Și de acole purceasă și mai *înlăuntru* în Persie” (26^r);

într(u)-acel ceas „în momentul acela”: „îndată *întru acel ceas* veniră munții și să împreunară unul cu altul” (60^v; vezi și 24^v, 39^r, 68^r etc.);

întru acestăș chip „în felul acesta, astfel”: „Și scrisă carte *întru acestăș chip*” (13^r; vezi și 14^r, 69^r);

într-alte chipuri „altfel: „Și era pasările acele unele albe, altele roșii și altele *într-alte chipuri*” (43^r);

într-una de dzile „odată”: „Iară cînd fu *într-una de dzile*” (75^v);

la ce „de ce”: „Dară *la ce* ai venit la noi?” (41^v);

mai are semnificația celui din româna contemporană. Ce trebuie subliniat este faptul că acesta uneori înfățișează o topică neobișnuită pentru limba literară: „nu vei fi *mai* petrecut” (58^v), „n-ar fi *mai* fost” (56^r), particularitate sintactică proprie unor graiuri românești, în special graiului muntean (vezi Avram 1987, p. 143–148);

mai cu de-adinsul „mai stăruitor”: „începu a căuta la Alexandru *mai cu de-adinsul*” (33^v);

mai tare „mai degrabă”: „să purcedzi cu toate oștile tale cum știi *mai tare*” (51^r);

mult „foarte”: „împărăție este *mult* înaltă și împodobită” (32^r);

nicăiuri „nicăieri”: „începu a plînge, neavînd nicio mîngîiere de *nicăiuri*” (35^r);

nici, urmat de conjuncția *că* și întărit de *nu*, are înțelesul „deloc, nu”: „altul n-au mai fost, *nici că nu* va mai fi” (71^v);

nimic „defel, deloc”: „multe împărății au avut aur și *nimic* nu le folosiră aurul” (72^v), „Și să sculară mult oameni de aceia asupra lui Alexandru, dară nu folosiră *nimic*” (42^r);

nu, în corelație cu *nici*, contribuie la apariția negației simple, proprie textelor vechi (vezi Densusianu II 1961, p. 254; Rizescu 1963, p. 471–478): „niciun împărat

n-au stăpînit-o, nici i-au putut strica nimic” (16^r), „machidonenii la război taie și mic, și mare, *nu leagă, nici iartă*” (26^v). Mai numeroase sînt însă construcțiile curente în limba actuală de tipul „*nu gîndesc ei unde vor muri, nici nu grijesc ei de moarte lor*” (27^v);

numai ce „abia”: „Iară el nu vru să iei alte țări să fie împărat, ce *numai ce-i păște* prilejul să-l otrăvească” (75^r);

oarecînd „cîndva”: „*oarecînd* era și Anarhos împărat” (32^r; vezi și 64^v);

pre alocure „în unele locuri”: „iară *pre alocure*, *pre vîlcele* înota și cai în sînge” (17^r);

pre suptsisioară: „sub braț”: „și lovi *pre Poriu pre suptsisioară*” (55^v);

prisne „în întregime”: „Și-l mai băgă într-alte curț, întru carele era preste tot așternută casa cu urșinic și cu florile de sirmă și *prisne* cu aur” (67^r);

purure „mereu, neîncetat”: „scoasă țapa, care o purta el *purure* la dînsul, și lovi *pre Poriu*” (55^v).

tocma „tocmai, exact”: „străbătură machidonenii *tocma* în corturile împărătești” (53^r; vezi și 22^r, 48^r etc.).

Dintre modalitățile de exprimare a intensității, iese în evidență adverbul *foarte*, cu sensul „mult”, care, la fel ca adjectivul, are o topică particulară, întrebuițîndu-se – fără a fi urmat în mod normal de un adverb – fie în prepoziție: „*foarte* să bucură” (15^r, 52^v), „*foarte* să minună” (59^r), „*foarte* să vesăli” (54^r, 64^r), fie în postpoziție: „să bucură *foarte*” (54^v), „să vesăli *foarte*” (35^v), „să spăimîntară *foarte*” (52^r) etc., uneori chiar fiind dislocat: „*foarte* le păru bine” (33^v); cf. însă „ocări *foarte tare*” (15^v), „să împodobi *foarte frumos*” (18^v). Ideea de intensitate este realizată și cu ajutorul adverbului repetat: „Și începu a căuta Darie *des, des* la Alexandru” (33^v).

Prepoziția. Din rîndul acestei părți de vorbire reținem doar pe acelea care prezintă un fonetism sau un sens particular:

a redă valoarea de genitiv în construcția „*a* toată lume” (36^v-2, 54^v-3, 57^v-2, 71^v-2 etc.) și apare de 25 de ori. În trei exemple, *a*, precedat de *p(r)e*, pare să redea sensul „în”: „Și îndată ieșiră toț cu făclii aprinsă șiind *pre a mîna*” (24^r; vezi și 18^v-2);

cătră (23^r-2, 35^r-2, 64^v-2 etc.) este forma normală în epocă pentru *către* și are 23 de apariții; vezi și *de cătră* (27^v, 40^r, 47^r);

de este plurisemantic. Dintre accepțiunile consemnate în text relevăm pe „din”: „au încungiurat *pre Sălevechie de* toate părțile” (60^r), „Și-i mai dede un inel, neștiut prețul lui, făcut *de* 4 pietri scumpe” (68^v; vezi și 16^r, 52^r, 66^v, 70^r etc.); „pentru”: „Și-i dede 120 haznale de galbeni, haragiul *de* 10 ani” (68^v; vezi și 13^v); „din partea cuiva”: „noi rău vom pătimi *de* Darie-împărat” (23^r; vezi și 35^r, 39^v); „de la”: „Am înțales *de* împărăție ta” (58^v);

despre „dinspre”: „Și-i luo Vizantie voievodul cu oaste *despre* pădure și-i scoasă ră la cîmp” (40^v; vezi și 25^r, 39^r, 69^v);

din are sensurile „de”: „Dumnezău desparte sufletul *din* trup” (70^v) și „cu”: „începură a să tăie *din* sabii și *din* suliță” (36^r), majoritare fiind construcțiile în care instrumentul este redat ca în limba actuală: „a să tăie *cu* sabiile (27^v, 28^v), „să lovără *cu* budzduanele” (55^r);

dintru continuă să fie folosit, la fel ca în textele vechi (vezi Densusianu II 1961, p. 257), în contexte în care limba contemporană preferă prepozițiile *din* sau, după

caz, *dintre*: „să vor naște *dintru* tine” (44^r), „ieșiră niște fete *dintru* acel iedzer” (47^r), „mîncăm *dintru* acești pomi” (43^v), „și *dintru* aceea dzi era tot scîrbit Alexandru” (71^r), „om *dintru* cei proști” (14^r), „pusă un împărat *dintru* ei” (39^v) etc.;

drept „lîngă”: „vedzi *drept* acest loc este o peștiră” (64^v);

fără, urmat de *numai*, are sensul „decît”: „alte griji nu avem *fără* numai grije a ne ruga lui Dumnedzău” (44^r; vezi și 22^r, 61^r, 72^r);

fără de „în afară de”: „eu n-am pre altul nimene în lume *fără de* tine” (72^r), „și era în trii unghiuri pietri scumpe nastamate di lumina în loc de felenare și altele multe *fără de* aceste” (32^v);

împrotiva „împotriva”: „eu stam *împrotiva* a întunerece de oameni” (75^v);

întru „în”: „să ieșim *întru* întimpinare” (15^r), „scrie *întru* acea carte” (25^v), „*întru* țară era o cetate” (61^v), „întră Alexandru *întru* acea peștiră” (65^r), „*întru* carele” (66^v), „*întru* acea vreme veniră vestitori” (26^r; vezi și 29^r, 31^r, 47^v etc.). O dată, *întru* are sensul „între”, eventual „printre”: „Astăz tu luminez *întru* greci” (71^r). Înaintea cuvintelor care încep cu o vocală, *întru* este folosit numai în formă neelidată: *întru un* (39^v), *întru o* (25^r, 65^r-2, 73^r-3 etc.);

la, pe lîngă valoarea de genitiv-dativ exprimată în construcții de tipul „Avem noi datorie să te lăudăm *la* Darie și *la* persi” (27^v) (vezi *supra*, **Substantivul**), apare înaintea substantivelor proprii nume de continente și de țări, la fel ca în textele vechi (vezi Densusianu II 1961, p. 258): *la Africa* (69^v), *la Eghipet* (24^r-2), *la Machedonie* (13^r, 27^r-2, 51^r, 75^r-4 etc.), *la Ierusalim* (27^r, 28^v, 74^r), *la Indie* (53^v-3, 55^v-2, 57^v-2 etc.), *la Persida* (13^r, 26^r, 69^v etc.), *la Rîm-cetate* (15^v), *la Solun* (15^v), *la Solun-cetate* (14^v), *la Troada* (22^r). În cîteva exemple, ideea de intrare într-un spațiu este redată ca în limba actuală: *în Ierusalim* (24^r), *în Indie* (56^v), *în Persida* (34^r, 38^r);

pentru exprimă sensurile „despre” și „de”: „*Pentru* moarte marelui Alexandru-împărat cum i s-au tîmplat” (titlu de capitol, 74^r; vezi și 57^v, 61^v), „ei, neștiind nimic *pentru* gropi, dediră mulți de acei ispolini prin gropi” (47^r), „veni la Alexandru-împărat și-i spusă toate cele *pentru* Poriu-împărat” (55^r), „Iată, să știi, împărăție ta, *pentru* viața noastră” (58^r), „să bucură Alexandru și toate oștile *pentru* venire lui Filon” (52^v; vezi și 74^v);

pre (13^r-5, 30^v-8, 52^r-9, 76^r-6 etc.), cu 443 de atestări, întrece cu mult în frecvență actualul *pe* (33 de apariții). Uneori, contextul în care apare *pre* se potrivește celui exprimat astăzi prin prepoziția *în*: „avem nădejde *pre* Dumnedzău” (28^r) sau *după*: „să închinară lui Alexandru *pre* obiceiul împărătescu” (59^r) ori, probabil, prin locuțiunea prepozițională „față de”: „ești milostiv *pre* greșiiții tăi” (63^v, 64^r);

preste (23^r-2, 38^r-2, 55^v-2 etc.), cu 43 de apariții, este unica forma înregistrată;

spre redă sensuri – astăzi învechite – ale cărui echivalente semantice sînt „de”: „Și te milostivești *spre* noi, împărate Alexandre” (15^r), „să milostiviră Alexandru *spre* dînșii” (19^v; vezi și 17^r, 22^r-2, 25^r, 27^v, 30^r, 42^r, 48^r-2) și „asupra”, *împotriva*: „aflară 1300 de oaste gata de război și îndată porceasără *spre* Alexandru” (35^v), „nu vă întristat pentru că aduce Darie atîte oști *spre* noi” (28^r; vezi și 28^v-2, 51^v, 52^v);

supt (15^v, 35^r, 58^r, 72^r etc.) corespunde, ca sens, actualului *sub*.

Conjuncția. Din seria conjuncțiilor și locuțiunilor conjuncționale care cunosc forme și sensuri mai puțin cunoscute astăzi sînt de menționat:

au conservă sensul arhaic: „Și oare cred oamenii că am luat eu toată lume și am fost și pînă la rai *au* nu cred?!” (71^v; vezi și 18^r, 72^r, 72^v etc.) și are șapte apariții, în jumătate mai puțin decît *sau*, dar mai mult decît *ori*, toate trei folosite și în construcții corelative cu ele însele: „*Au* îți schimbă numele, *au* să faci precum fac și eu” (72^v); vezi și *sau...sau* (46^v-4), *ori...ori* (72^r). Într-un caz, *au*, motivat stilistic, intră în relație reciprocă cu *ori*: „m-au trimis ca *ori* împărăție ta să mergi la Machedonie, *au* e să vie aice” (71^v);

ca cum, formațiune populară, se deosebește de locuțiunea actuală numai prin formă, româna literară recomandînd, din motiv eufonic, intercalarea lui *și* între elemente: „mă bat cu gîndurile *ca cum* s-ar bate o corabie de valuri prin mijlocul mării” (72^r; vezi și 28^v, 56^r, 70^v, 76^r);

căci că și *pentru căci*, exprimînd raportul cauzal, au sensul „pentru că”: „Nu-ți mulțămăsc de carte ce mi-ai trimis, că nu fu într-însa cuvinte de împărat, ce de măgariu, *căci că* tu te laudzi mie” (27^v), „mă certară foarte rău, *pentru căci* am venit la voi” (16^v);

ce, realizînd valoare adversativă, nu apare notat niciodată ca *ci*: „oștile tale nu ascultă, *ce* iată că vin” (55^v; vezi și 47^v, 71^v etc.). Numeroase sînt însă și cazurile în care *ce*, nefiind coocurent cu adverbul de negație *nu*, exprimă valoare conclusivă, echivalînd cu una din conjuncțiile *așadar*, *deci*: „*Ce* acum eu voiesc așa: să ne lovim noi amîndoi” (54^v), „*Ce* să știi tu că... (13^v, 14^r, 28^r), „*Ce* mergi, Alexandre, că-l vei birui” (55^r) etc. Aceeași valoare este consemnată în locuțiunea conjuncțională *ce însă*, în care *ce* este întărit, pleonastic, de *însă*: „*Ce însă* mă aștaptă pînă cînd mă voi înțărca” (13^r);

cît nu cunoaște forma contemporană *încît* și apare în 31 de exemple: „ațita oaste are Alexandru, *cît* nu să mai știe cîsla și sama” (26^v; vezi și 26^v-2, 52^r-3 etc.);

dară (38^r-2, 47^v-2, 65^v-4, 74^r etc.) și *iară* (22^v-2, 35^v-3, 51^v-3, 67^v-4 etc.) sînt fonetisme vechi ale adversativelor curente în limba de astăzi; cf. *însă*, o dată, *iar* (75^v);

de vreme că: „Mumă să-m fii de astădz înainte, *de vreme că* m-ai născut a do<oa> oară” (68^r) și *de vreme ce* (59^r, 63^r, 72^v) sînt locuțiuni conjuncționale curente în toată perioada veche, ambele înregistrînd sensul „dacă”, cu rezerva că prima nu ține de registrul literar modern.

Interjecția. Interjecțiile și locuțiunile interjecționale folosite în textul cercetat nu ridică, în general, probleme de sens, fiind cele cunoscute și în limba literară de astăzi (*ah*, *iată*, *o*, *oh*, *vai*, *vai de mine*). Excepție fac interjecțiile *ian* și *ni*, răspîndite încă în cele mai vechi texte românești (vezi Densusianu II 1961, p. 186), care, urmate de conjunctiv sau de imperativ, au înțelesul „hai”, eventual „*ia*”: „Omule, *ian* trage cu săgeata să te văz!” (73^r; vezi și 17^r, 71^r), „*Ni* să-l gonim și să-l tăiem!” (16^v).

Concluzii. Observațiile generalizatoare care se impun sînt în măsură să evidențieze o tendință tot mai bine conturată a limbii române de la sfîrșitul secolului al XVIII-lea,

aflată la confluența dintre perioada veche cu perioada modernă. Este vorba, în primul rând, de promovarea tot mai hotărâtă a inovațiilor morfologice, răspândite în deosebi de texte editate, în dauna fenomenelor morfologice arhaice, conservate în special în producții manuscrise elaborate în această epocă (iar textul de care ne ocupăm este unul de acest tip).

Această dualitate proprie sistemului morfologic al textului cercetat este, în general, bine reprezentată: *frate* ~ *frățîne*; *ușe*, *grije* ~ *ușa*, *mreja*; *pașii* (substantiv nume de persoană) ~ *pașe*; *daruri* ~ *arce*; *lumii* ~ *lumiei*; *omule* ~ *oame*; articol genitival invariabil ~ articol genitival variabil; *lui* ~ *său*; *el sîngur* ~ *eu însuși*; *mieu* ~ *mei*; *care* ~ *carele*; *cură* ~ *curge*; *cre(d)z* ~ *cred*, *să închidză* ~ *să închidă*, *(nu) pot* ~ *nu poci*; *(ei) sta* ~ *(ei) stau*; *au (mers)* ~ *a (mers)*; *voi fi* ~ *oi fi*; infinitivul scurt ~ infinitivul lung; *acole* ~ *acolo*, *au* ~ *oare*; *au* ~ *sau*, *de vreme că* ~ *de vreme ce*; *pre* ~ *pe* etc.

Alteori textul înfățișează exclusiv forme și sensuri particulare (astăzi învechite, regionale sau/și populare) de tipul: *copaciul*, *cară*, *izvoară*, *pahară*, *al doile*, *goli* (adjectiv), *tot* (= *fiecare*), *trebuiește*, *(ei) avea*, *(ei) grăie*, *dede(ră)* „dădu(ră)”, *puind*, *stătut* (participiu), *aice*, *atuncea*, *încăș*, *oarecînd*, *tocma*, *cătră*, *împrotiva*, *preste*, *supt*, *căci că* „pentru că”, *ni* „hai!/ia!” etc.

Referințe bibliografice

- Avram 1975 = Mioara Avram, *Despre formele de perfect simplu cu -ră la singular*, în „Studii și cercetări lingvistice”, XXVI, nr. 1, p. 27-36.
- Avram 1987 = Mioara Avram, *Probleme ale exprimării corecte*, București.
- Berea 1961 = Elena Berea, *Din istoria posesivului său-lui în limba română*, în „Studii și cercetări lingvistice”, XII, nr. 3, p. 324-325.
- Densusianu II 1961 = Ovid Densusianu, *Istoria limbii române. Vol. II. Secolul al XVI-lea*. Ediție îngrijită de prof. univ. J. Byck, București.
- Edelstein 1958 = Frieda Edelstein, *Despre „legătura relativă” în limba română*, în „Cercetări de lingvistică”, XXIII, nr. 1, p. 93-96.
- Gheție 1973 = Ion Gheție, *Originea auxiliarului a de la pers. 3 a perfectului compus*, în „Studii și cercetări lingvistice”, XXIV, nr. 4, p. 421-430.
- Gheție-Mareș 1974 = Ion Gheție, Al. Mareș, *Grairurile dacoromâne în secolul al XVI-lea*, București.
- GALR I 2005 = *Gramatica limbii române. I. Cuvântul*, București.
- Frîncu 1969 = Constantin Frîncu, *Formele de persoana a III-a ale auxiliarului de la perfectul compus. Privire istorică*, în „Studii și cercetări lingvistice”, XX, nr. 3, p. 299-318.

- Frîncu 1971 = Constantin Frîncu, *Vechimea și răspîndirea formelor să deie, să steie, să beie, să ieie în graiurile dacoromâne*, în „Studii și cercetări lingvistice”, XXII, nr. 3, p. 261-276.
- Frîncu 1980 = Constantin Frîncu, *Din istoria verbelor neregulate: perfectul simplu și mai mult ca perfectul verbelor a da și a sta*, în „Limba română”, XXIX, nr. 4, p. 307-316.
- Iliescu 1956 = Maria Iliescu, *Concurența dintre pronumele relativ care și ce*, în *Studii de gramatică*, I, București, p. 25-36.
- ILRL 1997 = *Istoria limbii române literare. Epoca veche (1532-1780)* de Gheorghe Chivu, Mariana Costinescu, Constantin Frîncu, Ion Gheție, Alexandra Roman Moraru și Mirela Teodorescu. Coordonator: Ion Gheție, București.
- Neagoie 1973 = Victorela Neagoie, *Despre -ră- în formele de perfect simplu și mai mult ca perfect*, în „Fonetica și dialectologie”, VIII, p. 129-139.
- Nilsson 1958 = Elsa Nilsson, *Les termes relatifs et les propositions relatives en roumain modern. Etude de syntaxe descriptive*, Lund.
- Rizescu 1963 = I. Rizescu, *Cu privire la dubla negație în limba română*, în „Studii și cercetări lingvistice”, XIV, nr. 4, p. 471-478.

Victor CIRIMPEI
Institutul de Filologie al AȘM
(Chișinău)

MERITE APARTE ALE UNEI VECHI CĂRTICELE CU NARAȚIUNI GLUMETE

Abstract. The collection of texts of E. Baican from 1882 represents comical aspects of Romanian life in relation to various other ethnic villagers. The preface of the book is of M. Eminescu. The writer of the book is concerned with the comic of the life situations, the distorted pronunciation of the words by the foreign speakers. The author of the essay reproduces authentic 13 of the collection's texts.

Keywords: comical, ethnicity, twaddle [joke], preface, introduction, regionalisms.

Vorba e de volumul-broșură *E. Baican, Literatura populară sau Palavre și anecdote, 100 subiecte*, publicat la București, pe 71 de pagini, în Tipografia Academiei Române, anul 1882. Volumul, dedicat lui Titu Maiorescu („Domniei Sale domnului Titu Liviu Maiorescu”), are drept prefață valoroase opinii, semnate criptic M. E. (Mihai Eminescu), privind editarea modernă, europeană, a folclorului comic.

Lucrarea nu este consemnată în valorosul dicționar cronologic *Literatura română* din 1979¹, apare însă, judicios evaluată, în același an, de Constanța Buzatu în *Dicționarul literaturii române de la origini pînă la 1900*², apoi, mai pe larg, de Iordan Datcu, în masivul dicționar (983 pagini mari cu două coloane) al etnologilor români (2006)³.

Autorul de la 1882 înmănunchese texte comice cu subiecte inspirate mai cu seamă din folclor, o mică parte sînt compuneri literare în stil folcloric.

Așa cum sînt cuprinse de titlu, subiectele cărticelei moldoveanului Elie Baican (de la Gura Crasnei, județul Vaslui) doar parțial corespund noțiunii de *literatură populară*, mai potrivit fiindu-le cel de *palavre* (baliverne, plăsmuiri glumete), *anecdote* (din

¹ Avem în vedere *Dicționar cronologic. Literatura română*. Autori: Mircea Angheliescu, Dorina Grăsoiu, Emil Manu, Nicolae Mecu, Mihai Moraru, I. Opreșan, Despina Spireanu, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1979; responsabili de literatura din anii 1866–1900 fiind Emil Manu și Nicolae Mecu.

² Vezi *Dicționarul literaturii române de la origini pînă la 1900*, ediția a II-a, Chișinău, Gunivas, 2008, p. 74-75. Autoarea amintește și de năstrușnicul sinonim *cîrîitor* pentru *metaforic*, pus în circulație de E. Baican la 1892 în studiul său *Limba metaforică sau graiul cîrîitor la români*.

³ Iordan Datcu, *Dicționarul etnologilor români. Autori, publicații periodice, instituții, mari colecții, bibliografii, cronologie*, București, Editura SAECULUM I. O., 2006, p. 76.

sintagma „palavre și anecdote”) neaparținând în întregime nici folclorului, nici literaturii artistice¹. În timpul de tipărire a colecției, delimitarea speciilor folclorice (chiar și literare) mai necesita limpeziri și completări.

Pe lângă toate acestea, autorul-alcătuitor al cărții era un cutezător intelectual de 47 de ani, dascăl de școală, fost coleg (și de aceeași vîrstă) cu merituosul folclorist Alexandru Lambrior (care, printre altele, pleda pentru alcătuirea unui corpus de literatură populară a românilor). În calitatea sa de institutor al unei școli din Iași, Elie Baican îi cunoștea personal pe Ion Creangă, Titu Maiorescu, Mihail Eminescu; acesta din urmă (cu 5 ani mai tînăr), cu viziune teoretică avansată, occidentală, despre valoarea folclorului.

Piesele colecției reprezintă aspecte comice ale vieții românilor, mai cu seamă, ale relației acestora cu diverși conlocuitori de altă etnie, în principal, țigani și evrei; mai puțin – ruși, bulgari, sîrbi, unguri, greci; cu totul ocazional – turci, polonezi, francezi, englezi, nemți, armeni, italieni. În majoritatea situațiilor, personajele de altă etnie apar mai neevoluate mental față de români.

Textele colecției nu sînt grupate în vreun anume fel, nu au titluri; pentru unele cuvinte regionale, alcătuitorul pune în paranteză echivalente literare sau relatări explicative (*nota bene!*), referindu-se totodată la unele expresii populare și proverbe (*alții erau în doi peri – nici așa, nici așa, a vinde pepeni grădinarului; sărac lipit pămîntului*); reproduce arhaisme și regionalisme: *șurubăr* (dispozitiv de stingere treptată a flăcării sfeșnicului), *căpăstruit* (echipat, înhămat cu căpăstru), *ghiotură* (cîștig suplimentar), *mitrofon*, *mitrofonie* (mitropolit, mitropolie), *mîșie/mușie* (moșie) etc.

Elie Baican expune artistic situații comice datorate folosirii în medii rurale și de oraș a unor cuvinte – profesionalisme și dialectisme neclare personajului unei conversații, motiv de ironizare fiind vorbirea românească deformată a străinilor.

E remarcabil efortul de redare specifică a limbii române de către etnicii străini – fiecare, în felul etniei sale, aceasta sporind comicul narațiunii respective. De pildă: „Un rus s-a dus cu [...] Soltana ca să se cunune la o biserică română [...] Popa [...] – Lepădatu-te-ai de satana? – A șto lîepadam [Da de ce s-o lepăd pe] Saltana? Ia luvam [Eu am luat-o pe] Saltana, ia nietu lîepadam [eu nu o lepăd pe] Saltana” (p. 16). Sau: „Elevii evrei, cînd au să spună că Ștefan cel Mare a mărit Moldova prin adăogirea districtului Putna, zic: *Ștefan așei Mari îi o morît pi Mîldovî prin adîvîjiri di pi Putinî*. Și cînd vor să zică despre Vasile Lupu și Matei Basarab că au înzestrat țările lor cu codice și legi, zic: *Mutei Busîrabî și cu Lîpî di pi Mîldovî, îi ficut codiți di leju pintrî amîndoi prinșipatu*” (p. 24-25).

În *Introducere*, în fond străină de problematica textelor, Elie Baican, alcătuitorul-cercetător și autor nuantează mulțimea de înțelesuri pe care le poate cuprinde zicerea simplă a românilor „*ca omul/ ca oamenii*”: 1) cînd „nu te prea înțelege” ce vorbești, românul „zece că nu vorbești *ca oamenii*”, 2) „cînd vrea să-și rîdă de țigan”, el zice

¹ Într-o carte recent apărută, cu teme, ca: *Narațiuni populare comice românești, Anecdota folclorică și cea de origine livrescă, Cum arată ca specii de folclor publicat anecdota, snoava, gluma, pidosnicia, răspunsul isteț*, încercăm delimitarea categorială a principalelor specii de proză populară amuzantă (Victor Cirimpei, *Comicul folcloric, literar, politic-național*, Chișinău, Profesional Service, 2013, p. 103-121, 128-138).

că acela „nu-i *ca omu*”, ca ceilalți vorbitori, 3) cîte un drum nu-i „*ca oamenii*”, 4) pe unii pomi nu vede un măr sau o pară „*ca oamenii*”; 5) cînd se încurcă ițele țesetoarei, „zice că ițele nu-s *ca oamenii*”; 6) cînd i se îmbolnăvește calul sau vaca, țăranul zice că „nu paște *ca... oamenii*”, 7) „nici cîinile cîteodată nu latră *ca... oamenii*”; (cele trei puncte de suspensie din ultimele două sintagme [„paște *ca... oamenii*” și „latră... *ca oamenii*”] aparțin autorului, marcînd uimirea sa față de surprinzătoarea exprimare metaforică populară). În concluzie – „Vorbele *ca omul, ca oamenii* ne fac să înțelegem că așa cere gustul românului, să fie și omul, de orice națiune, ca românul; și animalele, și lucrurile să fie” după gustul său, al românului. Pe parcursul colecției E. Baican are zicerea dată în două texte: „Am dzis și eu: [...] Dragu mării [...] Dacă nu pot să fac [...] din tine un om *ca oamenii*, fă ce știi [...]” (p. 23) și „Românii [...] la toți le spun că «nu-s *ca oamenii*»”.

În ceea ce privește blocul de texte, într-un liminar pentru o povestire din trecutul relațiilor moldovenilor cu turcii, alcătuitorul comentează bine argumentat fundalul istoric al textului folcloric: „Cînd s-a dus logofătul Tăutu (la 1511) la turci, cu tractatul de punerea Moldovei sub suzeranitatea Turciei, fiind trimis de Bogdan al III-lea, fiul lui Ștefan cel Mare, vizirul i-a dat o cafea lui Tăutu; și acesta a înghițit-o dintr-o sorbitură, rămînînd opărit” (p. 25); iar într-o notă pentru o palavră despre trecerea de la scrisul chirilic la grafia latină, E. Baican se referă la o prețioasă faptă istorică, demnă de considerația posterității, întreprinsă de Gheorghe Asachi în Moldova și Ion Heliade în Țara Românească: „Pe la 1848 începuse (G. Asachi în Iași și I. Heliade în București) a scrie cu litere latine [...]” (p. 67).

* * *

M. Eminescu, cel care i-a onorat lui E. Baican colecția cu o *Prefață*, era cunoscut atunci (1882) ca mare poet, nuvelist (îi apăruse *Cezara*), prodigios publicist, avînd „în primă variantă” poemul *Luceafărul*.

Bun cunoscător al folclorului românesc, al ironiei populare în personaje ca Pepelea și Păcală, ilustrul poet aștepta să afle mai mult material național în cartea lui Baican. Nu-i face direct, în scris, acest reproș (poate că oral i-o fi zis). Amintește sugestiv de cronicile evocînd figuri celebre ca domnia Basarabi și Mușatini, de cîntările despre Ștefan cel Mare și de bufonii ce-i ziceau lui Vodă „măi vere”.

În trecut, scrie poetul, „Curțile domnești erau pline de cimpoiași, ospetele țineau cîte douăsprezece ceasuri în șir”. Dar mai răsuna și „buciumul războinic, chemînd Vrancea și Cîmpulungul, Soroca și Tigheciul, Țara de Sus și Țara de Jos [...] împotriva dușmanului”.

Un moment extrem de curios și important semnalat în rîndurile *Prefetei* – M. Eminescu nu exclude posibilitatea prezenței la înaintașii românilor a unei mari literaturi (orale?), „o epocă literară”, din păcate uitată, rămasă fragmentar: „Ceea ce presupunem este [...] că în vremea unora dintre dinaștii români cată [vezi, posibil] să fi existat o epocă literară, ale cărei rămășițe fragmentare se mai găsesc astăzi și care, pe zi ce merge, se împutinează”.

Printre altele, autorul *Prefeței* expune și o judicioasă opinie referitoare la caracterul veșnic viu, înnoitor al narațiunilor comice populare: „Anecdotele au [...] proprietatea de a se schimba cu timpul și de a se adapta actualității; multe pot fi de tot moderne”. În final M. Eminescu admite că alcătuitorul cărții „își va continua lucrarea” de „dezgropare” a povestirilor comice populare, mult mai bogate în teme și subiecte, cu rădăcini mult „mai vechi” în istoria românilor, canalizându-i astfel efortul folcloric de alcătuitor spre albia creațiilor cât mai autentic-populare. Sugestia nu a fost neglijată – în anii următori E. Baican publicând, cu mai multă aplecare spre folclor, culegerile: *Vorbe bune (binețe) întrebuințate la români* (1884)¹, *Strigările precupeților din București și Iași* (aceleși an), *Anecdote populare, Pomanarii dracului* (1898) ș. a.

* * *

În mare măsură *Palavrele* reprezintă astfel o colecție de creații folclorice și literare descriind situații comice observate la români și, cu precădere, la exponenți ai altor etnii.

Institutorul școlar Elie Baican nu era preocupat scolastic de categoriile comice ale folclorului și literaturii, ci de comicul situației de viață, indiferent de forma în care se producea întâmplarea – cuvânt înveselitor, vorbă isteasă, monolog hazliu, dialog amuzant, teatralizare distractivă, descriere cu pozne. Alt merit al colecției de palavre baicaniene este și fixarea pe hârtie a zicerii diferite a cuvintelor limbii române în limbile altor popoare – zicere diferită a cuvântului românesc de către greci, diferite și ale rușilor, evreilor, armenilor etc. față de pronunțările românești. E. Baican este primul în această privință. (Noi, cei de azi, cu radio și televizor, observăm, de pildă, că pronunțarea unor consoane e diferită la europeni și africani...)

* * *

Pentru o mai bună cunoaștere a materialelor colecției, reproducem aici câteva (13) dintre texte, prețioase prin vârsta lor de peste 230 de ani (intitulările, machetele textelor și cuvintele puse între paranteze drepte, ne aparțin).

T E X T E

[Cum cunosc românii pe cei de alte neamuri]

Rușii se roagă toată noaptea lui Sfântu Nicolai să le ajute ca să prade salba de la gîtul Sfintei Preciste.

Țiganilor, când le vine foamea, flueră.

Ovreei, cînd n-au ce face, numără pe degete – „fac sîcîteali”.

¹ Peste vreo trei decenii *Urări și binețe românești* avea să culeagă în Basarabia etnograful și folcloristul Tudor Pamfile (vezi Iordan Datcu, *Etnologi basarabeni, nord-bucovinieni și transnistrieni*, București, RCR Editorial, 2014, p. 66-68).

Polonii, cînd suferă mai mult de sărăcie, atunci spun [povestesc] despre bogățiile și aristocrația familiei!

Grecii se gîndesc la portocale și mîncă dovleac.

Englezii se uită la un pai treizeci de ani pînă ce d-abea spun ce au vădzut.

Francezii scapără și din ghiață și din fum.

Italianii nu mîncă brînză pînă ce n-o văd că începe să fugă din strachină.

Serbilor și bulgarilor nici dulceața nu le place fără ceapă.

Românii se uită la toți cei dim preajma lor, și la toți le spun că „nu-s ca oame-nii” (p. 37).

[Cafeaua fierbinte]

Cînd s-a dus logofătul Tăutu (la 1511) la turci, cu tractatul de punerea Moldovei sub suzeranitatea Turciei, fiind trimis de Bogdan al III-lea, fiul lui Ștefan cel Mare, vizirul i-a dat o cafea lui Tăutu; și acesta a înghițit-o dintr-o sorbitură, remînând opărit. Dar cînd sultanul actual, poftind la 1878 să vadă toate felurile de prizonieri din armata română, numai cît au vădzut pe curcanii noștri, a scăpat ceașca cu cafea pe braț, cînd i-a auzit strigînd „S-trăiți!”

Fiecare se frige la rîndul său (p. 25).

[Această piesă comică este înrudită cu o anecdotă fixată pe hîrtie de cronicarul Ion Neculce (vezi cartea noastră, în grafie slavă, *Realizări ale folcloristici itimpurii moldovenești*, Chișinău, „Știința”, 1978, p. 142).]

[Vorbe de-ale grecilor]

La 1821, cînd românii scoteau pe grecii fanarioți din Moldova și Muntenia, făceau să se suie călări cu fața spre coada cailor ș-apoi îi învăța să zică:

– Hi, cal murg, spre fîntîna Bordii!

– Alogo murgo is to fontina Vordios!

Dar mulți dintre greci nu se cunoșteau dintre români. Pentru ca să știe cine-i grec, [românii] făceau să fie vorba despre cireșe sau ceapă... Îndată s-audzea vorba *țirase* sau *țapă* (dacă era grec cel ce o zicea).

Unii români aveau plăcerea s-audă pe greci rugîndu-se de ei să le dea cîte o ceapă, și numai s-auzea grecul zicînd: „Dă-mi țapa ma rogo, che tare multo mi plațe țapa”.

Românii rîdeau, știind că țapa era un par ascuțit, și că domnii din vechime pedepseau pe cei nelegiuți cu țapa (p. 21).

[Și începutul acestei creații circula folcloric în timpul cronicarului Neculce (vezi tot acolo, p. 143).]

[Voinicelul mamei]

O țigancă bătrînă lăuda pe fiu-său către niște români:

„Dragul mamii, dragul mamii,
puișor de voinicel,
voinicel și sprintenel!

Se scula noaptea și venea dimineța cîte cu șapte pui de iapă cu hamurile pã dănșii.

Și-ntruna din dzile se afla și el la tîrg (n-ar fi mai fost tîrg!). Se afla vîndzând
puișor dă iapă
dă care n-a cumpărat niciodată.

Și taman,

cînd să bea adalmașu –
hup și tetea pagubașu.

Noi am chitit că l-au luat să-l ducă la han ca să-l cinstească, dar l-au dus la *poarta verde* (n-ar fi mai fost *poarta verde*) și l-au pus la răcoreală.

Tocmai dupa vro trei saptamăni l-au scos înconjurat d-o mulțime dă vodzî [strajnici] (tot vodă după vodă, vodă după vodă), care mai de care cu pușca mai lungă; și unu-mbracat în roșu, mi-l așternea-n culmea drumului și mi-l tot croia mereu c-un bici gros și nodoros

(și nu-mi era că-l tot croia,
dar mi-a fost că-l tot durea).

Ș-apoi, dragul mamii, l-au trimis să sape sare pentru vecincie.
Și dzeu măiculița că nu era vinovat. Ba încă era vrednic, căci
dă câte ori se ducea la iarmaroc,
perea câte un mînz din loc” (p. 19).

[Un străin vorbind românește]

Un evreu fiind întrebat de un judele de instrucție:

- Ce meserie ai?
- Piftim?
- Cu ce te ocupi?
- Cîpații?
- Da, ce ocupație ai?
- Cumorț („Cu morți” în loc de „comerț”) (p. 29).

[Iapa popei]

Un popă intra-ntr-un tîrg, ducîndu-și iapa de căpăstru. Niște ruși veneau în urma popei.

Unul dintre ruși scoate căpăstrul din capul epei, și și-l pune în capul lui, iar iapa o dă unui alt rus (care s-a dus cu ceilalți ș-au vîndut-o).

Mergînd popa, fără să știe că avea un rus căpăstruit [!] în locul epei, intră-n tîrg și, d-odată, se trezește cu o mulțime de strigăte, hohote de rîs și chiuituri. Se uită popa și, văzând pe rus în locul epei, îl scuipe:

– Ptui, bată-te mama lui Dumnezeu! Da unde mi-i iapa?

Rusu ședea drept:

– Za što iapî? Ia niët iapă, ia ni znaiuș iapă. Za što iapă? [De ce „iapă”? Eu nu-s iapă, nu știu de iapă. De ce „iapă”?]

– Da cine dracu te-a pus în locul epei, că te duc la căpitanu [poliției]?

– No, paighiom na capitan! Ia niët iapă, ia ni znaiuș iapă. [Ei, hai să mergem la căpitan! Eu nu-s iapă, nu știu de iapă.] (p. 30).

[Discurs la moartea unui armean]

Un armean murise, și i se făcu de un alt armean un discurs funebru:

„Săracul Uvănés al nostru! Uvănés, Uvănés!

Eri ai băut căfeu al tău și țigară al tău; și ti-ai plimbat cu hărmăsarii tăi cât a ținut mușea a lu tatu-tu și a lu mîni-ta; iarî astîzi ti duci di la noi fără trăsuri și cai di hărmăsari!

Fericit esti numili al tău, săracule Uvănés, pintrucî în toti zilili a tău, ai mîncat numă păstramă și ai icunumisit punga și mușea lu tatu-tu! Daca ti vi-i duci la raiu plăcerilor, ai sî ti găsești cu mătușică-tă Mărghioalf; sî-i spui din parti al nostru multî sănătati, și sî nu ni uitii nici mătușică, nici dumnăta, dacî nu mai poftiți sî mai trîiți cu pretinii a dumnîvostrî pi lumi aistî. Amin!”

Un frate al reposatului, face mulțumirile sale vestitului orator și-i zice:

– Sî dei Dîmnizîu-stăpînulu ca în curînda vremi sî ti bucuri și dumnăta di un asemine discurs (p. 37-38).

[Un popă înaintea slujbei din biserică]

Un boer trecea într-o duminică-dimineată pe lîngă o biserică.

– Stăi, mă Ioane! – zice vizitiului. – Du-te și dă popi o liturghie.

Ion se duce-n biserică, și nu găsește pe popa acolo; dar l-a găsit acasă, la masă.

[...]

– Sărut mîna, părinte!

Dar, vădzînd că se scobeau în dinți ca după mîncare:

– Nu liturghisiți, părințele?

– Ba da.

[...]

– Da... pare c-ați ședzut la masă.

– Niște friptură de purcel
mîncai și eu.

– Vai, părințele, și pe urmă slujești?

– D-apoi da! Mai bine să șeadă sfintele daruri peste purcel, decît purcelul peste sfintele daruri (p. 20-21).

[La școala de popi]

O preteasă văduvă intra pe poarta Seminariului cu un copil de mînă. Părintele-rector o întreabă:

– Ce voești?

– Apoi, părințele, cu diavolu ista de băiat nu știu ce să mai fac. Datu-l-am la păscut găștele, vițeei, purceii... și pace! Că nu și nu, și nu; că el popă vrea să fie! Am dzis și eu: „De, dragu mamii, se vede că tragi a rău. Dacă nu pot să fac și eu din tine un om ca oamenii, fă ce știi! Fă-te și popă! ” Acu, de! L-am adus și eu aici, că cică de-aici se fac... (p. 23).

[Ciobanul și potcapul]

Un cioban a găsit un potcap (căciulă preoțească). După aceea adună și pe ceilalți colegi ai săi, cu cari se minuna de lucrul găsit, stînd în jurul unui puț.

Ciobanul care găsisese potcapul, își vără capul în potcap și se uită pe d-asupra apei și, pe urmă, se întoarnă spre ceilalți și le spune:

– Să fiu cîine, de nu-s popă! (p. 62).

[La hirotonisirea unui călugăr]

Cînd se face cineva călugăr, este întrebat de popa care-l hirotonisește (îl sfințește prin blagoslovenia mânilor):

– Vei răbda pînă la moarte?

– Voi răbda pînă la noapte.

– Vei răbda pînă la sfîrșit?

– Voi răbda pînă la prășit (p. 39).

[Un băiat isteț]

Un profesor, trecînd printr-un sat, întreabă pe un băeat:

– A cui e moșia asta, băete?

– A oamenilor.

– Da cine-i mai mare aici?

– Ion Lungu, văcaru satului.

– Nu așa, băete.

– Da cum?

– De cine se tem oamenii mai mult în sat?

– He-he! De buhaiu popei! (p. 44).

[Trecere de la scrisul chirilic la grafia latină]

Pe la 1848 începuse (G. Asachi în Iași și I. Heliade în București) a scrie cu litere latine, și se dădură cărți noi tipărite cu astfel de litere [...] pe la școalele catihetice, în care se pregăteau clerici.

Greu și foarte greu citeau sărmanii clerici pe niște asemenea cărți, lungiți și toloniți pe iarbă și pe la umbra bisericilor.

Schimonosirea *slovelor* în litere era pentru ei ca și cum li s-ar fi dat sau li s-ar da ș-acuma în loc de vrăbii, șoareci fripți; și în loc de epuri – [...] motani.

Unii rîdeau, alții erau în doi peri, cum se zice (nici așa, nici așa); dar unul dintre ei zise necăjit:

– Fire-ar al dracului cel ce-a întors *rîța* (p) cu susu în jos și-a pus numele *dobru* (d) (p. 66-67).

* * *

Da... Era o lume folclorică a veacului XIX, cunoscută bine și altor intelectuali ieșeni, mai ales magnificului povestitor Ion Creangă, cu variantele sale pentru unele palavre din colecția camaradului Baican.

Iulian FILIP
Institutul de Filologie al AȘM
(Chișinău)

**DIHOTOMII ÎN TEATRUL COMIC
POPULAR, VALOAREA EFORTULUI
DEPUS ȘI PARABOLA SFÂRÂIACULUI
LA ION CREANGĂ ȘI VICTOR CIRIMPEI**

Abstract. The ethnologist Victor Cirimpei realizes an essential self-portrait in the volume of synthesis *The folkloric, literary and political-national comics*, in which there are reflected all the components of his complex formula of research, developed/dotted in the 30 chapters of the book. The anniversary ethnologist understands to „weigh” in his manner his contribution, emphasizing/directing the reader’s attention to what he considers his duty: „concerned before with the mythology, the beginnings of the popular culture, the Thracian nation, the Romanian ethnological, the history and the literary criticism – the comics’ configuration remains a little ignored”.

Keywords: syncretic-spectacular aspect, the folkloric comics, the literary comics, comic theater, improvisational theater, subtle pettifogger, hostage of the detail, generators of the folkloric amusement, a particular kind of people.

Într-o carte mai deosebită a lui Friedrich Nietzsche, *Știința voioasă*, descopăr, imediat după „Prefața la ediția a II-a (1886)”, în blocul de epigrame cu genericul „GLUMĂ, VICLENIE ȘI RĂZBUNARE” (și cu specificarea „PRELUDIU ÎN RIME GERMANE”), poezia *Rugămintea* (București, HUMANITAS, 2013, p. 24), care mi-i de camerton alocuțiunii mele: „La mulți le pot citi în gând,/ dar nu știu însumi cine sunt!/ Mi-e ochiul prea apropiat –/ nu-s ce observ și-am observat./ Mi-aș folosi cu mult mai bine,/ de-aș sta îndepărtat de mine”.

Motivul observării în genere și al observării de sine este reluat de Nietzsche în mai multe rânduri, dar provocatoare e meditația neamțului intitulată „Trăiască fizica!” de la pagina 212: „Câți oameni se pricep să observe? Și printre cei puțini care se pricep – câți se observă pe ei înșiși?”

Francezul de Jules Renard în celebrul său *Jurnal* (Jules Renard, *Jurnal*, București, Ed. UNIVERS, 1979, p.90) emite o întrebare apropiată contextului: „să trăiești și să-ți judeci viața: care om e capabil și de una, și de alta?”

Victor Cirimpei, venitul pe lume în a 15-cea zi de făurar, își realizează un auto-portret în numai 15 rânduri în cartea apărută acum un an și jumătate *Comicul folcloric, literar și politic-național* (Chișinău, Profesional Service, 2013, p.13): „Prezentul volum, cu 30 de capitole variate ca dimensiuni, grupate în 5 secțiuni cvasitematice, oferă tratamente conceptuale pentru comicul folcloric, literar, politic-național, dar și injecții contra «maladiilor» cu pricina.

Preocupat până acum (ani avem 73/74) de mitologie, începuturi ale culturii populare, seminția tracilor, etnologicul românilor, istorie și critică literară – configurația comicului ne rămâne întru câtva neglijată.

Unei lucrări de ultimă oră (*Philologia*, Chișinău, 2013, nr. 1-2), mai mult serioasă decât «comică», (nu și fără de câte o sfârlă), cu similitudini în capitolul 24, i-am zis «Reflexe de vorbă tragică pe parcurs de milenii în limbile diferitor popoare» (în ultimă redacție: *Vocabulă tragică pe parcurs de milenii*), neuitând însă și etniile antetrace, de vreo «patruzeci de mii de ani în urmă» (?!... – ia vedeți, dimpreună cu *tratamentele* oferite, la cam cât iese ca valoare efortul depus [nu e doar un sfârâiac, sper]”.

Omagiatul nostru provoacă în felul acesta cântarele (potrivite la asemenea ocazii), luându-și-l pe Creangă de reper, dar face un avertisment necesar, pe care tot Nietzsche îl formulează în epigrama sa *Principiul celor foarte rafinați*: „Mai curând tiptil s-o iei,/ Nu pe labe late!/ Mai curând prin borți de chei,/ Nu prin uși căscate!” (op. cit., p. 28)

Victor Cirimpei e un chițibușar rafinat, ostatec al detaliului potrivit în angrenajele sale conceptuale, un foarte bun cititor și valoros ascultător, îndeosebi pe segmentul erupțiilor comice în expediții ori sindrofii de diferită configurație, dar și în dimensiunea poeziei (nu doar celei cu despletiri comice). Toate aceste calități se răzbună pe redutabilul etnolog, care nu prea poate spune bancuri. Cel puțin, nu le spune la fel de bine cum știe a le asculta din gura incontestabililor virtuoși ai spunerii bancurilor.

Despre relația scriitorului-cercetător cu cititorul: Victor Cirimpei are ieșire la un mai larg auditoriu prin filiera comicului. De la tirajarea mai îmbelșugată a producțiilor comice, îngrijite corespunzător de către etnolog, îi provine o notorietate mai sporită, creându-i-se însă o imagine, întru câtva, îngustată, de specialist în comicării. Să se supere pe asemenea percepție și inerție? E și cazul stereotip al etichetărilor tip *scriitor al copiilor* pentru autori complecși, răsplățiți mai generos, mai gălăgios de micii cititori.

Insistența, accentuarea în autoportretul citat a domeniilor diverse de cercetare sunt necesare și pentru cuprinderea spectrului întreg de eforturi depuse, unde investigațiile în straturi de spiritualitate tragică se învecinează cu șantiere de mai încoace (din timpurile cronicarilor, clasicilor), dar și cu cetiri pe îndelete ale scriitorilor foarte diferiți la stil și la ani, dar și cu supărări pe gafele și ticăloșiile contemporanilor din chiar imediata vecinătate (colegi de studenție, de activitate academică), unde satira, sarcasmul, persiflarea își au aplicare ilustrativă de toată convingerea.

I-a reușit autoportretul. Arhitectul cărții a structurat meticulos cele treizeci de capitole, strecurând între ele două expuneri aparent discordante: un capitol intitulat *bibliografie comentată (Umorul popular de esență tragică la români și bulgari – p. 29)* și un capitol de alfabetizare în domeniu (*Cum arată ca specii de folclor publicat anecdota, snoava, gluma, pidosnicia, răspunsul isteț – p. 128*). În două feluri nuanțează/înfrumusețează autoportretul bibliografia triată, valorificată de către protagonist și propusă generos eventualilor continuatori în domeniu: enumerarea „sufloilor” și deschiderea

laboratorului intim în fața viitorilor etnologi. Element edificator, cu o paralelă contextuală, la B. P. Hasdeu (p. 32): „care, adolescent fiind, a cules materiale de etnografie și folclor”. E și cazul destinului propriu: Victor Cirimpei a cules folclor și materiale etnografice încă în anii de școală, intuindu-și de timpuriu vocația. De la acele îndeletniciri școlărești până la avansarea de la două specii de folclor comic (snoava și anecdota) la cinci (+ gluma, pidosnicia, răspunsul isteț) e îndeletnicirea serioasă a lui Victor Cirimpei de cultura populară a râsului.

Îmi place presărarea cenușii pe creștetul propriu (cam înzăpezit) în relația cu comicul („configurația comicului ne rămâne întru câtva neglijată”) și constat această întorsătură de frază un eficient procedeu de a momi microscopie mai atente la *Intrarea dinspre traci pe domeniul comicului* (astfel se intitulează prima secțiune a cărții).

Intrigă suplimentară pentru exegeții teatrului se conține în chiar prima frază din capitolul 1: „Râsul (comicul) popular ține de cultura populară a râsului, este aspectul de bază sincretic-spectaculos al culturii comice spontane populare de manifestare publică, realizat în sfera de interferență a vieții cu arta”. (p. 16)

Conducătorul științific al meu la teza de doctorat, doctorul în științe filologice Victor Cirimpei configurează următoarea treaptă/scenă a noțiunii de teatru ambulant, care s-a impus atenției oamenilor de cultură prin teatrele de bălci din Anglia, Rusia, Italia. Formula *șapito* de teatru, de circ vine în continuarea acelor vechi și provizorii scene, care lipsesc teatrului românesc din dimensiunea populară, teatru mai ambulant, mai dinamic decât în alte culturi, teatru care trece cu spectacolele sale de la casă la casă, onorând omul la casa lui cu aceste mesaje ajunse în scenă un piculeț pe altă filieră decât spectacolele de bălci britanice, rusești, italiene. Mă refer permanent la unicitatea teatrului folcloric românesc, care realizează un amplu repertoriu de reprezentații cu măști zoomorfe (*Capre, Căluși, Urși, Cerbi, Berbeci, Cocostârci...*), alaiuri (*Mălănci, Arnăuți, Nunta țării, Călușarii, Steagul cu geavrele...*) și piese cu subiecte realizate (*Ceata lui Jianu, Irozii, Brâncovenii, Ceata lui Novac, Haiducii...*). Manifestarea acestui fel de teatru e legat de calendarul sărbătorilor de iarnă și de cel al solstițiului de vară (*Armindeni, Rusalii*).

Prin afirmația citată, „aspectul de bază sincretic-spectaculos al culturii comice spontane populare”, Victor Cirimpei mișcă laboratorul, echipamentul eventualului cercetător al scrierilor sale, pe dimensiunea teatrului improvizat. Dar diferite-s situațiile de manifestare a fenomenului înveselitor, iar această diferență nuanțează și gradul de spontaneitate a declanșării glumelor, bancurilor, snoavelor „improvizate sau reamintite amuzant (și aluziv) în cadrul petrecerilor colective de tip ritualic și al celor de muncă în comun la clăci, la „ajutat”, șezători”. (p. 16) Dar fulgerări de vorbe spirituale, hazlii, în replică se manifestă *din mers* în orice situații. „Declanșatoare de haz și voie bună sunt vorbele istețe și comportamentul comic al anumitor oameni din popor – interpreți ai spectacolelor improvizate, buni conocari și hăitori, ageri creatori de strigături în timpul jocului, iscusiți născocitori de glume și povești, de snoave și anecdote. Acestora le revine sarcina transformării imediate și de circumstanță a unor aspecte de viață

în forme de artă incipientă sau, cel puțin, de readucere în atenția publicului a unor glume folclorice potrivite momentului. Perceperea și susținerea comicului însă este în puterea oricărui participant la întrunirile colective de petrecere sau de muncă, în anume feluri organizate prin tradiție.” (p. 17)

Să nu ne scape grija autorului că avem de reper *la ce bun și pentru care valoare* a râsului e efortul său (și al altora): „Umorul și râsul ajută la stabilirea comunicării, la facilitarea contactului, reduc ostilitatea, eliberează tensiunile și oferă distracție” (aici Victor Cirimpei îl citează pe antropologul olandez Henk Driessen, p. 16).

Acestui „anumit fel de oameni din popor” Victor Cirimpei îi consacră un capitol aparte, intitulat *Generatorii înveselirii folclorice*. Pentru motivul *vesel, veseli, înveselire* ar fi de mare folos – s-ar nuanța seriozitatea cercetării *râsului* – abaterea prin paginile consacrate de Arthur Schopenhauer acestor puțini norocoși dintre oameni, care pot fi veseli și pot înveseli.

Mai întâi etichetarea celeilalte tagme de indivizi... cu tot dinadinsul serioși și gravi: „...dacă individualitatea este de calitate rea, toate plăcerile sunt ca vinurile bune într-o gură amărată de fiere.” (*Aforisme asupra înțelepciunii în viață*, Chișinău, Editura Enciclopedică „Gheorghe Asachi”, 1994, p. 21)

Despre tagma fericiților: „Astfel bunurile personale, precum este un caracter nobil, un cap deștept, un temperament fericit, o dispoziție voioasă și un trup bine organizat și sănătos... sunt cele mai însemnătoare pentru fericirea noastră, din care cauză ar trebui să stăruim cu mult mai mult întru păstrarea și dezvoltarea lor decât întru dobândirea bunurilor materiale și a reputației. / Însă, ceea ce, întru toate, contribuie mai de-a dreptul la fericirea omului este veselie: căci această calitate se răsplătește îndată pe sine. Cine este vesel are totdeauna pentru ce: tocmai pentru că este. Această calitate singură poate înlocui orice altă avere...” (p. 22) Și în pagina următoare (p. 23): „...este foarte nesigur dacă grijile sunt în stare să îndrepteze lucrurile; pe când veselie este un câștig neîndoios și de-a gata. / De aceea ar fi bine să căutăm mai întâi a ne păstra deplina sănătate, a cărei floare este veselie”.

Uluitoare, distonante imnuri *Ecleziastului* înălțate veseliei – în vecinătatea refrenicelor *deșertăciuni ale deșertăciunii*: „Am lăudat dar petrecerea, pentru că nu este altă fericire pentru om supt soare decât să mănânce și să bea și să se veselească; iată ce trebuie să-l însoțească în mijlocul muncii lui, în zilele vieții pe cari i le dă Dumnezeu supt soare”. (8, versetul 15)

Generatorii veseliei sunt personaje notorii în comunități, eventualele spectacole spontane axându-se pe harurile lor duble (remarca lui Victor Cirimpei): „Plăsmuirile râsului folcloric denotă inventivitate creatoare de grad înalt, povestitorii populari transformând realități reprobabile în imagini artistice înveselitoare. Actul creator de orientare comică presupune deci un dublu proces de creație – descrierea vieții în imagini (1) și tratarea ei comică (2) – facultate intelectuală aleasă a unor generatori ai râsului folcloric, dezvoltat pe înțelesul și placul celor mulți. Așadar, transpunerea poetică,

în imagini, a realității fiind condiția de bază a artei în genere, în povestirea de factură comică această transpunere este completată prin o tratare specială, declanșatoare de ilaritate”. (p. 24) Cercetătorul nostru accentuează și nuanțează explicativ „capacitatea creatoare a generatorilor de răs gen Pepelea/Păcală/Tândală de a prezenta verbal o contradicție a realității, o necorespundere a esenței deșarte a unui fenomen cu aparența sa pretențioasă și a o reda în așa fel, ca să fie reliefat comicul fațetelor contradicției. Astfel expusă, o contradicție de acum este metaforă, fără a avea neapărat suportul altor procedee și figuri poetice”. (p. 24)

În paralel cu fixarea „distribuției” în teatrul comic spontan popular, Victor Cirimpei revine cu insistență la pionieratul lui Teodor Stamati că „cea dintâi prezență în presă a unei narațiuni de folclor comic românesc, o snoavă, cu «iroul fabulos [excepțional]» *Pepelea*, ține de anul 1841 – atunci Teodor Stamati, profesor de fizică, istorie naturală și matematici, doctor în filosofie și artele frumoase⁹ {⁹Cu diploma respectivă, din 1837, a Societății Savanților Austriei (Viena)} la Academia Mihăileană din Iași, publică, în gazeta politică și literară *Albina Românească*, textul *Pepelea se tocmește argat la un român, numit Vasile Rău*”. (p. 22)

Complice la realizarea unei stări de spirit adecvate spectacolului comic spontan e ascultătorul. „Producerea ilarității rezultă... în urma asimilării de către ascultător a relatării povestitorului. Altfel zis, odată realizată, o piesă comică urmează a fi reinterpretată în mod creator de ascultător prin propria viziune intelectuală”. Aici atenție sporită la remarcă lui Victor Cirimpei în adresa celor doi coautori: „În asemenea fază de recreare a situației comice, ascultătorului îi revine un rol mult mai activ decât povestitorului; acum el trebuie să ajungă la starea de a râde, nu povestitorul. El însă nu va râde până nu va parcurge cu propria capacitate creativă schema de acum elaborată a fațetelor comice ale unei contradicții. Atât pentru creator, cât și pentru ascultător, actul de creație/recreare este natural, ingenuu, spontan, fără efort special, mecanismul obținerii efectului comic rămânând pentru ei în afara analiticului”. (p. 25)

Dihotomiei din dimensiunea atelierului de creație, i se alătură dihotomia *Păcală-păcălitul*, *Păcală-Tândală*, din galeria personajelor. „Spre deosebire de alte specii folclorice, narațiunile comice, menite a stigmatiza glumeț („fără rană adâncă”) laturile negative ale vieții, au, în fond, personaje sociale condamnabile; actantul negativ este principalul erou al narațiunii. Atât chipul acestuia, cât și acțiunile sale, devin ținta glumelor și derâderii. Măștile unui Păcală, bun sau rău, sunt folosite cu pricepere de creatorul popular pentru a condamna, direct sau disimulat, felurite vicii sociale, calități ale unor oameni. Un Păcală întruchipează toate ipostazele umane regretabile, negative, fie că le demască direct, fie că le simulează, aparent acceptându-le”. (p. 25)

Teodor Stamati îl proclama pe Pepelea „iroul fabulos”, dar nici Pepelea, nici Păcală, nici Tândală nu sunt fideli unui ori altui statut – *bun ori rău*. În diferite texte, variante chiar, celebrele personaje ale „eposului nostru comic” își mai schimbă rolurile.

E bucătăria genului comic, mașinăria producătoare de voie bună, arta înveselitoare, pe care etnologul Victor Cirimpei a luat-o la modul cel mai serios în calcul, găsindu-i locul, arătând-o cu fațetele-i spectaculoase-curative și explicându-i existența în timp, resorturile funcționale, impunându-se chiar el ca un autor-cercetător-personaj complex, în permanentă firească insuficiență de timp în fața provocărilor plurale, care i-au marcat destinul, împlinindu-i-l.

În încheierea acestei cercetări a autoportretului mozaical, ce și l-a configurat – prin această carte de totalizare – etnologul Victor Cirimpei, surprinde lipsa unui capitol foarte la îndemâna exegetului răsului popular, capitol, pe care eu l-ași întitula cam astfel: *Fenomenul verbal „matern” (al „mat”-ului ori „măti”-ului) la ruși și „ulița mare” ori oazele/sindrofiile de libertăți verbale românești.*

Vorbind despre poveștile corosive ale lui Creangă, Eugen Simion iată cum vede fenomenul: „Creangă lasă aici deoparte... formulele învăluitoare și decență țărănească tradițională când e vorba de viața intimă a bărbatului și a femeii și narează direct, cu ostentație chiar, într-un limbaj fără perdea, istoriile deocheate din viața satului. Asemenea istorii circulă în lumea țărănească, numai că ele sunt spuse cu fereală în cercuri restrânse, de regulă masculine, evitând destinatarul public. Este altă față a *civilizației decentei*, cum este civilizația rurală românească: cultura din umbră, limbajul ascuns, slobod, «nerușinat» și colorat...” (Eugen Simion. *Ion Creangă, Cruzimea unui moralist jovial*. Iași, Princeps Edit, 2011, p. 153)

Victor Cirimpei are, cred, pregătirea să atace acest fond dominant de subiecte/istorioare slobode din repertoriul comicalului popular, pregătind și un bloc de texte (mai voluminos decât instructivul capitol ilustrat despre speciile comicalului în volumul citat), dar și un studiu mai amplu despre ambianțele *boccacciene* (remarca lui Eugen Simion), unde se declanșează limbajul ascuns în trierea și modernizarea repertoriului înveselitor degustat etern și în permanență de cercurile cele mai diverse de inși mai sinceri ori mai ipocriți.

DOI BASARABENI: NICOLAE BĂIEȘU
ȘI VICTOR CIRIMPEI

Abstract. The author reflects on the creation of the ethnologists Nicolae Băieșu and Victor Cirimpei, starting from two editorials related to their names: *Nicolae Băieșu – a life dedicated to the revaluation of the folklore. Tribute 80* (2014) and *The literary and political-national folkloric comics* (2013).

Keywords: poetry of habits, ostracism, ideological mistakes, folkloric comics, scholar of the genre, political-national comics.

Cu excepția lui Pan Halippa (1883-1979), care a fost fiul unui dascăl bisericesc din Cubolta, județul Soroca, cei mai mulți etnologi basarabeni au fost fii de țărani: Gheorghe V. Madan (1872-1944), care s-a născut la Trușeni județul Lăpușna, Nichita P. Smochină (1894-1980), care s-a născut la Mahala, județul Tiraspol, Petre V. Ștetănuță (1906-1942), care s-a născut la Ialoveni, județul Chișinău, Efim Junghietu (1939-1993), care s-a născut la Petrești Județul Ungheeni, Sergiu Moraru (1946-1996), care s-a născut la Obreja Veche, județul Bălți. Fii de țărani sunt și Grigore Botezatu, care s-a născut în 1929 la Baraboi, județul Bălți și Nicolae Băieșu, care s-a născut în 1934 la Caracușenii Vechi, județul Hotin.

Acesta din urmă a publicat 30 de cărți și peste 800 de studii individuale și în colaborare. Cu insistență s-a ocupat de poezia obiceiurilor: *Poezia populară moldovenească a obiceiurilor de Anul Nou* (1972), *Sărbători domnești (închinat Maicii Domnului și Mântuitorului)* (I-II, 2004, 2007), *Tradiții etnofolclorice ale sărbătorilor de iarnă* (2008).

Volumul *Nicolae Băieșu – o viață închinată valorificării folclorului. Omagiu 80*, cu o prefață de Mihai Cimpoi (Chișinău, 2014, 410 p. + *Viața și activitatea în imagini*) este relevant în toate secțiunile lui. În primul rând, prin detaliata biografie a distinsului etnolog. Dintre cei de extracție țărănească, amintiți mai sus, el și părinții săi par să fi avut cel mai mult de luptat cu sărăcia. Țărani fără știință de carte și cu puțin pământ arabil (un hectar și jumătate), tatăl este concentrat mulți ani la calea ferată, iar soția sa, împreună cu cei doi copii, unul dintre ei fiind Nicolae, au plecat, ca și alți basarabeni, cu căruța (în care piesa principală era plugul) spre alte orizonturi, adică în comuna Hasanfaci din județul Durostor, de unde, în septembrie 1940, odată cu cedarea Cadrilaterului, au plecat la Almalău, județul Constanța, de unde au fost strămutați într-o comună nemțească, Mansburg, în județul Cetatea Albă, iar de aici – în comuna Frumușica din județul Dolj și apoi în localitatea Beidaud, în nordul Dobrogei. Vor reveni la baștină, în Caracușenii Vechi, în mai 1945, în urma ordinului „eliberatorilor” ruși ca

basarabeni „să plece acasă”, unde vor reuși să-și ridice casă proprie abia în anul 1957. Aici elevul Nicolae Băieșu repetă clasa a treia, în condițiile unui învățământ lipsit de dotare elementară. Mai târziu, după studii medii și universitare în cinci orașe: Cernăuți, Briceni, Soroca, Bălți și Chișinău avea să descopere că nu Ion Canna, Iacob Cutcovețchi și Leonid Corneanu sunt clasicii literaturii moldovenești. Până la vârsta de cincizeci de ani n-a avut masă de lucru acasă. O mare voință de a învăța l-a salvat pe tânărul Nicolae Băieșu. Și a mai fost ceva esențial în acest sens, un imbold: în comuna sa natală a locuit prozatorul, poetul, dramaturgul C. Stamati-Ciurea (1828-1898), care a fost și etnograf.

O altă secțiune a volumului conține texte din care se degajă opinia lui Băieșu în câteva chestiuni esențiale: protestul său și al altor colegi față de desființarea Institutului de Etnografie și Folclor de la Chișinău, denunțarea separatismului îngust moldovenesc al unor etnografi, ca Valentin Zelenciuc, despre care aflăm și că, fiind în posturi-cheie, a fost cenzor, el dictând ostracizarea etnografului Andrei Hâncu, acuzat de „greșeli ideologice”.

Un alt capitol, *Moștenire din științele despre folclor și etnografie*, cuprinde scurte medalioane ale unor personalități precum Gheorghe Asachi, C. Stamati-Ciurea, Gh. Sion, Ion Creangă, T. T. Burada, S. Fl. Marian, G. Dem. Teodorescu, Mihai Eminescu, Gr. G. Tocilescu, Th. D. Speranția, M. Friedwagner, Elena-Niculiță Voronca, Artur Gorovei, Elena Sevastos, Gh. V. Madan, Gh. T. Kirileanu, Alexei Mateevici, Mihail Bârcă, Ion Buzdugan, P. Caraman, D. Balaur, Tatiana Gălușcă-Cârșmariu. Lista este mult mai lungă.

Altă secțiune cuprinde numeroasele semne de prețuire a lui Băieșu, semnate de colegi ai săi.

Revenim la un alt aspect al biografiei lui Băieșu: este tatăl a doi distinși fii: unul a fost în anii 2012-2013 ambasador al Republicii Moldova în Italia. În prezent este membru al Curții Constituționale a Republicii Moldova, iar celălalt – Consilier juridic al corpului de judecători la Tribunalul special pentru Liban (Haga).

Probabil că cel mai puțin grăbit, dintre etnografii din Republica Moldova pe care îi cunosc, personal sau din scris, de a-și tipări cărți personale este Victor Cirimpei. A colaborat, e adevărat, împreună cu colegii săi, la alcătuirea celor 16 volume ale corpusului *Creația populară moldovenească*, însă o carte a sa, după aceea din 1978, *Realizări ale folcloristicii timpurii moldovenești*, a tipărit abia în 2013, *Comicul folcloric literar, politic-național*, cu o prefață de Mihai Cimpoi (Chișinău, 288 p.). Încă un exemplu care vădește că principiul său *festina lente* este acela de care se conduce în munca privind elaborarea unui *Dicționar folcloric universal*, pentru care avea, încă din 1960, „fișe pentru folclorul tuturor popoarelor lumii – nume de personalități – cercetători și interpreți, de personaje folclorice, nume de mari opere folclorice și de inspirație folclorică, lucrări muzicale inspirate de folclor, compozitori ai acestora, nume de specii folclorice, alți termeni etnografico-folclorici”. Lucrare din care, după câte știm, n-a apărut vreo fasciculă.

Cartea de acum vine după publicarea mai multor antologii de snoave populare: *Snoave și anecdote* (1979), *Ace pentru cojoace* (1985), *Păcală și Tândală*, cu traduceri în engleză, franceză, spaniolă (1987) și rusă (1991), *Pozne cu alde Păcală* (2007) și *Pătărăni folclorice ale românilor sovietici din Basarabia, stânga Nistrului, nordul Bucovinei, nordul Transilvaniei, Caucazul de Vest* (2008).

Mai este o explicație a întârzierii tipăririi de cărți personale: prima sa carte *Realizări ale folcloristicii timpurii moldovenești* a fost adânc cenzurată, termenul român și variantele fiind cenzurat. S-a angajat și într-o chestiune în care și istoricii se pronunță cu prudență, aceea privind înscrisul de pe un vechi obiect ceramic din secolele I-II, descoperit în Munții Orăștiei, despre care abia acum, după ani de reflecție, emite unele considerații în articolul *Urme vechi ale unor nume de personaje folclorice groțești la Ion Creangă*, și într-un supliment la carte, intitulat *Vocabulă tracică pe parcurs de milenii*.

Se vede bine, din cartea sa, că Victor Cirimpei este un veritabil erudit al genului *ilariant* (ca să folosim un termen preferat de Ovidiu Bârlea), are o informație enciclopedică a snoavelor românești. Astfel crede că prima anecdotă românească ar fi aceea, evocată de cronicarul Ion Neculce, despre logofătul Tăutu, care, aflat la Curtea Otomană, și servindu-i-se cafea, a închinat vizirului, „au sorbit felegeanul ca altă băutură, și frigându-se, au zvârlit felegeanul de s-au stricat”. Crede, de asemenea, că prima snoavă tipărită, despre Pepelea, este aceea apărută, în 1841, în *Albina românească*. Are deci o imagine cuprinzătoare asupra comicului folcloric, reprezentat în opinia sa, de anecdotă, snoavă, glumă, pidosnicie (?), întrebare cu răspuns isteț, parodie și strigătură. Examinează umorul nu doar din snoavele populare, ci și din opera unor scriitori ca D. Cantemir și Ion Creangă, ca și din opera unor scriitori contemporani ca Vladimir Beșleagă, Iulian Filip și Vasile Toma. Despre Dimitrie Cantemir

n-ar fi putut să scrie, în anii cenzurii de la Chișinău, că prințul moldav avea o imagine cuprinzătoare a tuturor românilor, n-ar fi putut să scrie, citându-l pe Eminescu, despre „alianța nefericitului Cantemir cu Petru cel Mare”, nici să-l citeze pe cronicarul Ion Neculce, care a spus în cronica sa că prințul moldav și-a petrecut ultimii ani ai săi într-o țară cu „norod greu și cumplit... pré cumplit”. N-ar fi putut să citeze, cum o face acum, studiul lui Ștefan Ciobanu, *Dimitrie Cantemir în Rusia* (1924).

Cum am anunțat în titlu, cartea examinează și comicul politic-național din Basarabia, îndeosebi cu citate din poezia lui Vasile Toma, care denunță electoratul docil, neatent la interesele unor așa-zisi patrioți, care au uitat mesajul patriotic al lui M. Eminescu și al lui Alexe Mateevici. Iată comentariul amar al lui Victor Cirimpei: „Chiar și «fără de stele-n frunte», acestui gen de vietăți nu îi trebuie patria «de la Nistru pân la Tisa» (cum o cunoștea marele Eminescu), aceștia sunt numai «talpă lată de ogor», «boi adevărați», turmă docilă a păstorului-ministru, una bleagă necărtitoare, întru totul comodă pentru a fi mânată, oricând, «spre abator». Acesta ți-i destinul, plebe îndobitocită (bunul Mateevici, la început de secol XX, îndemnatu-ne-a să ridicăm dintre noi un proroc, altfel, zicea-scria-predica preotul-poet, «zadarnic soarta veți ruga», și cu gură de moarte, la început de secol XXI, o spune îndureratul de soarta țării, poetul roman basarabean Vasile Toma; cu atât mai mare durerea poetului conștient că plebea-turmă e așchie «de brav popor»”.

Dr. Iordan DATCU
(București)



UN ACADEMICIAN FĂRĂ TITLU SAU CU TRISTEȚE DESPRE SCRITORUL ȘI SAVANTUL ION CIOCANU

La 18 ianuarie curent reputatul critic și istoric literar, prozator, poet, lingvist, publicist, eminent om de știință și cultură, profesorul, doctorul habilitat în filologie Ion Ciocanu a împlinit 75 de ani.

Cu părere de rău, evenimentul a trecut aproape neobservat. Întrucât ne aflăm în fața uneia dintre personalitățile de seamă de la est de Prut, niște reflecții, comentarii, constatări cu această ocazie sunt neapărat necesare.

Cine i-a citit lucrările, în afară de faptul că s-a îmbogățit cu noi cunoștințe, credem că n-a putut să nu vadă încă un lucru: în cele mai multe privințe, fără exagerare, Ion Ciocanu ne-ar putea servi drept model. Model de hărnicie, modestie, onestitate, integritate, demnitate, verticalitate, competență, curaj civic; exemplu de cărturar, profesor, cetățean, intelectual, luptător, patriot, om al cetății.

La numai 25 de ani a devenit doctor (pe atunci candidat) în științe, cadru didactic universitar, autor al unei culegeri de proză.

Tânăr, activ, îndrăzneț, plin de viață, vise și planuri de viitor, mai având și vocația înăscută de pedagog, în scurt timp a devenit unul dintre profesorii preferați de la facultate. Dar publicarea la 23 iunie 1970 în ziarul pe care îl redacta „pe baze obștești”, „Кишиневский Университет” (așa se numea publicația Universității pe acele timpuri ale „bilingvismului armonios”) a unei recenzii elogioase la romanul lui Ion Druță „Povara bunătații noastre”, autor rău privit de conducere, mai ales de mai marele pe atunci al comuniștilor din republică I. Bodiul, i-a adus mult necaz, fiind constrâns să demisioneze din funcție „din proprie dorință”.

Așa proceda partidul comunist cu „persoanele indezirabile”, cu cei care gândeau altfel decât li se cerea, cu toate că în programul său se declara sus și tare: „Totul pentru om, pentru binele omului!”

A fost nevoie de tărie și timp ca să treacă peste greua traumă psihologică și morală, provocată pe nedrept, dar durerea, obida, amarul acelei întâmplări i-au rămas în suflet pentru totdeauna. Mai ales că a fost lipsit de ceea ce-i era drag – munca pedagogică.

Nu mai puțin au pierdut studenții. Iată ce scrie, referindu-se la cazul despre care e vorba, fostul său profesor, eminentul lingvist, doctor habilitat în filologie, membru corespondent al AȘM Anatol Ciobanu: „Păgubași de pe urma acestei forțate abandonări au fost (și mai sunt, desigur) multe generații de studenți, care nu au avut fericirea de a savura vorba înțeleaptă și plină de miez a dascălului Ion Ciocanu, de a pătrunde în gândurile lui profunde și originale, în reflecțiile inspirate, de a se delecta cu patosul expunerii libere a materiei predate etc.” [1].

Ceea ce se cere remarcat în mod deosebit este faptul că, deși înlăturat inuman din învățământul superior din motive pur ideologice (astăzi, când libertatea de gândire și de exprimare este articol de Constituție, cele întâmplate atunci, în 1970, par aproape ridicole, neverosimile), Ion Ciocanu a rămas totuși profesor pentru toată viața. De aici încolo, prin cele scrise pentru nenumărații săi cititori sau cele vorbite pentru și mai mulții săi ascultători, Domnia Sa a rămas Profesor de limbă și literatură, de dragoste de Patrie și neam, de muncă, dreptate, demnitate, adevăr, curaj, omenie.

Dotat de la natură, s-a simțit încă din școală atras de creația literară. Peste ani, la diferite intervale de timp, a publicat trei cărți de nuvele și două de versuri, primite cu interes și chiar lăudate de unii specialiști în materie și de cititori, dar ceea ce l-a consacrat, deși e mult mai puțin citită decât poezia și proza, a fost cercetarea critico-literară, la care pe parcurs s-au adăugat sociolingvistica, cultivarea limbii și publicistica.

Ion Ciocanu a venit în critica literară de la est de Prut cu eul său, cu felul propriu de analiză, practicând un stil și o cercetare accesibilă, pe înțelesul tuturor.

Impresionează aria de cuprindere a investigațiilor sale: literatura română de la origini până în prezent, literatura rusă, sovietică și universală, diversitatea de probleme și autori, erudiția, competența și prodigiozitatea exegetului.

A îmbogățit această ramură a științei literaturii cu studii noi, originale, a completat o serie de goluri existente, a explorat sau aprofundat cercetarea unor teme, subiecte, cărți sau autori noi, a evidențiat esteticul, a dat scrierilor sale orientare pedagogică și caracter aplicativ.

Credem că, pornind anume de la aceste caracteristici ale scrisului savantului, confratele său de breaslă Eugen Lungu consideră că „întreaga sa operă este un dar zeiesc școlii” [2].

Specialist de întâia mărime în domeniul său, pe parcursul a zeci de ani Ion Ciocanu s-a străduit să fie un judecător obiectiv, atent și nepărtinitor în aprecieri, să nu lase în afara atenției nimic din ce s-a publicat important, fiind un grijuliu susținător al talentului și valorii, un bun îndrumător al cititorului spre cartea de calitate, veșnic în opoziție cu rebutul.

Drept mărturie elocventă în acest sens pot servi următoarele cărți ale sale: „Clipa de grație” (1980), „Dreptul la critică” (1990), „Reflecții și atitudini” (1992), „Literatura română contemporană din Republica Moldova” (1998), „Dincolo de literă” (Timișoara, 2002) „Literatura română. Studii și materiale pentru învățământul preuniversitar” (2003), „Scriitori de ieri și de azi” (2004), „Nevoia de vase comunicante sau cartea între scriitor și cititor” (2006), „Salahorind...” (2008), „Absența exclusă” (Iași, 2013).

Că este un nume notoriu în cercetarea literară de la noi, un exeget de prestigiu, unic în felul său, o confirmă și criticul Tudor Palladi, care susține că „activitatea lui (a lui Ion Ciocanu – I. B.) de comentator inspirat și de propagator dezinteresat al cuvântului artistic este impunătoare ca și aceea a lui Vasile Coroban sau a lui Mihai Cimpoi” [3].

O pagină aparte, foarte importantă în biografia de creație a lui Ion Ciocanu, o constituie lupta pentru apărarea și punerea în drepturile ei de stăpână în Republica Moldova a limbii române.

Fiind unul dintre inițiatorii și participanții cei mai activi la istorica Mișcare de Renaștere și Eliberare Națională de la sfârșitul anilor '80, Domnia Sa a rămas pe linia întâi a acestei lupte până azi.

Ion Ciocanu a fost primul de la noi care încă la 18 martie 1988, în plin regim comunist totalitar, la o festivitate consacrată bicentenarului Gheorghe Asachi, în prezența unor odioși demnitari de partid din vârful Puterii, în calitate de secretar al Comitetului de conducere al Uniunii Scriitorilor, a ținut o alocuțiune în care, în ovațiile puternice și îndelungate ale celor din sală, a pus problema revenirii scrisului nostru la grafia latină și a decretării limbii populației băștinașe majoritare din republică drept limbă de stat.

După 31 august 1989 a publicat nenumărate articole pe această temă, aducând argumente convingătoare pentru demonstrarea adevărului științific și istoric: suntem români și vorbim limba română. Iată doar câteva titluri: „Dimitrie Cantemir despre românitățile moldovenilor și a graiului moldovenesc”, „Românitățile noastre, exprimate în Letopisețele Țării Moldovei”, „Alec Russo despre românitățile noastre”, „Alexei Mateevici și românitățile basarabenilor”, „Argumentul Zamfir Arbore”, „Argumente privind românitățile noastre sau Cât se mai poate vorbi în pustiu?”.

Ion Ciocanu primul din spațiul est-prutean, într-o cuvântare la Congresul I al filologilor din Republica Moldova de la 29 august 2001, a rostit cu revoltă: „Nu! tiraniei limbii ruse”, „Nu! limbii ruse ca a doua limbă de stat”, „Nu! prigonirii denumirii corecte a limbii noastre” [4].

Tentativele obraznice ale unor rusofoni de a cere ca și limba rusă să fie declarată la noi limbă de stat au fost condamnate vehement de către Ion Ciocanu într-un articol aparte cu titlul „Culme a nerușinării și a lipsei de respect” [5].

A inaugurat și susținut cu regularitate rubrici permanente de cultivare a limbii în mai multe ziare, la radio și televiziune. A publicat în presă o serie de articole despre

calvarul limbii române în Basarabia și despre necesitatea revenirii la normalitate. A editat 9 cărți de sociolingvistică și de cultivare a limbii: „Atât de drag...” (1995), „Zborul frânt al limbii române” (1999), „Realitatea în cuvânt și cuvântul în realitate” (2002), „Conștientizarea greșelii” (2004), „Temelia nemuririi noastre” (2005), „Efortul salvator” (2006), „Darul lui Dumnezeu” (2009), „Noi și cuvintele noastre” (2011), „Fagurele și noi” (2013).

A muncit în permanență la trezirea conștiinței naționale și mobilizarea compatrioților de orice vârstă și ocupație, chemându-i să-și schimbe radical atitudinea față de drama limbii, să conștientizeze că ea este un lucru sfânt și trebuie prețuită, apărată, învățată, vorbită și scrisă bine și frumos.

„Avem datoria, ne îndeamnă Ion Ciocanu, să nu permitem lenei să ne îndeapărteze de carte, de ziar, de revistă, de tot ce ne poate ajuta să vorbim și să scriem corect.

Să nu încetăm a studia, de dorit cu creionul în mână, manualele și dicționarele. (...) Să ne perfecționăm fără încetare vorbirea și scrierea limbii rămase de la strămoși” [6].

Pornind de la adevărul că societatea noastră este una degradată sub aspect lingvistic, savantul scrie: „A stăvilii poluarea vocabularului și a limbajului de care se folosesc românii din partea aceasta a Prutului, a căuta și a găsi explicații simple și clare apariției greșelilor de exprimare, a propune cuvintele și expresiile potrivite în contextele în care sunt comise greșelile – toate acestea constituie o cauză nobilă, chiar patriotică” [7].

Dezamăgit și revoltat totodată că atitudinea conducerii în această problemă nu s-a schimbat ani în șir, nici chiar atunci când la guvernare au ajuns „ai noștri”, „democrații”, că sugestiile scriitorilor, savanților, jurnaliștilor ș.a. în vederea ameliorării stării precare a limbii române în Republica Moldova nici nu sunt luate în seamă, la care s-ar mai fi putut adăuga că unii politicieni nicidecum nu-și pot învinge handicapul și înțelege odată cine sunt și ce limbă vorbesc, că rușinosul articol 13 continuă să rămână și până azi neschimbat în Constituție, că limba rusă a revenit în forță la posturile noastre de radio și televiziune și nu numai, după ce scrisese despre aceasta și mai înainte [8], dar fără rezultat, doctorul habilitat Ion Ciocanu bate alarma din nou. „Demult, scrie Domnia Sa, ar fi necesară o lege nouă, actuală, corespunzătoare achizițiilor de ultimă oră ale științei filologice despre limba oficială a statului nostru și despre funcționarea ei *liberă și nestingherită* în toate sferile de activitate, în absolut orice instituție, organizație, primărie, în stradă, în mijloacele de transport etc. și un departament sau birou responsabil de realizarea *practică și neabătută* a unei atari legi. În caz contrar riscăm să citim alte sute și mii de articole și studii cu același efect...” [9].

Nimeni în Republica Moldova n-a făcut atât de mult pentru limba română ca Ion Ciocanu.

O altă parte a publicisticii scriitorului și savantului, la fel de originală și interesantă ca și cea lingvistică, o alcătuiesc articolele și eseurile sale pe cele mai actuale

și importante probleme sociale, politice, economice, culturale ș.a., publicate în presa periodică a timpului de la 1989 încoace – toate de atitudine, exprimând nemulțumirea, durerea, revolta, protestul autorului față de mersul prost al lucrurilor.

Ne oprim aici, pe scurt, doar la două dintre ele.

Primul este despre războiul din primăvara-vara anului 1992 de la Nistru, declanșat de Rusia împotriva independenței și integrității teritoriale a Republicii Moldova.

„Evenimentele din Transnistria, scrie publicistul, au scos în evidență încă o fațetă a sensului adânc al titlului romanului drușian «Povara bunătații noastre». Am fost buni în 1775, am rămas blajini în 1812, apoi în 1940 și mai încoace, încât toți veneticii, cotropitorii, altfel zis – ocupanții, s-au pomenit dezmiertați cu nume alese – eliberatori și frați mai mari. Câte unul dintre noi înțelegea totul sau aproape totul, dar cum deschidea gura era dăngăluit cu nume odios: naționalist, proromân etc.”

Indignat de ceea ce fac aici rușii, în majoritate militari sau foști militari – exponenți fideli ai Moscovei, la care s-au adăugat cazacii, mercenari de cea mai odioasă speță, autorul conchide:

„Se cer măsuri absolut urgente de descuibărire a năpârcilor aduse la noi de regimurile apuse (...)

Istoria ne-a convins nu numai o singură dată că rusul nu lasă de bună voie ciolanul încolțit.

Altfel zis, că procedurile noastre «de conciliere» îl satisfac pe deplin, oferindu-i posibilitatea de a-și manifesta în continuare firea nerușinată și hrăpăreață, înjosindu-ne cum numai el e în stare.

Ajunge să mai fim buni !

E timpul să ne manifestăm demnitatea” [10].

Aceeași înălțime patriotică și gândire de stat o demonstrează scriitorul și în altă mare problemă din istoria noastră contemporană – cea a ideii de federalizare/divizare a republicii prin acordarea de autonomie administrativ-teritorială găgăuzilor.

Scriitorul este categoric împotriva intenției de vindere a pământului lui Ștefan cel Mare (lucru care s-a întâmplat trei luni mai târziu, la 23 decembrie 1994), condamnă cu mânie guvernării și parlamentarii agrarieni, socialiști și interfrontiști de la Chișinău pentru miopia și iresponsabilitatea lor strigătoare la cer, criticându-i necruțator și chemându-i la bun-simț, corectitudine și rațiune.

„În Turcia, scrie Ion Ciocanu, trăiesc vreo 10 milioane (nu 153 mii) de curzi, care – spre deosebire de găgăuzii «noștri» – nu sunt venetici în țara lui Demirel. Au ei oare formațiune culturală, cel puțin?

Nu, Demirel e stăpân în țara sa...”

Profund afectat de intenția de înstrăinare a acestei bucăți de pământ dacic, românesc, care în niciun fel nu poate fi tolerată și care, inevitabil, va avea consecințe dintre cele mai grave pentru urmașii noștri, autorul întreabă contrariat: „În favoarea cui ați lucrat și continuați să lucrați, domnilor parlamentari?

Dacă și unele organisme internaționale s-au pronunțat fără echivoc că găgăuzii de la noi n-au nici un drept să pretindă la formațiune «național-teritorială», de ce nu le-ați auzit măcar pe ele?!» [11].

Când te gândești uneori ce fel de deputați s-au perindat după 1990 prin Parlamentul de la Chișinău și cât de mult am avut și avem acolo nevoie de minți luminate ca Ion Ciocanu, te apucă groaza.

Era bine ca, selectate, aceste materiale să fie adunate într-o carte.

O mențiune aparte merită munca asiduă și îndelungată a inimosului savant privind culturalizarea maselor, propagarea valorilor, pledoaria lui constantă și înflăcărată pentru carte.

Pornind de la crudul adevăr că „societatea noastră e una subdezvoltată (ca să nu zicem mai rău), înfometată, sărăcită, politizată etc., una pentru care cartea a devenit între timp ceva străin, utopic” [12], că „la sat nu se citește nimic” [13], că „nivelul de cultură al oamenilor de la sate e ca și absent, mai cu seamă că, din cauza sărăciei îndelungate, ei nu numai de carte au uitat, dar și de ziare și reviste” [14], salvarea noastră, conchide scriitorul, suntem noi înșine. E nevoie doar de o schimbare a mentalității și de un efort suplimentar din partea tuturor.

Carte, carte, carte – iată ce ne trebuie pentru a ieși din impas, a evolua sub toate aspectele, a progresa și a ne rezolva serios toate problemele – mai că nu strigă I on Ciocanu din mai multe lucrări ale sale.

Relele, eșecurile, greșelile de tot felul, ne sugerează Domnia Sa, ni se trag, în mare parte, anume de aici. Numai cartea, deșteptăciunea și munca ar putea să ne schimbe viața, destinul. Atâta timp, cât nu vom conștientiza lucrul acesta și nu vom întreprinde nimic pentru a schimba situația, vom ignora, neglija, uita de carte, nu vom avea grijă de autoperfecționare, autoinstruire, autoeducație, șansele noastre de succes sunt infime.

Iată de ce scopul scrisului său a fost întotdeauna de a apropia cititorul de carte și cartea de cititor. Ba și mai mult, intenția frumoasă de care s-a condus în permanență, după cum a remarcat criticul Andrei Țurcanu, a fost „de a influența (și a modela) gusturile, opțiunile literare și, prin aceasta, convingerile, sufletul, conștiința acestora” [15].

O analiză lucidă, critică și autocritică a stării de fapt, neîmpăcarea cu răul, căutarea și găsirea unor soluții salvatoare, dar și urmarea necondiționată a îndemnului scriitorului la carte, la lecturi ar fi benefice, de folos pentru fiecare.

„În pofida greutăților materiale de tot soiul, scrie Ion Ciocanu, avem menirea să ne dezvoltăm spiritual, să ne aprofundăm cunoștințele în domeniul limbii, literaturii, artei și în genere al culturii naționale. Fără atari cunoștințe nu este de conceput conștiința națională a unui popor, iar fără conștiință națională nu există popor, ci o gloată pestriță de indivizi răzleți (răzlețiți), fiecare dominat de interesele sale personale sau, cel mult, de grup, de clan” [16].

Atent și tacticos, scriitorul și cercetătorul se adresează, înainte de toate, omului de rând, cititorului simplu, având față de el și o rugămintă: să se deștepte, să se cultive, să se schimbe calitativ, să evolueze spiritual:

„Am fost și rămân cu oamenii de la țară. Eu nu le bat obrazul că ei nu au înțeles încă multe lucruri, vreau ca cei ce ne conduc să le înțeleagă corect și să le explice, și ei, oamenilor adevărul. Ca scriitor, încerc să promovez anume politica adevărului științific despre istoria și limba noastră. Și vreau ca oamenii noștri să evolueze spiritual, să nu rămână la nivelul impus de țariști, de sovietici și de alții, care numai binele nu ni l-au dorit în privința vieții spirituale”... [17].

De menționat că, având de mai mult timp în atenție problema cărții, în anul 1989 scriitorul a editat o culegere originală, intitulată „Cu fața spre carte”, primul articol al căreia – „Izvor de cunoștințe, izvor de frumuseți” – este un adevărat imn închinat cărții.

La rolul și importanța cărții în viața noastră, la diferite aspecte ale acestei probleme autorul revine nu o dată pe parcursul anilor.

Necăjit că mult timp a suferit pe nedrept, fiind persecutat, umilit, numit naționalist, proromân, antisovietic, persoană periculoasă pentru societate, în vara lui 2006 scriitorul a intentat un proces judiciar fostului regim comunist, în urma căruia s-a constatat oficial, prin Hotărârea instanței de judecată, faptul represiunii sale politice în perioada anilor 1970-1990. Iar la 12 decembrie al aceluiași an a fost reabilitat [18].

În amintirile sale dureroase Ion Ciocanu acuză, condamnă regimul comunist de ocupație. „Regimul comunist, scrie Domnia Sa, a fost o mare năpastă pe capul nostru. Organele abilitate urmăreau cu cea mai mare atenție să fim loiali față de politica lui antinațională, prorusească, să nu ne exprimăm gândurile și sentimentele personale, ci să ni le «educăm» până să convină ideologilor politici, literari, universitari etc. Orice abatere de la «linia» partinică era sancționată necruțător, inclusiv prin demitere din funcții și prin privarea de orice drepturi sau, mai ales, privilegii. În condițiile urmăririi permanente și a presiunilor draconice, nu te puteai realiza ca profesor universitar, savant, scriitor care să activeze liber, nestingherit. (...)

Bineînțeles, exista o cale comodă, bine conștientizată de majoritatea oamenilor de cultură: să respecti cu strictete hotărârile de partid, să nu-ți permiți niciun pas fără știrea ori sfatul conducerii organizației din care făceai parte. Pe calea aceasta n-am vrut să merg” [19].

Atitudinea ostilă față de incomodul Ion Ciocanu și poziția sa n-avea însă să încezeze odată cu evenimentele de la sfârșitul anilor '80 și începutul anilor '90. Și-au manifestat-o din plin agrarienii, din nou comuniștii, ca să nu schimbe mai nimic din ceea ce-a fost până la ei nici cei veniți la conducere în 2009.

„De la 1970 încoace, nota Nicolae Dabija, Ion Ciocanu a fost dat afară: ba de la catedră, ba de la editură, ba de la publicații, ba de Uniunea Scriitorilor, ba de la Departamentul de Stat al Limbilor, ba de la Departamentul Relații interetnice, dar nimeni niciodată n-a putut să-l dea afară din conștiința cititorului” [20].

Ba mai mult, am adăuga noi, dacă ar fi existat un premiu „Simpatia publicului”, Ion Ciocanu cu siguranță că l-ar fi câștigat.

Conștient de propria-i valoare, nestrămutat în convingerile sale de a face totul în numele cauzei și idealurilor naționale, indiferent de conjuncturile politice, acest strălucit om al cărții a urmărit toată viața un singur scop – binele public.

Erudit, înțelept, omenos, obiectiv, exigent, autocritic, responsabil, principial, consecvent, nonconformist, a luptat în permanență împotriva a tot ce-i rău, urât, retrograd, negativ.

Spirit revoluționar robust, mereu nesatisfăcut de cele obținute, brav oștean pe tărâmul științei și culturii, iluminist în sensul clasic al cuvântului, el a pus întotdeauna preț nu pe vorbe, ci pe fapte.

Politicienii ar avea foarte multe de învățat de la el.

Pentru o schiță de portret credem că ar trebui să folosim și niște termeni din limbajul sportiv: atlet, performer, recordman ș.a.

În mizeria materială și morală în care ne zbatem, în dezordinea totală, la care suntem martori, având o clasă politică iresponsabilă, incompetentă și mult degradată, în condițiile unei societăți cu o stare dezastruoasă a culturii naționale, a învățământului și educației ș.a., ceea ce se zbuțumă să facă de mulți ani Ion Ciocanu prin carte, presă, radiodifuziune, televiziune, luări de cuvânt la diferite manifestări științifice și culturale, la întâlnirile cu cititorii, în viața de fiecare zi, apărând cu îndârjire, promovând și propagând insistent valorile, la care s-a închinat totdeauna – Cartea, Adevărul, Binele, Dreptatea, Frumosul, Libertatea ș.a., echivalează, în viziunea noastră, cu un act de eroism.

Unul din principalele adevăruri pe care cercetătorul se străduiește de mai mult timp să-l aducă la cunoștința moldovenilor din păturile de jos, mai puțin conștiente – lucru extrem de greu de făcut după ani lungi de îndobitocire insistentă, manipulare iscusită și spălare riguroasă a creierilor de către propaganda comunistă, este să-i facă să înțeleagă un lucru aproape elementar: că teoria antiștiințifică despre așa-numita „limbă moldovenească”, alta decât limba română, și așa-numitul „popor moldovenesc”, altul decât poporul român, nu-i decât o aberație, o invenție diabolică, odioasă, o minciună sfruntată și o absurditate.

Adevărul științific și istoric este cu totul altul și el trebuie știut și promovat de toți. Iată ce scria în acest sens temerarul Ion Ciocanu încă la începutul anilor '90:

„Nu numai votarea în Parlament pentru glotonimul *limba română*, unicul în măsură să exprime adevărul despre graiul nostru, dar și conștiința adâncă și de neclintit că suntem cu toții o parte inalienabilă a *poporului român* (cu toate consecințele) devin – azi – imperativ de neamănat” [21].

Evenimentele care au urmat au demonstrat însă că fariseismul unor politicieni, lipsa de cultură și intelect a multor parlamentari, interesele de partid și de grup, dar și eforturile dușmanilor noștri din interior și din exterior în această problemă s-au dovedit mai tari decât argumentele aduse.

După cum s-a putut bine vedea din cele expuse până aici, Ion Ciocanu merită multe cuvinte de laudă și ca om.

Oriunde s-a aflat pe parcursul celor cincizeci de ani de activitate, a muncit cât șapte. De parcă a vrut să-l contrazică pe Dimitrie Cantemir în cele scrise de acesta despre atitudinea moldovenilor față de carte. Mărturie în acest sens ne sunt cele circa trei mii (repetăm – circa trei mii) de studii, articole, cronici, recenzii și prezentări de carte, portrete de creație, medalioane literare, tablete, interviuri, cuvântări ș.a., majoritatea dintre care au fost incluse apoi în cele 40 de cărți ale sale.

Dar există și o serie de cărți alcătuite sau traduse de către Domnia Sa.

Ce muncă stă în splatele acestor realizări, nu-i greu de imaginat: una enormă.

Despre caratele lui Ion Ciocanu ne vorbesc și aprecierile înalte de care s-au bucurat atât unele lucrări de-ale sale, cât și autorul lor din partea mai multor personalități: profesorul Vasile Coroban, academicienii Nicolae Corlăteanu, Silviu Berejan, Mihai Cimpoi, Mihail Dolgan, membrii corespondenței Anatol Ciobanu, Nicolae Bilețchi, scriitorii Grigore Vieru, Vladimir Beșleagă, Mihail Gheorghe Cibotaru ș.a.

Ne oprim, selectiv, doar la o parte din aprecierile care i-au fost date de-a lungul timpului:

Ion Ciocanu e „George Pruteanu al Basarabiei” [22], „un distins coleg de breaslă (...), un scriitor dintre cei mai harnici, mai curajoși și mai devotați cauzei naționale” [23]; „personalitate prominentă”, „un mare patriot”, „un bun român”, „savant reputat, critic și istoric literar de primă mână” [24]; e „o instituție” [25]; „un factotum al literaturii” [26]; „o mașină de citit și de scris”, „critic – salahor care trebuie să fi citit un vagon de literatură basarabească de tot soiul” [27]; „atlant al adevărului și demnității” [28]; „apostol al limbii române” [29]; „un dăruit artizan al cărții”, „mașina lui Faraon” [30]; „filolog total” [31]; „un Sisif al culturii Basarabiei” [32], „bărbat de o perfectă verticalitate morală, științifică și națională”, „maestru al cuvântului românesc” [33]; „personalitate exigentă și atentă, responsabilă și admirabilă, echilibrată și pe deplin angajată în destinul scrisului și în istoria destinului nostru”, „un prețuitor nepereche al cărții și al rolului acesteia în viața noastră” [34]; „exegetul care a sfințit locul oriunde a fost” [35]; „un exemplu de consacrare permanentă în numele propășirii culturii naționale” [36]...

Cuvinte frumoase despre Ion Ciocanu au scris și alți colegi de-ai săi: Ion Vieru, Andrei Hropotinschi, Serafim Belicov, Gheorghe Ciocoi, Ana Bantoș, Ion Cuzuioac, Victor Prohin, Vlad Zbârțog ș.a.

Talent luminos și plin de realizări, ca totdeauna activ, curat și frumos în tot ce a făcut și face, neobositul Ion Ciocanu e în continuă luptă și asiduă muncă și azi.

Cu tot regretul, nu putem să nu constatăm și niște paradoxuri în legătură cu Domnia Sa.

1. A meritat să fie academician al AȘM (există cineva dintre bunii cunoscători ai operei și activității Dumisale care ar nega?), dar nu este nici măcar membru corespondent.

2. A meritat să fie laureat al Premiului de Stat sau al celui Național – lucru pe care de asemenea nu credem că s-ar găsi mulți îndrăzneți dintre specialiști care ar zice că nu.

3. Pentru imensa contribuție la trezirea și consolidarea conștiinței de neam printr-o lungă, anevoioasă și extenuantă muncă de culturalizare a maselor pe nefericitul pământ al Basarabiei, stoica apărare și perseverenta promovare a limbii române, a adevărului științific și istoric despre noi și limba noastră, a cauzei, valorilor și idealurilor naționale, a românismului în genere, a meritat și merită întru totul să fie membru de onoare al Academiei Române și – lucru pur și simplu de neînțeles – de asemenea nu este.

Chiar să nu se vadă, să nu se știe oare la Secția de Filologie și Literatură a Academiei Române ce a făcut și face această neordinară personalitate, acest străjer și ocrotitor al românismului în ultimii peste 25 de ani în Republica Moldova, în condițiile și realitățile noastre? Iar dacă se vede și se știe, să fie considerate cele înfăptuite de Domnia Sa ca fapt divers?

Nu e corect. Căror cerințe nu corespunde, dacă pe cele mai multe le depășește cu desăvârșire?

Întâmplare, scăpare, greșală, oricum am numi-o, nu face cinste nimănui. Ba chiar mai mult – nedumerește, dezamăgește. Ce responsabili ar trebui să evite asemenea nereguli?

Abordând această problemă delicată, sensibilă, dureroasă, noi pornim de la convingerea că, în general, a nu prețui o persoană după merit, obiectiv, omenește, cinstit, e tot atât de anormal, neînțelept, neserios, imoral, descalificant, rușinos, dăunător, cum vrei, ca și a proteja, favoriza, promova, acorda vreun titlu, premia, decora pe cineva pe nedrept.

Cazul Ion Ciocanu este, credem, unul dintre cele mai concludente care demonstrează încă o dată că n-am știut și nu știm a ne prețui valorile. Fiindcă, de rând cu alte personalități de marcă de la noi, Ion Ciocanu constituie floarea, aurul, mândria națională, tot ce avem mai bun.

Dacă cuiva i se pare că exagerăm, îi recomandăm să citească cu atenție cartea „Ion Ciocanu. Biobibliografie. Chișinău, „Museum”, 2005, dar și tot ce a publicat remarcabilul autor până azi.

Iată, cu multă părere de rău, cât valorează în Basarabia de astăzi un profesor, un scriitor, un savant, un artist. Asta-i durerea.

„Nimic nu ne revoltă mai mult decât nedreptatea; toate tipurile de rău, pe care ni-i dat să le suportăm, sunt nimic în comparație cu ea”, scria marele filozof german Immanuel Kant [37]. Iar ceea ce s-a întâmplat cu profesorul, scriitorul, doctorul habilitat Ion Ciocanu este, din punctul nostru de vedere, o nedreptate.

În pofida faptului că nici la Chișinău, nici la București n-a fost și încă nu este apreciat la justa lui valoare, noi rămânem la convingerea că despre consacratul scriitor, cercetător și mare om de cultură Ion Ciocanu oricând se va putea spune că și-a slujit exemplar Patria.

Ca cititor, îi exprimăm tot respectul pentru cele realizate și-i adresăm și pe această cale cele mai frumoase urări de bine.

Vă mulțumim, domnule profesor, pentru înălțime, noblețe, generozitate și lumină. Vă aplaudăm și vă rugăm să nu uitați cuvintele ilustrului dumneavoastră profesor Anatol Ciobanu, la care subscriem și noi: „Doctorul Ion Ciocanu e obligat să fie longeviv, căci are foarte multe de spus, de scris și de făcut spre binele neamului” [38].

La mulți ani !

Referințe bibliografice

1. Anatol Ciobanu. *Literat și lingvist pasionat*. În: *Literatura și arta*, 20 ianuarie 2000, p. 5.
2. Eugen Lungu. *Spații și oglinzi*. În cartea: *Eseuri. Critică literară*. Chișinău: Editurile Știința și Arc, 2004, p. 30.
3. Tudor Palladi. *Schiță-portret de creație*. În cartea: Ion Ciocanu. *Biobibliografie*. Chișinău: Museum, 2005, p. 15.
4. Ion Ciocanu. *Realitatea în cuvânt și cuvântul în realitate*. Chișinău: Epigraf, 2002, p. 208, 210-211.
5. Ibidem, p. 203-207.
6. Ion Ciocanu. *Atât de drag...* Chișinău: Făt-Frumos, 1995, p. 9.
7. Ion Ciocanu. *Fagurele și noi*. Chișinău: Pontos, 2013, p. 5.
8. A se vedea: Ion Ciocanu. *Noi și cuvintele noastre*. Chișinău: Pontos, 2011, p. 15-18.
9. Ion Ciocanu. *Imperativul unei decizii statale corecte și răspicate*. În: *Literatura și arta*, 4 decembrie 2014, p. 4.
10. Ion Ciocanu. *Timpul demnității*. În: *Viața satului*, 1 aprilie 1992, p. 2.
11. Ion Ciocanu. *Surzi și chiori*. În: *Glasul Națiunii*, nr. 38, septembrie, 1994, p. 6.
12. Ion Ciocanu. *Efortul salvator*. Chișinău: Editura Phoenix, Editura Linadi, 2006, p. 54.
13. Ion Ciocanu. *Temelia nemuririi noastre*. Chișinău: Pontos, 2005, p. 216.
14. Ion Ciocanu. *Efortul salvator*, p. 150.
15. Andrei Țurcanu. *Colocvialitate și demers*. În: *Akadememos*, nr. 1, 2010, p. 136.
16. *Glasul Națiunii*, nr. 27, iulie 1994, p. 7.

17. Ion Ciocanu. *Temelia nemuririi noastre*. Chișinău: Pontos, 2005, p. 217-218.
18. A se vedea cartea: Ion Ciocanu. *Rămurea de iasomie*. Chișinău: Pontos, 2013, p. 176-192.
19. Ibidem, p. 195.
20. Nicolae Dabija. *Criticul generației noastre*. În: *Limba Română*, nr. 12, 2004, p. 73.
21. Ion Ciocanu. *Zborul frânt al limbii române*. Chișinău: Garuda-art, 1999, p. 20.
22. Mihai Cimpoi. *George Pruteanu al Basarabiei*. În: *Literatura și arta*, 29 martie 2001, p. 5.
23. Mihai Cimpoi. În: *Rămurea de iasomie*. Chișinău: Pontos, 2013, p. 182-183.
24. Anatol Ciobanu. *Literat și lingvist pasionat*. În: *Literatura și arta*, 20 ianuarie, 2000, p. 5.
25. Nicolae Dabija. *Criticul generației noastre*. În: *Limba Română*, nr. 12, 2004, p. 74.
26. Eugen Lungu. *Spații și oglinzi// Eseuri*. Critică literară. Chișinău: Editurile Știința și Arc, 2004, p. 29.
27. Alexandru Burlacu. *Mașina de citit și de scris Ion Ciocanu*. În: *Literatura și arta*, 31 ianuarie 2008, p. 5.
28. Ion Buga. *Atlant al adevărului și demnității*. În: *Capitala*, 15 ianuarie 2000, p. 7.
29. Anton Moraru. *Un apostol al limbii române*. În: *Făclia*, 16 ianuarie 2010, p. 4.
30. Arcadie Suceveanu. *Portret în sepia*. În: *Literatura și arta*, 20 ianuarie 2000, p. 4.
31. Ion Melniciuc. *Cărțile lui Ciocanu*. În: *Literatura și arta*, 28 aprilie 2011, p. 4.
32. Grigore Grigorescu. *Ion Ciocanu sau demnitatea publicisticii militante*. În cartea: Ion Ciocanu. *Zborul frânt al limbii române*, p. 8.
33. Grigore Grigorescu. *Ce a făcut Ion Ciocanu pentru limba română?* În cartea: Ion Ciocanu. *Darul lui Dumnezeu*. Chișinău: Tipografia Reclama SA, 2009, p. 3-4.
34. Tudor Palladi. *Schiță-portret de creație*. In cartea: I. Ciocanu. *Biobibliografie*. Chișinău: Museum, 2005, p. 9, 25.
35. Cor. „L. A.” *Ion Ciocanu – exegetul care a sfințit locul oriunde a fost*. În: *Literatura și arta*, 27 ianuarie 2000, p. 4.
36. Timofei Roșca. *Individualitate creatoare asiduă*. În: *Literatura și arta*, 19 ianuarie 1995, p. 5.
37. Иммануил Кант. *Сочинения в шести томах*. Том 2-й. Москва, „Мысль”, 1964, p. 201.
38. Anatol Ciobanu. *Literat și lingvist pasionat*. În: *Literatura și arta*, 20 ianuarie 2000, p. 5.

Ion BURUIANĂ
Institutul de Filologie al AȘM
(Chișinău)

LA PLECAREA UNUI COLEG
In memoriam Tiberiu Avramescu



La 20 august 2014 s-a stins din viață la București distinsul nostru coleg și confrate Tiberiu Avramescu, istoric literar și eminent editor. T. Avramescu s-a născut la 16 martie 1933 la Timișoara, într-o familie originară din Basarabia din satul Micleușeni, Lăpușna, azi raionul Strășeni. Familia sa a cunoscut vitregia vremurilor, mutându-se cu traiul dintr-o localitate în alta. După o perioadă petrecută la Chișinău, este nevoită, în tragicul 1940, să se refugieze în țară și să se stabilească la București. Aici, T. Avramescu a urmat Liceul „Cantemir Vodă” (1944-1951) și Facultatea de Filologie (1951-1955) a Universității bucureștene.

În 1955, proaspătul absolvent al Facultății de Filologie, la recomandarea scriitorului Paul Georgescu, în acel timp conferențiar universitar la facultate, este angajat la Editura de Stat pentru Literatură și Artă, pe atunci o editură-mamut, cu peste 150 de salariați. Redactorul-sef al acestei Edituri, distinsul om de cultura Mihai Șora îl repartizează în redacția numită pe atunci de „valorificare a moștenirii literare”, coordonată de doi eminente editori, Ion Roman și Gh. Pienescu. Redacția se ocupa, în baza unor criterii științifice serioase, de editarea scrierilor autorilor clasici români, recuperați în timp unul câte unul, după interzicerea multora dintre ei în epoca de sinistră amintire. După angajare, a urmat o activitate editorială neîntreruptă de 55 de ani, fiind astfel unul din cei mai longevivi editori de carte din România.

Un moment care i-a marcat efectiv viața a fost numirea lui la vârsta de numai 26 de ani, începând de la 1 aprilie 1959, ca șef al redacției „Biblioteca pentru toți”, atunci înființată în cadrul Editurii de Stat pentru Literatură și Artă (devenită din ianuarie 1961

Editura pentru Literatură). A avut atunci rara șansă, la sfârșitul anului 1959, să participe – sub directa îndrumare a lui Mihai Șora – la pregătirea lansării, începând din ianuarie 1960, a noii serii numerotate a „Bibliotecii pentru toți”, care apărea fără întrerupere din martie 1895, când fusese înființată de scriitorul și folcloristul Dumitru Stăncescu. Se consacră cu devoțiune tipăririi acestei colecții deosebite de carte, serie nouă, care debutează la 9 ianuarie 1960 cu volumul M. Eminescu, *Poezii*, având în planul de perspectivă circa 2 000 de volume. Acești ani, 1959-1974, cât a fost responsabil de „Biblioteca pentru toți” (din 1970 în cadrul Editurii Minerva), au fost cei mai rodnici ani ai activității sale ca editor, reușind să tipărească 825 de titluri ale colecției.

Între anii 1974 și 1990 a lucrat la Centrala Editorială. Imediat după Revoluție, în 1990, a fost numit director general al editurilor și patrimoniului național în Ministerul Culturii, sub ministeriatul scriitorului și eseistului Andrei Pleșu, apoi redactor-șef și director al Editurii Minerva până în 2001. Din 2001 până în decembrie 2009 activează la Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu” din București, ocupându-se de editarea literaturii clasice române la Fundația Națională pentru Știință și Artă, sub conducerea acad. Eugen Simion.

A debutat în revista „Tânărul scriitor” (1955), cu un studiu de istorie literară despre o piesă de teatru necunoscută din perioada revoluției de la 1848. S-a consacrat apoi cercetării presei democratice și socialiste românești de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, care s-a soldat cu apariția a două substanțiale monografii, *Constantin Mille. Tinerețea unui socialist* (1973) și *Adevărul. Mișcarea democratică și socialistă. 1895-1920* (1982). Ambele lucrări se disting printr-o documentare exhaustivă, punând în circulație informații inedite privind personalitatea lui Constantin Mille, figură centrală în procesul de constituire a presei românești moderne și democratice. Familiarizat în profunzime cu epoca primelor curente și mișcări democratice din România, Tiberiu Avramescu a alcătuit antologia *Amintiri literare despre vechea mișcare socialistă (1870-1900)* (1975), în care au fost selectate și comentate nenumărate mărturii la acest subiect aparținând unor nume precum Gh. Nădejde, Zamfir C. Arbore, Sofia Nădejde, C. Mille, Constantin Bacalbașa, Jean Bart, Gala Galaction, H. Sanielevici, Dimitrie Anghel, Ștefan Petică, Tudor Arghezi și alții. T. Avramescu are de asemenea meritul de a fi readus în circulație memoriile lui Constantin Bacalbașa, *Bucureștii de altădată* (ediție în trei volume, apărute, respectiv, în anii 1987, 1993 și 2000, pregătită în colaborare cu Aristița Avramescu, soția sa, care a trăit între anii 1937-2012). Sunt niște texte prețuite de cititorul contemporan pentru „sinceritatea și puterea lor de evocare” (T. Avramescu).

Tiberiu Avramescu a avut o relație aparte cu editurile din spațiul basarabean, susținând toate inițiativele acestora după 1990. Rodul acestor relații sunt și cele două volume excepționale, alcătuite și comentate de T. Avramescu (în colaborare cu Aristița Avramescu), în baza materialelor de arhivă, și intitulate „Scrisori din Basarabia”. E o carte unică în felul ei. Primul volum apare în 1999, iar al doilea în 2001, la Chișinău

sub egida Întreprinderii Editorial-Poligrafice „Știința” din Chișinău și a Editurii Fundației Culturale Române din București. Ambele volume conțin corespondențe (articole) semnate cu pseudonimul Basarab, expediate din Basarabia ocupată de ruși cotidianului din București *Telegraful* între anii 1880 și 1890. În prefață la cel de-al doilea volum al „Scrisorilor din Basarabia” Tiberiu Avrănescu motivează astfel apariția acestor cărți: „...această ediție, așa cum am gândit-o noi, nu ar fi văzut, probabil, niciodată lumina tiparului dacă, în vara anului teribil 1940, împreună cu buna noastră mamă, Zinaida Avrănescu (din Micleușeni, Lăpușna, sat aflat în imediata vecinătate a fostelor proprietăți ale familiei Ralli-Arbore), nu ne-am fi urcat cu bruma de lucruri strânse în grabă din casă, în vagonul de vite care ne-a dus de la Chișinău peste Prut, în ceea ce mai rămânea atunci liber din patria noastră, România...”. Și tot în această prefață harnicul nostru coleg dă o apreciere pe măsură a valorii istorice, documentare a textelor din aceste două volume: „Nu există, după părerea noastră, în publicistica românească din a doua jumătate a secolului trecut un atât de masiv și de o excepțională valoare (sub raport documentar) lot de corespondențe care să dezvăluie atât de profund realități complexe ale vieții chinuite, de fiecare zi, dintr-un ținut românesc menținut cu bună (și intenționată) știință în bezna ignoranței și a analfabetismului. Românii din Basarabia și îndeosebi țărani de aici au știut, în anii grei de cruntă teroare polițienească de după 1870, să reziste cu încăpățănare și cu o voință încrâncenată unui monstruos sistem social-politic inchizițional care voia să le răpească identitatea națională, sufletul și limba...”.

În ultimii ani de viață își amintea tot mai des de Micleușenii copilăriei sale. Făcuse cunoștință cu dl Vasile Bahnaru, directorul Institutului de Filologie de la Academia chișinăuiană, originar din aceeași localitate, cu care pusese la cale o eventuală transmitere a unei părți din biblioteca sa, liceului din satul basarabean.

Dumnezeu să-l ierte, să-i fie țărâna ușoară și memoria netrecătoare!

Dr. Iordan DATCU
(București)



ALEXANDRU DÎRUL
(21.03.1929-20.04.2015)

Există o categorie de oameni, despre care s-ar părea că nu pre ai ce spune: nu se bat cu pumnul în piept afișându-și virtuțile, la întruniri, conferințe, simpozioane nu dau năvală să ocupe loc în rândurile din față și nici în prezidiumuri nu-i vezi piro-tind, de te afli într-o cameră cu ei, poți discuta cu deosebită plăcere despre cele mai diverse lucruri, dar cu aceeași plăcere poți să-ți cauți de treburile tale, prezența lor și tăcerea lor neincomodându-te câtuși de puțin. Dacă nu sunt solicitați, ei pot să nu scoată nicio vorbă ore întregi, fiind mereu captivați de munca lor. Dar odată provocați la vorbă, ei te uimesc prin vastitatea și profunzimea cunoștințelor acumulate și pe care le împărtășesc cu generozitate, dacă știi să fii un bun ascultător. Unul dintre acești aristocrați ai înțelepciunii a fost Alexandru Dîrul, doctor habilitat în filologie, cercetător științific principal la Institutul de Filologie al Academiei de Științe din Republica Moldova, care împreună cu compozitorul Eugen Doga, cu scriitorii Vladimir Beșleagă, Anatol Codru, cu literatul Vlad Chiriac, cu matematicianul Petru Soltan și mulți alții au constituit acea cohortă de transnistrieni, trimisă de Dumnezeu pentru a spăla rușinea adusă de sovietici în 1940, iar mai apoi în 1944, cu numele de „șantism”.

A văzut lumina zilei la 21 martie 1929 în familia lui Mihail și Efimia Dîrul din satul Lunca, raionul Dubăsari (RSSAM). După 7 ani de carte la școala din satul natal, Sandu Dîrul își continuă studiile la Dubăsari, fiind unicul băiat într-un colectiv de 7 fete. N-am fi reținut atenția asupra acestui amănunt, dacă nu am avea bănuiala că el a jucat un rol destul de însemnat în formarea unor trăsături de caracter ale viitorului lingvist Alexandru Dîrul: afară de multe alte calități Domnia Sa s-a distins printr-o nesimulată sficiune și printr-o delicatețe de față mare crescută în atmosfera patriarhală a satului moldovenesc de altădată.

În vara groaznicului an 1947, lihnit de foame, dar setos de cunoștințe, cu atestatul de maturitate în buzunar, cutezătorul A. Dîrul pornește spre Chișinău. Aspirația spre cunoaștere l-a făcut să pășească pragul Universității și să se înscrie la Facultatea Istórico-

Filologică, secția de limbă și literatură moldovenească. Cei cinci ani de studenție, ani grei de după război au lăsat urme adânci în memoria și în sufletul temerarului Alexandru Dîrul. Mai mult flămând decât sătul, îmbrăcat ca vai de el, s-a cufundat cu uitare de sine în miraculosul univers Gutenberg, remarcându-se prin aviditatea de a se informa asupra celor mai diverse probleme nu numai de filologie, ci și de cultură generală.

Întâmplarea a făcut să-i aibă colegi de curs și să beneficieze de prietenia lor pe Silviu Berejan, pe Petre Zadnipru, pe Nicolae Pecec, pe Gheorghe Nitbaliuc, care făcuse carte la licee românești, grație cărui fapt sfera intereselor lui s-a lărgit considerabil, extinzându-se la o zonă interzisă și periculoasă pentru cei ce le treceau hotarul: era vorba de literatura, de cultura, de istoria... într-un cuvânt, de spiritualitatea românească.

După absolvirea Universității și a aspiranturii este încadrat în statele facultății la Catedra de limbă și literatură moldovenească în calitate de lector. Dar captivanta muncă de cercetare, de descoperire și asimilare a noi și nebănuite adevăruri, aventura cunoașterii și autodepășirii îl determină să abandoneze catedra în favoarea unui post de cercetător științific inferior la Institutul de Istorie, Limbă și Literatură al Filialei Moldovenești a AȘ a URSS, sectorul de limbă contemporană. Aici a parcurs cu răbdare, dar și cu mult randament toate treptele formării și afirmării sale intelectuale. Peste un an, adică în 1958, susține teza de candidat în științe filologice în materie de gramatică cu tema *Raporturi spațiale exprimate de prepoziții* și în 1961 este promovat în funcția de cercetător științific superior. În 1987 susține teza de doctor habilitat în filologie, intitulată *Opozițiile negație-afirmație în limbă*.

Începând din 1969, paralel cu munca de cercetare, a desfășurat o activitate de organizator al științei academice, îndeplinind funcția de director adjunct al Institutului de Lingvistică al AȘM (1988-1991). A condus sectorul de cultivare a vorbirii, teoria traducerii și stilistică (1969-1981), a fost șef al Secției de limbă contemporană, iar până în 2008 s-a aflat în fruntea Sectorului de gramatică.

În cele circa 300 de lucrări științifice ce poartă semnătura dumnealui¹ – monografii personale și colective, manuale, studii, articole și recenzii publicate în culegeri și reviste de specialitate, precum și numeroasele comunicări la conferințe și simpozioane republicane, naționale și internaționale de la Chișinău, București, Iași, Cluj, Cernăuți, Moscova, Sankt Petersburg, Târgoviște, Kiev, Minsk, Kalinin etc. îl caracterizează pe doctorul habilitat A. Dîrul ca pe un om de știință înzestrat cu o minte iscoditoare, cu un extraordinar spirit de observație, a cărui sferă de interese s-a lărgit treptat, cuprinzând probleme de lingvistică generală, de filozofie a limbii, de gramatică, de istorie a limbii, de stilistică, de cultivare a vorbirii, de grafie, de ortografie, de lexicologie,

¹ Lista selectivă de lucrări ale doctorului habilitat în filologie Alexandru Dîrul a fost publicată în revistele *Limba și literatura moldovenească* (nr. 2, 1989) și *Revistă de lingvistică și știință literară* (nr. 1-3, 1999). În bibliografie nu au fost incluse articolele de enciclopedie, cronici, unele teze și o parte din articolele de ziar.

de semantică, de teorie a traducerii, de sociolingvistică, de onomastică. Și în toate aceste domenii a știut să descopere aspecte nebănuite și să propună interpretări originale, judicioase și temeinic argumentate.

El a lăsat posterității monografiile: *Cercetări asupra prepoziției în limba moldovenească* (1963), *Негативно-аффирмативные противопоставления* (1986), *Schiță de gramatică funcțional-semantică a limbii române* (2002), *Categoriile gramaticale din perspectiva unităților limbii de diferite nivele* (2005), *Opozițiile negativ-assertive în structura semantică a limbii* (2013), precum și o serie de lucrări colective, unele dintre care avându-l și în calitate de coordonator: *Curs de gramatică istorică a limbii moldovenești* (1964), *Scurt dicționar etimologic al limbii moldovenești* (1978), *Mic dicționar de termeni lingvistici* (2008), mai multe fascicule *Cultivarea limbii*, *Normele ortografice, ortoepice și de punctuație ale limbii române* (1991), *Dicționar ortografic cu elemente de ortoepie și morfologie* (1998, ediția a 2-a în 2000). etc.

Deși s-a consacrat totalmente muncii de cercetător, A. Dîrul nu a rupt legăturile cu școala, cu procesul de instruire a tinerilor studioși. Astfel, dânsul a participat la elaborarea manualelor de sintaxă (1957), de morfologie (1959) pentru școala medie, de gramatică istorică (1964), de limbă contemporană (morfologie, 1970) pentru facultățile de litere. A fost coordonatorul unor lucrări colective realizate la Institutul de Lingvistică, ce se adresau atât profesorilor, cât și studenților: *Particularitățile lingvistice și stilistice ale limbii moldovenești contemporane* (1978), *Varietăți funcțional-stilistice ale limbii moldovenești* (1984), *Capitole de stilistică* (1990) etc.

Mai mulți tineri cercetători de la Institutul de Lingvistică și-au scris tezele de doctorat sub conducerea științifică a dlui Dîrul. De sfaturile lui bine gândite, de observațiile și sugestiile făcute cu bunăvoință și delicatețe a beneficiat majoritatea absolută a colegilor săi. Înzestrat cu o mare capacitate de muncă, A. Dîrul a fost unul dintre cei mai activi colegi în procesul discutării, redactării și reviziei finale a lucrărilor colective. A activat în calitate de membru permanent al colegiului de redacție la diferite publicații periodice ale Institutului (*Limba și literatura moldovenească*, *Revistă de lingvistică și știință literară*, *Buletinul Institutului de Lingvistică*), a fost redactor responsabil al unui număr mare de lucrări colective și individuale.

Ca cetățean, ca patriot A. Dîrul s-a manifestat pe deplin mai ales după 1988. Incluzându-se activ în mișcarea de renaștere națională, transnistrianul Dîrul devine unul dintre fruntașii luptei pentru revenirea la grafia latină, pentru repunerea limbii române în drepturile ei firești. Este unul dintre autorii programelor privind trecerea la scrierea bazată pe grafia latină, participă la emisiuni televizate consacrate acestei probleme, ia cuvântul la diferite întruniri, este membru al Comisiei Interdepartamentale pentru studierea istoriei și dezvoltării limbii din Republica Moldova (1988). La una din ședințele Comisiei a prezentat, un raport în care a argumentat în cunoștință de cauză nece-

sitatea revenirii în Basarabia la alfabetul bazat pe grafia latină. Se implică activ la discutarea problemelor privind revenirea la tradițiile culturale românești. În calitate de director adjunct al Institutului participă efectiv la organizarea unui sondaj al opiniei publice în susținerea actului de trecere la noua grafie, face parte din colectivul de lingviști care pregătește o ediție a normelor ortografice, în care se ține cont de situația lingvistică din Republica Moldova.

Munca sa de cercetare și de promovare a limbii române a fost înalt apreciată. I-a fost conferit titlul Învățător Emerit al Republicii Moldova, a fost laureat al Premiului de Stat și al premiului Academiei de Științe a Republicii Moldova, este deținătorul medaliei „Dimitrie Cantemir”.

Așa a fost bunul nostru coleg și prieten, doctorul habilitat Alexandru Dîrul, român convins și neclintit patriot, cercetător profund, erudit, prodigios, principial ca un veritabil bărbat al neamului. El va rămâne în inimile celor care l-au cunoscut prin faptele și omenia sa, prin exemplul său de pasiune pentru muncă, prin felul cum a transmis altora atâtea idei și sugestii, prin felul cum a știut să-și ducă onest până la urmă crucea hărăzită de Cel de Sus.

Fie-i veșnică amintirea și Dumnezeu să-l odihnească în pace.

Să-ți fie somnul lin și cerul aproape!

Teodor COTELNIC, Ion EȚCU
Institutul de Filologie al AȘM
(Chișinău)

ISSN 1857-4300



9 7 7 1 8 5 7 4 3 0 0 5

ACADEMIA DE ȘTIINȚE A MOLDOVEI
INSTITUTUL DE FILOLOGIE

Philologia

LVII

IANUARIE-APRILIE

2015

REDACTOR-ŞEF:

dr. hab. **Vasile Bahnaru**

REDACTORI ADJUNCŢI:

dr. **Veronica Păcuraru**,
dr. hab. **Ion Plămădeală**

MEMBRI AI COLEGIULUI DE REDACŢIE:

acad. **Mihai Cimpoi** (Chişinău)

acad. **Marius Sala** (Bucureşti)

acad. **Eugen Simion** (Bucureşti)

m. c. al AŞM **Nicolae Bileţchi** (Chişinău)

m. c. al AŞM **Anatol Ciobanu** (Chişinău)

prof. dr. **Klaus Bochmann** (Leipzig)

dr. hab. **Alexandru Burlacu** (Chişinău)

dr. hab. **Elena Constantinovici** (Chişinău)

dr. hab. **Tatiana Ciocoi** (Chişinău)

dr. hab. **Anatol Gavrilov** (Chişinău)

dr. hab. **Aliona Grati** (Chişinău)

prof. univ. dr. **Dan Mănuică** (Iaşi)

prof. univ. dr. **Eugen Munteanu** (Iaşi)

conf. univ. dr. **Bogdan Creţu** (Iaşi)

dr. hab. **Vasile Pavel** (Chişinău)

dr. hab. **Angela Savin** (Chişinău)

dr. **Constantin Bahnean** (Moscova)

dr. **Ion Bărbuţă** (Chişinău)

dr. **Inna Negrescu-Babuş** (Chişinău)

dr. **Doina Butiurca** (Târgu-Mureş)

dr. **Nina Corcinschi** (Chişinău)

dr. **Tudor Colac** (Chişinău)

dr. **Iulian Filip** (Chişinău)

dr. **Silvia Pitiriciu** (Craiova)

dr. **Ludmila Şimanschi** (Chişinău)

dr. **Viorica Răileanu** (Chişinău)

dr. **Maria Şleahţiţchi** (Chişinău)

dr. **Galaction Verebceanu** (Chişinău)

dr. **Ana Vulpe** (Chişinău)

SECRETAR DE REDACŢIE:

Mihai Papuc



Revista apare cu sprijinul financiar al Institutului Cultural Român din Bucureşti

Revista *Philologia* este moştenitoarea de drept şi continuatoarea publicaţiilor *Limba şi Literatura moldovenească* (1958-1989) şi *Revistă de lingvistică şi ştiinţă literară* (1990-2009).

MANUSCRISELE ŞI CORESPONDENŢA SE VOR TRIMITE PE ADRESA:

Bd. Ştefan cel Mare şi Sfânt, nr. 1 (biroul 411), MD – 2001, Chişinău, Republica Moldova
tel.: (+373 022) 27-27-19; e-mail: philologia@ymail.com

Orice material publicat în *Philologia* reflectă punctul de vedere al autorului.
Responsabilitatea pentru conţinutul fiecărui articol aparţine în exclusivitate semnatarului.

Manuscrisele nepublicate nu se recenzează, nu se comentează şi nu se restituie.
La solicitarea autorilor, unele articole sunt publicate cu 1 din 1 în corpul cuvântului.

PHILOLOGIA
2015, nr. 1–2, p. 1–140
Procesare computerizată *Clarisa Vâju*

Formatul 70×100 1/16. Coli de tipar conv. 9,25. Tirajul 150 ex.

TIPOGRAFIA „ELAN POLIGRAF” SRL
str. Mesager, 7
E-mail: info@elan.md
www.elan.md